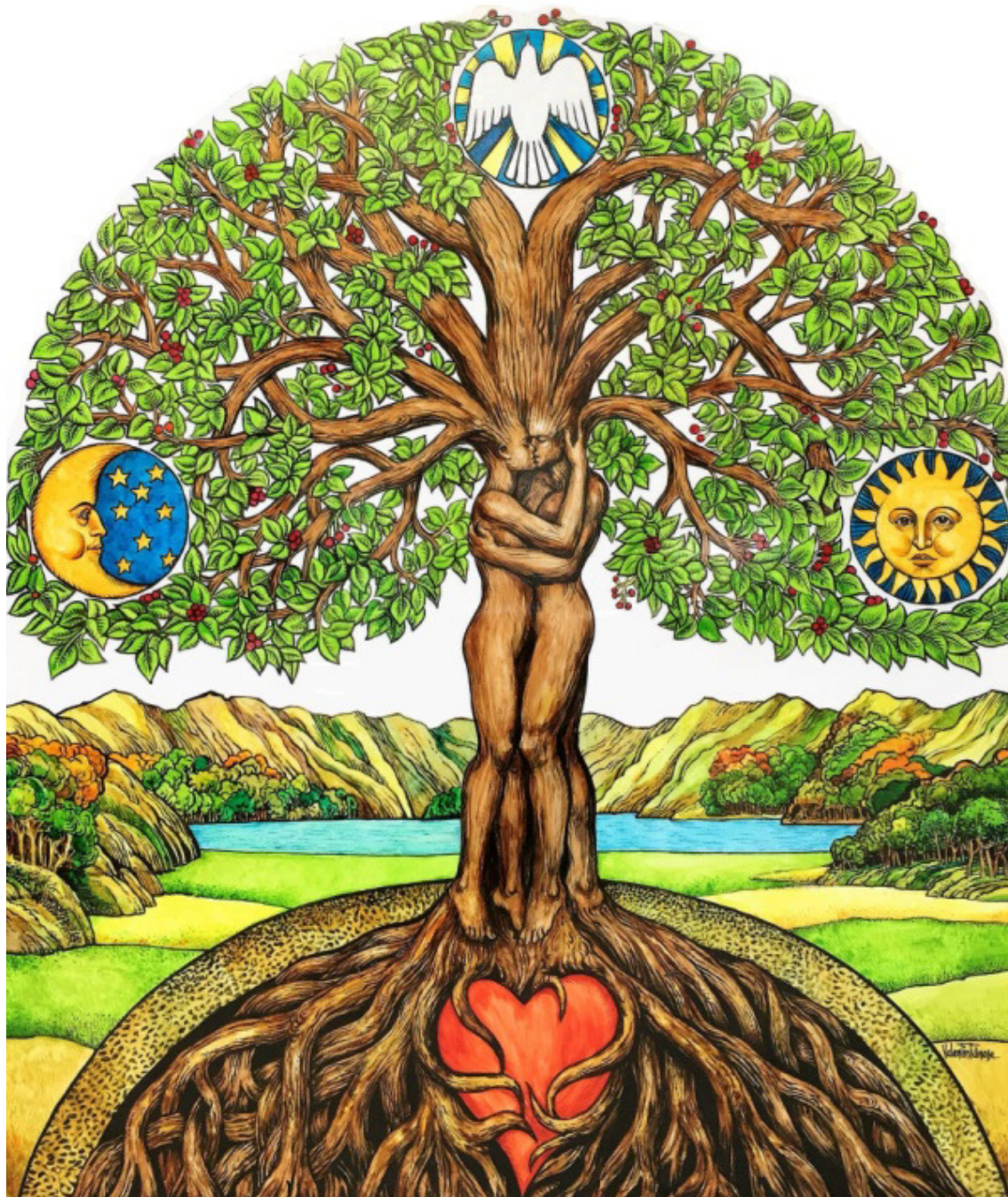

CRENELURI SIGHIȘORENE

Editor ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE”
Redactor-șef Gabriella Costescu •ISSN 2343 – 7693•Anul VIII Nr. 20 (iulie-decembrie) 2021

Copacul vieții – Valentin Tănase

DANSUL

ARHITECTURA

PICTURA

SCULPTURA

POEZIA

MUZICA

Cele 6 arte

Rugăciune – Valentin Tănase

VALENTIN TĂNASE

S-a născut la 6 septembrie 1954, la Iași.

– Licențiat al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București în 1978.

– Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România din 1981.

– Artist plastic la Studioul de Arte Plastice al Armatei din 1983.

– Director al Studioului de Arte Plastice al Armatei din 1997.

Din 1977 participă la majoritatea manifestărilor expoziționale de artă cu caracter municipal sau național organizate de Uniunea Artiștilor Plastici din România.

Între 1981 – 2013 a deschis 56 de expoziții personale de pictură și grafică în București, Brașov, Craiova, Constanța, Iași, Oradea, Buzău, Sibiu, Giurgiu, Paris, La Croix Valmer, Angoulême, Lille (Franța), Roma, Bologna (Italia), Bruxelles (Belgia), Viena (Austria), Praga, Kromeriz (Republica Cehă), Bratislava (Slovacia), Hurth-Köln (Germania), Veria (Grecia), Valencia (Spania), Budapesta (Ungaria), Beijing (China).

A realizat lucrări de pictură murală monumentală și mozaic la:

- Sediul Ministerului Apărării Naționale,
- Muzeul Militar Național,
- Palatul C.E.C.
- Cercul Militar Național,
- Biserica Eroilor Revoluției din Decembrie 1989 din București,
- Biserica „Sf. Împărați Constantin și Elena” – Parcul Călărașilor – București.

A realizat lucrări de sculptură (bust monumental, basorelief, compoziție rondbosse, statui ecvestre, monumente de for public între care: busturile împăratului Traian, Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Radu de la Afumați, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Dimitrie Cantemir, Regina Elisabeta – Carmen-Sylva, Regele Mihai I, Regina Ana a României, Ioan I. Nistor, Dumitru Maimarolu, Mareșalul Alexandru Averescu, Regele Mihai I din Piațeta Regelui – București, Regele Ferdinand I, Monumentul eroilor români căzuți în Cel De-al Doilea Război Mondial pe teritoriul Ungariei de la Budapesta, Monumentul Topogeodezilor Militari – București, Monumentul Eroilor Militari Români Căzuți la Datorie – București, Monumentul ecvestru al lui Mihai Viteazul – București și Târgu Mureș), statuia generalului Gheorghe Mărdărescu – Cluj-Napoca, Monumentul Muzicii Românești - București.

Decorații:

– Ordinul Național „Steaua României” în grad de „Ofițer” în anul 2000.

– Ordinul Național „Steaua României” în grad de „Comandor” în anul 2019

– Medalia „Onoarea Armatei României” în anul 2010.

– Medalia „Regele Mihai pentru fidelitate” în anul 2014.

– Ordinal „Meritul cultural în grad de cavaler” în anul 2015.

– Laureat al titlului „Cavaler al Culturii Universale” acordat de „Fundația Europeană pentru Cultura” cu sediul la Budapesta – Ungaria.

– Laureat al Premiului Național pentru Ilustrație de Carte în anul 2003.

Este inclus în „Enciclopedia Artiștilor Români Contemporani”, vol. III și în enciclopedia „Who’s Who in Romania”- ediția 2002.

IULIE

„CRENELURI CULTURALE”

La Sighișoara

Poezia, pictura, muzica, venerabile brațe culturale, muze care s-au reunit sub bagheta iubitorilor de cultură, în burgul sighișorean, **vineri 9 iulie 2021**, la „Double Tree by Hilton” – Hotel Cavalier – Sighișoara, grație domnului Senator Petru Bașa.

După un moment de reculegere păstrat în memoria poezilor, scriitorilor, personalităților culturale „plecați” prea curând dintre noi, rugăciunea preacucernicilor preoți Claudiu Tofan din Sighișoara și a preotului Turcu Laurențiu din Râmnicu Sărat, ne-a învrednicit să dăm curs emoțiilor care ne-au reunit în spiritul cultural ales, cu bucuria revederii, scriitori din toate colțurile Europei.

Pentru lansarea revistei „Creneluri Sighișorene” nr. 18, au sosit de la București membrii Societății Culturale „Apollon” conduși de Excelența Sa, scriitorul George Călin. Din Bad Ems – Germania, a sosit Lucia Steffens, care a lansat cartea „Jurnalul sufletului”, ed. „Vatra veche”, coperta Carmen Florian, prezentată de scriitorul Nicolae Băciuț, director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș. Din Anvers – Belgia, doamna Vali Paraschivoiu a lansat colecția în trei volume „Lumina și întunericul”, ed. Contraste Culturale, iar expoziția de pictură prezentată de Carmen Florian – artist plastic din București, a uimit auditoriul, a făcut sala să pară luminoasă și înflorită, grație picturilor realizate pe pânză, pe foiță de aluminiu, lucrate cu degetul sau din cuțit, detalii oferite de artistă.

Interpreții Traian Comșa și Anda Voican au cântat muzică folk, au destins atmosfera, încurajând la liberă exprimare, prietenii care au venit să fim împreună la acest moment deosebit.

Tina Avramescu și Nicolae Hofnăr, au lăsat în urmă capitala, pentru a deveni cetățeni ai Sighișoarei, nu doar membri ai cenaclului „Creneluri Sighișorene”, au recitat din creațiile personale și și-au exprimat bucuria de a fi împreună.

Vali Paraschivoiu, George Călin, Lucia Steffens, Nicolae Băciuț, Gabriella Costescu

Maria Petrescu a făcut referire la conținutul revistei „Creneluri Sighișorene”, și-a prezentat cartea „Străina”, care poartă pe copertă pictura artistei Carmen Florian. Doamna Aura Ungureanu, și-a exprimat bucuria de a se afla în Sighișoara Medievală, bucuria de a avea inserate în paginile revistei gânduri și interviuri, ne-a felicitat într-un fel delicat, încurajator. Viorica Șutu din Târnăveni, artist plastic, a vorbit despre stampele japoneze, picturi realizate cu drag, care „îmbrățișează” revista „Creneluri Sighișorene” nr. 18, grafica inserată în paginile revistei, cât și bucuria că la Târnăveni, Cenaclul „Dumitru D. Silitră”, a mai scos un număr al revistei „Marea Târnăvă Mică”; a vorbit și despre cartea personală cu poeme haiku.

Excelența Sa scriitorul George Călin, a făcut referire la poeziile autoarei Lucia Steffens, care au fost inserate pentru prima dată, în paginile colecției „Vis cu Nichita” editura Ro.cart, accentuând, că poemele au fost selectate de un juriu, care a considerat, că sunt scrise de autoare cu sinceritate debordantă, iar încurajarea își are locul aici, când Lucia Steffens face pași îndrăzneți spre realizarea visului său poetic.

Criptologul Gheorghe Matei (col. r) mi-a oferit un grafic în care a inserat câteva dintre creațiile poeziile mele, formate în stilul „săritura calului”, care, pot fi decriptate urmând săgețile pătrățelelor în care sunt inserate litere.

Domnul Nicolae Băciuț a avut cuvinte de apreciere vis-à-vis de realizarea revistei „Creneluri Sighișorene”, în situația în care, la Sighișoara există o casă de cultură și bibliotecă municipală, care nu se implică în realizarea unei publicații și mai rar participă la evenimentele culturale locale. „Creneluri Sighișorene” rămâne singura publicație sighișoreană pe hârtie, ea este distribuită de asociație, cititorilor care pot găsi în aceasta, toate evenimentele culturale care se desfășoară nu doar la Sighișoara, ci alături de partenerii cu care realizează evenimente, respectiv Sărmașu, București, Reghin, Târnăveni, Lăpușna, Chicago, Germania, Belgia.

Din Chicago au trimis mesaje Ana Munteanu Drăghici și Ligia-Ana Grindeanu, gânduri de →

dor de casă, aprecieri: „Revista *Creneluri Sighișorene* face ca timpul faptelor culturale ale clipei, să poarte în el veșnicia prin lumina harului, amprentată de lumina tiparului. Cinste truditorelor ce au dat lumină cuvântului!” – a scris Ana Munteanu Drăghici. „Ceasul” Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, continuă să arate ora culturală a burgului sighișorean, începând din 20 noiembrie 2011.

Carmen Florian – artist plastic

Elena Cristea, Adriana Dandu, Nicolae Băciuț, Maria Petrescu, Mirela Vișan, Ioana D. Bârsan, George Călin, Carmen Florian, Gabriella Costescu, Viorica Șutu, Nuți Constantin, Andreea Manuela

Și vom continua, deoarece avem de recuperat valori și talente.

În sală au mai fost prezenți prieteni, cunoștințe, iubitori ai culturii, care, după anunțul făcut de postul „RadioSon” Sighișoara, au dorit să ne fie alături, bineînțeles nelipsitul fotograf Valentin Pascu, cel care a realizat colajul de fotografii al evenimentului, organizat de Direcția Județeană pentru Cultură Mureș & Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” & Societatea Culturală „Apollon” – România.

GABRIELLA COSTESCU
– moderator eveniment

Florin Voican, Erica Purcariu, fam. Turcu Laurențiu, Maria Petrescu, Manuela Andreea, Elena Cristea, Mirela Vișan, Nicolae Hofnăr, Nuți Constantin, Nicolae Băciuț, Viorica Șutu, Adriana Dandu, George Călin, Carmen Florian, Ioana Duță Bârsan, Nicolae Suci, Gabriella Costescu, Lucia Steffens, Vali Paraschivoiu, Anda Voican, Aura Ungureanu, Gheorghe Matei.

MARIA PETRESCU

Dacă viața...

Dacă viața ar fi o mare adâncă
Aș înota pe fundul apei,
printre corali
Căutând adevărul,
după fiecare stâncă
Încercând să găsesc
oameni raționali.

Dacă viața ar fi o pădure verde
M-aș plimba
printre crengile aplecate
Ce cu vârfurile
obrajii să-mi dezmiere
Târându-mi picioarele printre
frunzele moarte.

Dacă viața ar fi cerul albastru
Aș zbura neîncetat spre infinit
M-aș lăsa dusă de vânt
către-un astru
Aș pluti ușor
spre un vis împlinit.

Dacă viața ar fi un teatru
Aș juca doar un actor
de comedie
Doar roluri vesele,
într-un amfiteatru
Plin de spectatori,
să scriu istorie.

Dacă viața ar fi o grădină
M-aș tăvăli prin iarbă și flori
Să simt pământul ce se înclină
În fața spectacolului,
în mii de culori.

Dacă viața ar fi... doar o viață

Aș trăi-o la maxim,
n-aș pierde nimic
Clipă cu clipă, aș sta doar în față
Oricât ar fi de greu,
mereu mă ridic.

Despre ea...

E blondă și foarte frumoasă,
Părul, în galben buclat.
Stă la geam și privește sfioasă
Spre drumul negru și plat.

Ochii ei mari și căprui,
Stau lipiți de fereastra de-afară.
Mâinile lungi și albi,
Sprijinite de sticla murdară.

Picioarele cu formă și lungi
Stau întinse pe lângă perete
Și ele așteaptă nătângi,
O veste din tinerețe.

Sânii ei goi și rotunzi
Striviți de sticla prea rece,
Așteaptă de ani îndelungi
Cavalerul alb ce va trece.

Vise și doruri deșarte
Îi macină inima blondei.
Privește în zare așteptând,
Tropot de cal alb, furibund.

Trec anii greu încercați
Femeia de acuma, mai speră,
Să vadă în zare împărați
Și-un prinț pe cal alb,
o himeră...

Himera o ține în viață,
Lipită de geamul murdar.
De două decenii se-agață
De speranța unui erou legendar.

În liniștea serii privește
Și speră că într-o zi,
Să audă cum prințul vorbește
Șoptindu-i ușor, de la miazăzi.

Plecat e demult, la război,
Pe câmpul de luptă, erou
Femeia l-așteaptă-napoi,
Sperând într-un vis

și-un tangou.

Nici prințul, nici calul, nu vin
Totul în jur e în ceață
Himera o ține în viață,
Lipită de geamul străin.

Dorințe...

Vreau să văd marea, singură
Plimbându-mă pe țărm, iarna
Să-i văd valurile,
culoarea albastră
Să mângâi nisipul,
să aud furtuna.

Vreau să văd iarna, singură,
Să reușesc să-i văd culorile
Să-mi scot din suflet temerile,
Să-i mângâi gheața,
albă marmură.

Vreau să văd singură cerul
Așa cum cred eu că este
O lume bună, de poveste
Cu iubiri și trăiri celeste.

Vreau să văd singură Pământul
Ca o planetă a fericirii,
Să-i aud cântul și cuvântul
Să pot oferi dragoste omenirii.

Vreau să văd singură Luna
Să fiu cât mai aproape de ea,
Să mă las orbită de lumina
Și de forța ei de a crea.

Vreau să văd singură
Zeul Soare
Să simt de aproape căldura
razelor sale,
Să dau drumul luminii lui
să zboare
Spre țărmuri și lumi abisale.

Vreau să văd singură viața,
Așa cum este ea, fără titrare,
Să-i simt echilibrul,
să-i gust dulceața
Să-i compun versuri,
să-i fiu autoare.

BUN VENIT ACASĂ, POEZIE

Lansare de carte la Mediaș

Sâmbătă 10 iulie 2021, în Municipiul Mediaș, au avut loc sub egida „Creneluri Culturale”, o serie de lansări de carte, expoziție de pictură Carmen Florian – artist plastic din București, întâlnire cu iubitorii de cultură medieșeni. Evenimentul a avut loc în sala de Conferințe din „Casa Schuller”. Sala a fost decorată cu lucrările realizate de artista Carmen Florian, picturi ce reprezintă flori, pictură pe pânză și foiță de aluminiu, părând o grădină care a înflorit aieva. Pe pervazul ferestrelor imense ale sălii, o suită de tablouri în miniatură îți tăiau respirația. Lumina se confunda cu reflexiile

tablourilor așezate pe scenă, dans neinterzis unduitor, ce a sclipit în ochii admiratorilor.

În această locație, Lucia Steffens, originară din Mediaș, sosită din Bad Ems – Germania, și-a prezentat colecția de cărți: „Visul nu moare”/ „Și amintirile nu mor”/ „Întoarce-te dpre mine”/ „Iubirile se nasc”, editate la „Contraste Culturale”

Poeta Adriana Dandu de la Sighișoara, a urat un bun venit acasă poeziei Luciei, a radiografiat cu finețe sufletul autoarei, care, încărcat de frumos, a reușit în aceste volume, să facă destăinui. Admirativ și impresionant, a făcut vorbire și doamna Daniela Simona Pal din Mediaș, despre poemele autoarei: „Am găsit multă iubire, o încercare de împreunare a iubirii cu imaginea celui drag, intensitatea unor poeme frumoase”.

George Călin, Lucia Steffens, Nicolae Băciuț, Vali Paraschivoiu, Gabriella Costescu

Jurnalul sufletului

(de Lucia Steffens)

Scriu în jurnalul meu cu amintiri
Scrisoarea despărțirii noastre,
Aș fi dorit să fim mai fericiți
Să nu distrugem ce a însemnat iubire.

Îmi scriu viața în cuvintele senine
Pe care le-am trăit cu tine, fericit,
Nu vom uita ce-a fost o bucurie,
Iubind cu foc aprins și dăruit.

Scriindu mereu iubirea-n rânduri
Prin versuri, gânduri dăruite,
În poezii frumoase voi rescrie,
Clipe de dor și clipe de iubire.

Mă leagănă

Mă leagănă cu fir de aur,
Din fânul verde crud cosit,
Căci va veni din nou o toamnă,
Iar verdele devine ruginit

Mă leagănă cu fir de soare
Să strălutesc în calea ta,
Iubirea-mi lăcrimează iară
Căci ai plecat din viața mea.

Mă leagănă deasupra vetrei
Căci focul dorului mă arde,
Să îmi vorbești mereu în versuri,
Despre iubirea noastră mare.

Mă leagă cu-a ta iubire,
Atâta timp cât mă dorești,
Sterge-mi lacrimile multe,
Păstrează-mă sincer pe veci.

Sesiune de autografe

Familia și prietenii Luciei Steffens, care au fost prezenți la eveniment, au fost plăcut surprinși, au felicitat-o pentru publicarea poemelor sale, exprimându-și admirația.

Din Belgia, a venit și Vali Paraschivoiu cu cartea „Lumina și întunericul”, 3 volume, editura „Contraste Culturale”.

Excelența Sa scriitorul George Călin, invitat special la eveniment a remarcat: „Am găsit în poezia autoarei Vali Paraschivoiu, o poezie a sincerității, o luptă continuă a dorului și a rodului durerii, departe de casă, departe de flori, de cei dragi. Atunci când te rupi, te dezrădăcești de plaiul natal hoinărind prin lume, o parte din tine rămâne acolo unde te-ai născut. Înainte de a scrie, autoarea purta cuvintele, să poată scoate poezia la iveală. Am găsit în poezie firul roșu al durerii, al iubirii, sentiment ascuns oarecum, datorită mirajului iubirii, al cuvântului românesc”.

**Maria Petrescu, Lucia Steffens,
George Călin, Gabriella Costescu,
Carmen Florian, Manuela Andreea**

Domnul Nicolae Băciuț, director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș, invitat special, a făcut referire la căețile ambelor autoare, remarcând faptul că: „Autoarele se află în dimineața poeziei, practic au descoperit „patria de cuvinte” atunci când au pierdut „patria de pământ”, salvatoare, un moment al trezirii spiritului poetic. Cuvintele sunt purtătoare de biografie; departe de casă au descoperit sentimentul însingurării printre oameni. Ambele autoare au o confesiune lirică, dusă până la spovedanie, poezie care merită încurajată”.

**Pictură pe foiță de aluminiu
Carmen Florian, artist plastic**

A fost prezentată revista „Creneluri Sighișorene” nr. 18, fiind invitați să vorbească și să citească din creațiile proprii Viorica Șutu de la Târnăveni, care este

autoarea stampelor japoneze de pe copertile revistei și a graficii din interior, scriitorul Răzvan Ducan, care a recitat din creațiile personale și a făcut remarcă, cum că se află într-o întâlnire culturală europeană, deoarece invitații sunt din toate colțurile Europei. Scriitoarea Maria Petrescu, a prezentat și a recitat din cartea trilingvă „Străina” pe coperta căreia se află pictura cu același nume, a artistei Carmen Florian.

Doamna Aura Ungureanu, a găsit de cuviință să îmbrace o rochie medievală, achiziționată cu o zi înainte în Cetatea Sighișoara, s-a arătat entuziasmată, fericită de buna primire în Ardeal, de oamenii frumoși pe care i-a întâlnit, alături de colegii cu care a venit de la București: Preot Laurențiu Turcu și soția, Manuela Andreea, Nuți Constantin, Mirela Vișan, conduși de Excelența Sa scriitorul George Călin.

Aura Ungureanu, Maria Petrescu

A fost invitat preotul Laurențiu Turcu, care a prezentat cartea „Eu. Sunt. Omul” ed. Ro.cart, „învinovățindu-l” pe scriitorul George Călin de „complicitate” cu soția dumnealui, la realizarea acestei cărți,

care i-a luminat sufletul. Totodată și-a exprimat dorința de a deveni membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, deoarece admirația față de iubitorii de cultură, îl îndeamnă să-și continue scrierile poetice. A primit în dar de la criptologul Gheorghe Matei (col. r) poemele domniei sale, criptate în formula „săritura calului”, de asemenea subsemnata am primit o a doua serie de astfel de criptograme, care m-au minunat.

La final, a luat cuvântul doamna Ioana Duță Bîrsan din Paris, care și-a exprimat admirația față de eveniment, de poeți, invitați, de prietenia și brațele deschise cu care a fost primită. În sală s-au aflat și alți invitați, Maria Vasilescu de la București, Duma Doina Mihaiela, prieteni și cunoștințe ale autoarelor.

Evenimentul se înscrie cu siguranță în registrul salvării memoriei culturale, a fost organizat de Direcția Județeană pentru Cultură Mureș & Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” & Societatea Culturală „Apollon” – România.

**GABRIELLA COSTESCU –
moderator eveniment**

AURA UNGUREANU

Pătura de stele

M-ai învelit azi-noapte c-o pătură de stele,
se răcorise Luna,
în cer dănțuiau trei iele,
vrând a se împăuna
în fața licuricilor,
iscând un tunet și furtuna.

De teamă să nu mă sperii
te-ai furișat pe lângă mine
ascuns, tiptil vederii
și te-ai lipit cu duioșie,
m-ai legănat cum faci cu pruncii,
mă mângâia și-mi șoptea cu gingășie.

Căldura trupului tău ars de soare
m-a adormit, dar răvășindu-mi visele
și m-am trezit când Soarele
furase pătură cu stele, licuricii, cu tot cu
iele,
în schimbul lor ne dăruise încă o zi
nebună de iubire
și-un pic de vânt, doar cât o boare.

Imperfect de perfect

Lasă-mă iubire să-ți ador imperfecțiunile,
iar tu să le accepți pe ale mele.
Hai să descoperim ce încă nu am descoperit
chiar dacă viața pare diferit.

Vino să explorăm iubirea din adâncuri
în ape liniștite există mereu riscuri.
Suntem puternici, făr' astâmpărare
scufundători de perle rare.

Ești imperfect doar când îți lipsesc
perfectul suntem doi, mărturisesc.
Un fel de Yin și Yang,
două concepte dualiste,
un pic convenționaliste,
sau poate ușor psihanaliste
și de ce nu, spiritualiste,
dar sigur sentimentaliste.
Atunci lasă-mă iubire să-ți iubesc
imperfecțiunile
și tu să le accepți pe ale mele!

O iederă și un copac stufos

Iubirea noastră nu se pierde în uitare
Chiar dacă plec lăsând
o amintire-n depărtare
Sau poate nebunia unor scriitori
Ce-au stat ascunși de ochi iscoditori.

Lăsând povestea lor sublimă
Tăcută, ca o pantomimă.
Am fost doar noi și o iubire ca o boare
Ca vinul vechi din strugurii bătuți de soare,

Stătut într-o amforă grecească
Turnat de-o nimfă în carafă
Aroma și tăria lui îmbată,
Iar viața noastră devine acrobată.

Am fost doar noi, o iederă
și un copac stufos ce-au stat la umbră
Gustând licoarea, ca o ambră
Și-am despletit povestea fir cu fir
Sorbind dintr-un sigur potir
Vrând parcă să afle fiecare
Ce lasă-n suflet la... plecare.

Iubirea mea târzie

Ia-mă în brațele tale iubite
e-o noapte cu stele căzute în păr
tu-mi mângâi sânii, încet
primesc atingerea sfios
feciorelinc aproape, melodios.

Fior și șoaptă
îmi gâdilă auzul și rozul urechii
lavanda și mătasea
se-ncolăcesc, ca iedera pe trupul meu
sărutul ah... doar el desface vraja.

Fii darnic în săruturi iubirea mea târzie
alintă-mă, alintă-mă iubire...
e dansul nopții noastre
ca-ntr-un balans nebun ne avântăm,
ultimul blues, ultima zvâcnire...

Și iarăși îmi picuri vrajă în adâncuri
acum eu sunt iedera ce se-ncolăcește
pe un copac bătrân, dar încă viguros
alintă-mă, alintă-mă iubire
curând se ivesc zorii
iubirea mea târzie...

Dă-mi o noapte

Dacă ai putea să-mi dai o noapte
din toate nopțile ce ți-au rămas
ți-aș dărui în schimb și Carul Mare și cel
Mic
ne-am așeza cumiști în cel Mare

Valentin Tănase, „Zbor de noapte”

Valentin Tănase, „Aqua”

La el aș înhăma de-a stânga și de-a dreapta
stelute argintii de-o parte și licurici pe altă
parte,
am crede că sunt căluți de mare
și am zbura nebuni și fericiți
și ne-am lăsa în voia Universului
prin toată galaxia.

Spectacolul feeric al boltei înstelate,
o premieră, noi singuri spectatori,
doi muritori atât, chiar dacă se cred îngeri.
Când stelutele și licuricii vor da semne de
oboselă,
te voi pofti în Carul Mic,
de el am aninat hamacul
împodobit cu flori de frezia
ce-mbată simț și trup deodată
și ne vom iubi până în zori de zi
când soarele ne va chema la altă viață,
pământeană...

„TĂCEREA RĂSTIGNITĂ”

18 iulie 2021 – LECȚIA DE POEZIE a Răsăritului – sâmbătă, 17 iulie 2021, – Gala decernării premiilor Festivalului-Concurs Internațional de poezie, proză și grafică „Nicolae Dabija – Tăcerea răstignită”, ediția a I-a, 15 aprilie – 15 iulie 2021. Eveniment organizat de Academia Internațională de Literatură și Artă, Societatea Culturală „Apollon”-România, președinte George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU, Geneva și Consiliul Mondial Român, director executiv Maria Petrescu, director comunicare Aura Ungureanu. În memoriam, lucrările Festivalului „Nicolae Dabija”, așa cum era creștinește, a început cu un serviciu religios, după datina străbună, prilej de a mulțumi Părintelui Frîncu Dragoș, care a oficiat slujba. Numărul participanților a depășit orice așteptare, în jur de 50 persoane, respectând normele sanitare impuse, cărora le mulțumim pentru participare. Și tot după datina străbună, în memoriam, înaintea începerii lucrărilor festivalului nostru, invitații au servit masa de prânz, în semn de pomenire a celui care fizic a plecat dintre noi,

Lucia Steffens, George Călin, Gabriella Costescu

Nicolae Dabija, un intelectual, scriitor cunoscut în toată lumea, plecat prea timpuriu spre stele, răpus de groaznicul coronavirus.

Tot în cadrul Festivalului au fost și două lansări de carte, pentru poetele Vali Paraschivoiu din Belgia cu cartea „Lumina și Întunericul”, ed. „Contraste Culturale” și Lucia Steffens din Germania cu cartea „Jurnalul sufletului”, ed. „Vatra veche” – Tg.-Mureș, pe care le felicităm! Gabriella Costescu, președinte al Asociației →

Lucia Steffens, CălinViorica, Vali Paraschivoiu, d-na Niculescu, Eduard Dorin Ene, Mirela Vișan, Maria Botnaru, Maria Petrescu, Aura Ungureanu, Doina Bârcă, Nuți Constantin

Literare „Creneluri Sighișorene”, a prezentat cele două autoare și a prezentat numărul 18 al revistei „Creneluri Sighișorene”.

Mulțumim tuturor invitaților prezenți la manifestare, felicităm toți premianții, dar și pe cei care nu au primit distincții, deliberarea a fost destul de anevoios de departajat, toți scriitorii sau graficienii au fost deosebit de talentați!

Juriul Festivalului – Președinte de Onoare: Doina Dabija (Basarabia); Președinte executiv: George Călin (România), Vicepreședinți: dr. filozofie Radu George Serafim (România); Victor Cobzac (Basarabia) și Acad. Vasile Căpățână (Basarabia); Membrii: Lidia Grosu (Basarabia); Maria Petrescu (România); Cătălina Stroe (Canada); Aura Ungureanu (România); Victor Voinicescu Sotski (Franța).

Premii: Trofeul „Tăcerea răstignită” - 2021 (poezie și proză) - **Maria Magdalena Stan** - Ploiești, România; Secțiunea „Poezie” - Premiul I - Eduard Dorin Ene, București, - Premiul II - Dimitrie-Sorin Pană, Titu, România; Maria Botnaru, Tighina, Basarabia; Premiul III - Limona Rusu, Suceava, România; Constantin Bidulescu, Ploiești, România;

Ștefan Doroftei, Mariana Moga, George Călin

Mențiune - Mirela Coheci, Lupeni, România; Dana Ioana Băicoianu, Constanța, România; Aurelius Belei, Brăila, România;

Secțiunea „Proză” - Premiul I - Ștefan Doroftei, București, România;

- Premiul II - Olimpia Jercan, Măneciu, România; Nicolae Suci, Dumbrăveni, Sibiu,

- Premiul III - Ileana Vlădușel, Timișoara, România; Mențiune - Cristina Grațela Eremia, București, România; Issabela Cotelin, București,

Premiul Special Al Juriului – Mariana Moga, Sebeș, România; Angela Mândăcanu, Chișinău, Basarabia; Constantin Moldovan, Mănăstirea Humorului, România; Marioara Nedeia, Giurgiu, România; Elena Țurcanu, Sopoteni, R. Călărași, Basarabia;

Secțiunea „Grafică”

- Premiul I – Constanța Abălașei-Donoșă, Brăila, România;

- Premiul II – Iurie Brașoveanu, Chișinău, Basarabia;

Premiul III - Flora Mărgărit Stănescu, Slobozia, România;

- **Mențiune** - Vlad Badrajan, S. Zăicani, R. Râșcani, Basarabia.

- Trofeul și titlul academic „**Primus inter pares**”, acordat de Academia Internațională de Literatură și Artă, scriitoarei Liliana Ghiță Boian, Drăgănești-Olt.

Mulțumiri se cuvin și celor care s-au deplasat de prin toată țara pe o căldură infernală doar pentru a împărtăși momentul cu noi toți. Mulțumim cantautorului Vanghele Gogu, pentru miniconcertul său la acordeon!

Mulțumiri speciale se cuvin și locației BISTRO 37-39, București, Bd. Basarabiei 37-39 Sorina Toma și Geo Avramoiu, care au găzduit Festivalul nostru.

AURA UNGUREANU,
București

LUMINA DIN CUVÂNT

Ion Buciuman, Irina Marinescu Bergmann

Duminică 18 iulie 2021, Cenaclul „Fractali” din București, alături de Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, prin Gabriella Costescu, am avut deosebita plăcere de a găzdui 2 lansări de carte precum și recitări din partea tuturor autorilor prezenți.

Emoțiile sunt întâi de toate trăite, iar încercarea de a le pune în cuvinte de multe ori nu surprinde bogăția experienței. Exact așa, puterea extraordinară a emoțiilor născute de poezie ne-au făcut să râdem împreună, să plângem chiar, să ne simțim aproape unii de alții și să ne dezvăluim chiar vulnerabilitatea de om unul în fața celuilalt.

Vali Paraschivoiu din Belgia, ne-a prezentat cele 3 volume de versuri „Lumina și întunericul”, editura „Contraste Culturale”, prin care iubirea și dorul împletesc în ele și contraste aduse de durere și dezamăgiri, pentru a găsi însă calea spre lumină prin eliberare, povești, poezie. De dragoste și dor nu te poți ascunde, noi ne-am născut să aducem iubire.

De ce zâmbesc
(Vali Paraschivoiu)

Mă urmărești în orice clipă

Mirându-te de ce zâmbesc
Te-ntrebi de ce nu-mi este frică
De viața care o trăiesc

Auzi cum cântecul răsună
Pe văile din jurul meu
Și șoapta visului adună
Lacrimi care se scurg mereu

Sunt lacrimi dulci de fericire
Ascunse-n perla de la gât
Sunt mii de clipe de iubire
Ce-n cântece cu dor le cânt

Ascultă-mi glasul și iubește
Decât să mă privești pe-ascuns
Iubirea-n viață-ți dăruiește
În orice clipă un răspuns

Viața mi-e scrisă de iubire
Și nu mi-e frică s-o trăiesc
E scutul care-mi dă putere
Și îmi zâmbește când iubesc

Versul îndrăgostit

Versul îndrăgostit aleargă
Pe foaia albă din caiet
Ce-i dragostea se tot întreabă
Strigând într-una să-l aștept

Eu îl privesc și-i fac cu mâna
Dar timpul meu deja e scurt
Simt că ocheade-i face luna
Zâmbesc dar n-am timp de pierdut

Îndurerat pasul grăbește
Sărind cuvintele de zor
L-aud strigând că mă iubește
În urma mea oftând cu dor

Alunecând printre cuvinte
Rugându-le să stea pe loc
Încearcă să-și aducă-aminte
De pașii primului său joc

Hohot de râs ușor răsună
Pe foaia albă din caiet
Versul cuvintele-și adună
Și îmi șoptește ca să-l iert.

Lucia Steffens din Germania, ne-a →

adus chiar „Jurnalul sufletului”, un volum de versuri cu amintiri, tristeți din iubire și foarte mult dor, un dor atotcuprinzător, despre tot și despre toate „să-mi citească universul, ce scriu astăzi într-o carte”.

D-na Doina Ghițescu, îndrăgita noastră actriță, a recitat cu măiestrie din volumele amintite. De asemenea am avut deosebita plăcere de a o avea printre noi pe Gilly Elena Trîncă, cu volumul de debut „Gânduri la margine de suflet”, cu versuri expresive care pot limpezi până și dureri vechi, așa cum frumos scrie în prefață Carmen Secere. Ca surpriza să fie deplină, nepoata sa, Anastasia Budeșteanu, ne-a cântat cu mult talent și sensibilitate două piese foarte profunde, una din piese fiind îndrăgitul cântec „Marry did you know?” Tot prin cântec ne-au mai atins sufletul și Bettyna Astrid (voce și pian) dar și Daniel Dragne (voce și chitară). Gerul poate fi îndrăgostit? Da, în volumul cu același titlu, autorul Constantin Mosor atinge cele mai frumoase imagini, rime și sentimente poetice. Fiecare pagină este o... stare nesfârșită de poezie, cum Daniela Toma bine descrie arta scriitorului.

Irina Marinescu Bergmann, Lucia Steffens, Vali Paraschivoiu

Bettyna Astrid, Daniel Dragne, Lucia Steffens, Vali Paraschivoiu

Colonel inginer Ion Postolachi ne-a adus „Poemele cu molii” ale fiicei Doina Postolachi dar ne-a dedicat și versuri de Vasile Alecsandri - poemul „Adio Moldovei”, fiindcă dorul nostru este și între noi, cu frații de peste Prut. Daniel Dragne ne-a citit din poemele sale proaspete de tot, iar soția sa, Mariana ne-a dedicat și dumneaei un poem.

Romița Mălina Constantin ne-a adus în dar un poem din cel mai nou volum al său, „Tăcerea din jurul rodiei”, 2021. Creionată deja ca o voce inconfundabilă, poeta ne îndeamnă să „ne ridicăm ascunși în trupuri, deasupra anotimpurilor, și să umblăm prin lume, liberi și tăcuți... până rămânem urme pe aripile unei păsări”, parafrazând unul dintre poeme. Medeea Roșca ne-a recitat un poem absolut superb, precum și scriitoarele Tatiana Vațe și Carla Marican.

Momente frumoase au mai fost și intervențiile sensibile ale dnei Ioana Bucă, precum ale dnei Ioana Duță. Rămân toate amintiri frumoase ca un șirag de nestemate peste timp!

IRINA MARINESCU – BERGMANN

NANA ROMAN

Umbre

Dincolo de umbre, tăcerea-și
plânge cuvântul
Cu lacrimi de sânge...
cu șoapte păgâne...
Îndurerată tristețea-și
ascunde privirea,
Lasându-și doar mâna rece
să atingă orizontul
Și să alunge norii negrii
ai ultimei nopți.

Dincolo de umbre suntem tot noi,
fără speranță
Goi de dorințe și schilodiți
de orgolii
Îmbrăcați în păcat, încercăm să
ascundem durerea
Și pășim mai departe în miracolul
vieții vândute
Pentru o noapte de iubire
și fum de țigară.

Dincolo de umbre nu e
decât moartea
Care așteaptă îmbrățișarea
ultimei suflări.
A mea, a ta, a noastră...

Azi, am vrut să vin la tine.
Am făcut rezervare on-line la
primul zbor. Grăbită, mi-am
împachetat câteva lucruri, am
sunat un taxi și am coborât să îl
aștept. Când a ajuns m-a întrebat
dacă mă duce unde vreau... era

acel taxi celebru. Cu siguranță ar
fi trecut foarte mult timp să ajung
la tine, așa ca i-am spus să mă
ducă doar la aeroport. Eu vreau să
zbor! Ajunsă la aeroport, am
continuat cu formalitățile
necesare. În scurt timp mă aflam
la punctul de control. În acest
scop sunt utilizate echipamente
tehnice de înaltă performanță
(aparate cu raze X, detectoare de
metale fixe și portabile,
detectoare de explozibili). Dacă
situația impune, controlul se
poate efectua și manual. Nu
aveam de ce să-mi fie teamă, dar
se pare că m-am înșelat.

În momentul în care „m-au
scanat”, toate aparatele au început
să sune îngrozitor! În câteva
momente m-am trezit încătușată
și înconjurată de oamenii
securității aeroportului. Unul
dintre ei m-au întrebat dacă am
arme, muniții, materii explozive,
radioactive și nucleare. Dacă
dețin stupefiante (droguri),
substanțe chimice esențiale și
toxice... Obiecte din metale
prețioase care depășesc uzul
personal... Mă uitam înnebunită la
ei! Doamne, de unde să am eu așa
ceva? Eu am doar câteva haine și
dorința de a ajunge acolo unde
mi-am trimis gândul!

Aproape că m-au târât pâna la
locul în care se puteau face
cercetări amănunțite, ferite de
privirile călătorilor. Supliciu a
durat, pentru că ei nu găseau
nimic, dar totuși aparatele lor
indicau prezența celor mai sus
menționate. Într-un final a venit și
întrebarea salvatoare: Unde
mergeți? Abia mișcându-mi
buzele, le-am spus... le-am spus
ca veneam la tine. Din nou am
început să plâng, iar printre
lacrimi le spuneam cât de mult te
iubesc și dacă nu ajung la tine,
voi muri de dor. Au zâmbit toți...
după care m-au întrebat dacă sunt
conștientă de pericolul care îmi
poartă dorul. Nu, nu știam că este
un pericol iubirea! Unul dintre ei,
s-a ridicat și încercând să pară
serios, mi-a spus: „Privirea

dumnevoastră, indică prezența
stupefiantelor, degajă prezența
unor materii explozive,
radioactive și nucleare...

Ca să nu mai o lungesc,
sunteți ca o bomba atomică, gata
să explodeze în orice secundă.
Cred că ar trebui să vă căutați alt
mod de a ajunge la persona
iubită. Nu vom risca să vă avem
la bordul avioanelor noastre. Îmi
pare rău... sunteți liberă.”

Și am plecat...

Azi m-a oprit poliția
rutieră! Am depășit viteza
gândului... și m-a amendat. Am
primit 20 de puncte, 30 de
virgule, 5 semne de întrebare și
1000 de semne de exclamație!
Suspendarea permisului fiind
inevitabilă. Am încercat să îl
mituiesc cu 2 poezii, dar a refuzat
categoric, atrăgându-mi atenția că
poate să mă și aresteze.

Am început să plâng. Nu
puteam concepe să-mi opresc
gândurile. Da, recunosc! Am
depășit viteza pentru că iubesc! Și
gândul meu a devenit parte din
iubire. S-a uitat la mine mirat,
după care a rupt procesul verbal.
Când l-am privit, stupefiată de
gestul lui, am observat că avea
lacrimi în ochi. Mi-a spus: În
cazul acesta, nimeni nu poate să
vă rețină! Fericit e cel la care
gândul ajunge! Și a plecat...

Pe buze

Și frigul rămâne frig,
Și noaptea rămâne tăcută
Și gândul meu e proscris
Legat de lacrima nudă.
Și cerul rămâne cer,
Și norii se fac tot mai negri.
Pe buze tăcerea o chem
Să-mi mângâie clipa de tine
Caci dorul rămâne dor,
Și tu tot departe de mine.

Sulgen - 07. 09. 2017

SĂRBĂTOAREA „CUNUNA GRÂULUI”

Ani Teglaș, Dinuca Burian, întoarcerea de la secerat

Când spunem „Cununa Grâului” ne gândim, de bună seamă, la obiceiul care marchează faza finală a ciclului agrar – recoltatul, marea bucurie a trudei depusă pe întregul an, dar, în același timp, am folosit această sintagmă „cununa grâului” în mod metaforic, pentru că spunând cunună ne gândim în mod simbolic la măreție, la triumf, la perfecțiune. „Cununa grâului” este un spectacol a cărui scenă este câmpul și satul. Este una dintre cele mai frumoase sărbători ale roadelor verii, manifestare de recuperare și restituire a unor vechi tradiții din Câmpia Transilvaniei.

La țară, mai demult, în această perioadă, oamenii se pregăteau de secerișul grâului. Chiar dacă în mare parte această tradiție s-a pierdut, obiceiul rămâne unul dintre cele mai importante evenimente din lumea satului. În majoritatea satelor din Transilvania, oamenii înstăriți făceau clacă la secerat, adică erau chemați fete și feciori din sat ca să-i ajute la strânsul grâului. Claca avea loc, de obicei, într-o sărbătoare de peste săptămână. Astfel, cei chemați la secerat, veneau la gazdă dimineața devreme și, după

Grupul „Ibăștencele”

Gabriella Costescu, Sorina Bloj, Ani Teglaș, Nicolae Băciuț

ce erau omeniți cu mâncare și băutură, se duceau în hotar, unde era holda. Fetele secerau iar feciorii în urma lor legau snopii.

Apoi feciorii mergeau în pădure, tăiau pari de clăi. În timpul seceratului, femeile glumeau și povesteau ce s-o mai întâmplat prin sat, care cu care se întâlnește și cine face nuntă până la toamnă.

DINUCA BURIAN

ANDA VOICAN

Deznodământ

Copacii, toți au prevestit
În dialect de scortişoară
Plecarea ta, într-un târziu
Rânindu-mă ultima oară.

Și florile par vlăguite
Pătrunse-n fir de boală
În ochii mei implorători
Fierb lacrimi de smoală.

Sunt ținta nepăsării tale
Deznodământul mă-nspăimântă
Iubindu-te până la capăt
Damnatul suflet nu cuvântă.

Stelele noastre s-au iubit
Din vremuri imemoriale
Solia lor ne surâdea
Din carele astrale.

Rămân întoarsă spre trecut
Cu mintea dezgolită
Natura ta o recompun
Din coasta mea nemântuită.

Se strigau din înalt

Fulgii iernii răpuși
Coborând dezolant
Rugători și supuși.

Unul altuia-și dau
Mângâierea de-apoi
Picurând se stingeau
Unduindu-se-n noi.

Pene sacre de om
Azvârlite din Rai
Culcă-mă să adorm
Doar visând să mă ai.

Anonima cu mănușă

Prinsesem gustul de cenușă
De-un extaziat cenușeriu
Ce locuia-n mănușa fină
A anonimei din sicriu.

El amora-n versete plânse
Și-o dezmierda ciocolatiu
Pân' ce paloarea anonimei
Părea de-un trist trandafiriu.

Prinsesem gustul de cenușă
Cleștar mi-e somnul, străveziu
Sunt anonima cu mănușă
Și numai degetul mi-e viu.

Îți mulțumesc, Părinte,
Că azi m-ai îmbrăcat,
În haina sărăciei
De grija celuilalt.

Îți mulțumesc, Părinte,
Că-n pictograme scriu,
Deși e tot mai oarbă
Credința că Ești Viu.

Am resimțit o clipă
Cum umbra Ta-ncolțește
Adânc săpată-n mine
Și de atunci tot crește...

Ziua Imnului Național - Sărmașu

La Mănăstirea „Sfântul Mina” din Sărmașu, a avut loc în data de 29 iulie 2021, „Ziua Imnului Național”, eveniment organizat de Dinuca Burian, reprezentant al Bibliotecii „Liviu Rusu” din Sărmașu și de Preotul Ilie Bucur. După ce a fost intonat Imnul de Stat, a ținut un scurt moment religios preotul Daniel Camară și au fost susținute alocuțiuni cu privire la importanța acestei zile. A vorbit Colonelul în Rezervă Ilie Chiorean, președintele Subfilialei Sărmașu a „Asociației Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră”.

Ziua Imnului Național reprezintă, un moment de sărbătoare pentru români, un prilej de rememorare a profundelor semnificații culturale și istorice ale existenței noastre ca națiune, a clipelor de glorie și biruință, dar și a perioadelor dificile care au schimbat destinul acestui popor.

Sărbătoarea s-a încheiat cu un moment artistic de poezie și cântec susținut de Grupul „Graiul Câmpiei”.

Evenimentul de la Sărmașu face dovada că Imnul Național este și trebuie cinstit, trebuie să înțelegem pe deplin semnificația complexă a versului „Deșteaptă-te, române!” Ziua Imnului Național al României – „Deșteaptă-te, române!”,

**Angela Chiorean, Ilie Chiorean col. (r),
Preoții Daniel Camară, Ilie Bucur, elevi,
Dinuca Burian**

este simbol al idealurilor de unitate reprezentate de Revoluția de la 1848. Mai mult decât atât, ecourile cântecului istoric trimit spre alte pagini de luptă, în Războiul de Independență (1877), în Primul Război Mondial (1914 -1918), pentru Marea Unire din 1918 și în cel de-al Doilea Război Mondial (1939-1945).

„Deșteaptă-te, române!” – chemare la unitate, vibrație patriotică, amintire a istoriei neamului, odă lirică și glas de independență. „Deșteaptă-te, române!” să răsună de cât mai multe ori și să ne fie mereu călăuză pe drumul devenirii noastre! Felicitări și mulțumiri celor prezenți.
La mulți ani, România!

DINUCA BURIAN

Dinuca Burian, Maria Vărzar, Olivia Cistelean, Olivia Cenan, Ilie Chiorean col. (r), Preot Ilie Bucur, Angela Chiorean, prof. Cosmin Sărmașan, Claudia Vărzar, Ani Deac.

ELENA CRISTEA

Clipa îngenunchează

Cutreieram pădurea
și-n suflet îmi picura iubire,
ascultând cum pulsează seva-n copaci.
M-am înfrățit cu pădurea, simțind
cum clipa îngenunchează,
hrănindu-mi netrăirile.
Cu lacrima în gene
am cioplit chipul tău
călătorind pe cărări cu iubire,
strângând iertare
în buchete de dragoste,
cu parfum de cer.
Ciripitul păsărilor
m-a dus într-o altă dimensiune,
îmi răsuna vântul prin gânduri,
știind...
că ternul cerului din mine
îl voi schimba...
să picure stropi argintii,
iar prin vene
îmi curg raze de soare
ce-mi dau strălucire să renasc
în fiecare dimineață...
în privirea ta
schimbând pașii sorții.

Cioburi din vise

mi-au rămas doar cioburi din vise.
le vând...
negociez la masa tăcerii cuvintelor
cu privirea tristă,
pierdută-n ceața amintirilor.
geana îmi tremură,
lacrima cade, îmi rupe aripa.
dorul mi-a intrat în ochi,

mi-a furat strălucirea,
dar raze de lumină încep să lucească
sub pleapa făcută petale de iriși
unde ascund disperarea;
și totuși, te rog,
dă-mi un vis să-l ating
și-am să-l prind în chingi
să nu-l mai sparg.

Când am să plec

Iubite... atunci când am să plec,
Pe malul drept a inimii te pun
Și te dezmierd cu versul unui cântec
Ce pentru tine am să îl compun.

În viața mea, va fi furtună
Acum când m-adâncesc în toamnă,
Ecoul inimii în pieptul meu răsună
Când n-am să pot ca să te țin de mână

Voi învăța din nou visul să zboare
La tine să se așeze în pridvor,
Să îți aducă de la mine o scrisoare
În care-ți scriu cât mi-e de dor.

Ca o hoată mă ascund în visul tău
Să te simt în dreapta vieții mele
Fără tine, o zi întreagă... îmi e tare rău
Uitând de vise interzise... dragule.

Răsăritul

Când răsărei din apă ca un crai
Marea-și unduia albastru val
Tu... sufletul mi-l încântai,
Făcând din zori un festival.

Marea o scăldai în flori de maci
Al dragostei fior tu mi-l trezeai
Și aprindeai a mării valuri reci,
Cu focul razei ce o trimiteai.

Și dor mi-a fost de tine răsărit,
De dor tău și lacrima-mi curgea
Văzându-te inima mi-a tresărit
Săgeți din foc din tine atrăgea.

În lacrimă mi se frământă depărtarea
În brațe cu drag eu te-aș cuprinde
Nu m-aș sfii a-ți arăta iubirea
Nici teama... că mă vei aprinde.

Îmi dă fiori când valul clipocește
Strângeam în palma nisipul ce-l aduce
Prin tine cerul și marea se unește
În zorii zilei ce ne aduce pace.

SIMONA DANIELA PAL

De unde?

De unde, totuși această nebunie?
De unde ai apărut din stele reci?
De ce-ai ucis corole de feerie
Și ai adus în suflet doar tristeți?

Nu!.. Infinitul nu-l mai văd
Decât zădărnicit la poarta sorții
Și iarna asta ultimul prăpăd
Cu trandafiru-n dinți la marginile morții.

Și nici sărutul nu-i mai zbor
Doar vis ucis ce amurgea sub pleoape
Iubite, pleacă ultimul cocor
Spre o demult inexistentă eternitate.

De-aș fi fost

De-aș fi fost copil din flori,
de toamnă aș fi vrut să fiu.
Poate așa aș fi reușit să talmăcesc
în ce mreje cad frunzele când cad.
Ce fluier le cântă legănarea?
Nu știu să dezleg tresărirea lor
de aripi de fluturi
nici înrudirea lor cu focul amurgului.
Ce pântec de curcubeu le zămisleşte
în romane policrome?

Și ce-o mai fi în capul lor
când vor să zboare cu-n cocor?
Ce n-aș mai știi?
Cine am fost eu
când n-am fost lacrimă de toamnă,
nici Evă și nici curcubeu...
Poate o dalbă crizantemă
în cercul timpului... mereu!

Nu frunza mea, ci toamna ta!

Prin gândul meu cu păsări călătoare
Nu frunza mea, ci toamna ta mă doare.
Prin foșnetul de clipe trecătoare
Nu eu, ci tu îmi cerni pulberi solare.

Prin echinocții mi-aș croi cărare
Nu frunza mea, ci toamna ta mă doare!
Și-aș plămădi păduri ce-ar fi putut să fie
Nu-n toamna ta, ci-n marea veșnicie.

Valentin Tănase, „Luceafărul”

AUGUST

„BALADELE VERII”

la Lăpușna, Ediția a XVIII-a, 3-6 august, 2021

Poezia, cântecul și voia bună, au făcut conexiune cu muntele și cerul, adunând peste 100 de scriitori, interpreți de muzică folk, iubitori ai culturii, la Castelul Regal Lăpușna, situat în Munții Gurghiului. Castelul a fost ridicat între anii 1925-1926, a fost finalizat și decorat în 1933, a aparținut regilor României Ferdinand și Carol al II-lea. Trei zile și trei nopți a răsunat muntele de poezie și muzică, în acest cadru natural de basm, în mijlocul pădurii de brad.

În prima zi de tabără, Florin Săsărman, unul dintre moderatorii evenimentului, l-a invitat pe Adrian Ivanițchi de la Sighișoara, care a susținut un concert de muzică folk, chiar în ziua nașterii sale, surpriză pentru sărbătorit și pentru invitați, care i-au cântat „La mulți ani!”. Domnul Nicolae Băciuț i-a oferit acestuia, o diplomă de gratitudine pentru întreaga carieră artistică și o lucrare realizată de domnul Heinz Peter Schueller, în formă de chitară, ornamentată cu măiestrie. Noi, sighișorenii, i-am urat de bine concitadinului nostru, care este și cetățean de onoare al Sighișoarei.

A fost sărbătorită cu aceeași frenezie doamna Angela Socolean – președinte a Asociației „Picătura de Lumină” din Bistrița și doamna Grama Ana-Maria, cărora li s-au cules și dăruit, buchete de flori de la poalele muntelui. Bucurie și lumină sufletească în ochii tuturor, emoții, cântec și voie bună.

Florin Săsărman a prezentat apoi, Grupul „Ecou” – Sorina Bloj și Magda Pușcaș, care au susținut un recital folk, de aducere aminte, din timpul când împreună cântau în Cenaclul „Flacăra”, unde s-au lansat. Auditoriul a cântat împreună cu ele, starnind emoții celor care de multă vreme nu s-au

Sorina Bloj, Anca Pescariu

Sorina Bloj, Florin Săsărman, Nicolae Băciuț, Ioan Pintea

mai bucurat de o asemenea întâlnire. Îmbrățișări de drag au venit din partea colegei noastre Pirooska Hanea, care și-a exprimat emoțiile cu lacrimi de bucurie.

Domeniul Regal Lăpușna este format dintr-un castel compus din șase corpuri de clădire cu 23 de camere, o casă de vânătoare cu 12 camere și teren forestier de peste 4 hectare. Construcția clădirii principale din lemn și piatra este ridicată după proiectele arhitectului palatului regal – contele Lenui. În acest loc de vis, s-a desfășurat o minune de program artistic.

În acest cadru, artistul plastic Galat Nicolae, coordonatorul Cercului de pictură „Icoane pe sticlă”, liga LPM, filiala Reghin, a vernisat o expoziție de pictură pe pânză și icoane pe sticlă, care au fost dăruite participanților și sărbătoritorilor.

Tot în acest cadru, Namchuvangdan Hri Danisin – Serghei, a ținut un seminar de psihogeometrie sacră, a vorbit despre „Mandala minune” pentru viața oricui, realizată în stilul numerologic, pe culori, croșetată, Mandala personală făcută din nume, prenume, data nașterii, numerologie. Deoarece a studiat Bioenergocibernetica la Academia de Cercetări frontale a creierului uman, a vorbit și despre energiile pe care le are fiecare persoană, cât și despre conexiunea cu universul și divinitatea. →

Prezentări de carte, recitaluri și folk

**Viorica Șutu, Nicolae Băciuț,
Sorina Bloj, Gabriella Costescu**

Castelul Lăpușna este construit din lemn de molid, pe care, meșterii au știut exact când să îl taie, cum să îl taie, sunt foarte multe sculpturi care au 90 de ani și nu au nicio crăpătură, fundația e din piatră cioplită adusă din zonă, iar acoperișul este din șindrilă, fiind refăcut în 1968 din lemn de rezonanță, cioplit manual.

**Dan Lăzărescu, Erica Purcariu,
Maria Bucin, Marioara Popovici**

Intrarea principală a castelului, se face printr-o ușă cu vitralii care simbolizează vânătoarea, păstoritul și obiceiurile din zonă – făcute la München, în 1926. Singurul vitraliu original care lipsește este cel cu însemnul Case Regale, care se presupune că a fost înlocuit.

Din anul 1926 la castel era curent electric, candelabrele sunt originale, făcute din fier forjat, la fierar. În sufrageria mică se retrăgeau locatarii la un ceai; fiecare cameră are sobă de teracotă. Totul în încăperi este original.

Aici ne-am retras noi, scriitorii, a doua zi, la prezentare de carte. Scriitorul Nicolae Băciuț a prezentat revistele „Vatra veche” și „Cadran – jurnal mureșean”, cât și cartea „Vă pup, cioco-flenderilor”, dedicată actorului Florin Piersic, la împlinirea vârstei de 85 de ani, în anul 2020. Fiind moderator, a invitat-o pe doamna Maria Borzan, care împreună cu Sorina Bloj sunt coordonatoarele „Antologiei de poezie populară”, ed. „Vatra veche”. Doamna Maria Borzan a vorbit despre importanța

recuperării valorilor moștenite prin grai și port, a prezentat proiectul antologic al poeziei populare și a invitat coautorii prezenți, să recite sau să cânte: Mărioara Popovici, Maria Crișan Bucin (mama Maria), Lucreția Bordaș, Maria Galat, Pop Maria, Stroia Otelia, Dan Lăzărescu.

Anda Voican, Traian Comșa

Despre romanul „Iubirea, bucuria de a fi”, ed. „Vatra veche”, autor Gina Moldovan din Târnăveni, a vorbit domnul Nicolae Băciuț, făcând referire la mărturisirea trăirilor, deoarece din roman reiese că autoarea, este o îndrăgostită permanent. Despre roman au mai vorbit Camelia Buda, Viorica Feierdan și Maria Borzan. Subsemnata am prezentat revista „Creneluri Sighișorene” nr. 18 și am recitat din cartea de poezie religioasă „Același rai” – ed. „Vatra veche”. Au mai fost prezentate cărțile autoarei de la Târnăveni, Viorica Șutu „Dincolo de tăceri” și „Tăcerea pietrei” - poeme haiku, ambele editate la „Vatra veche”. La finalul evenimentului au susținut recital folk Traian Comșa și Anda Voican din Sighișoara, membrii ai Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, cât și Florin Săsărman.

**Anda Voican, Sorina Bloj, Gabriella,
Vasile și Vanda Ani.**

In Memoriam, Claudia Carmen Pescar

Pe domeniul Castelului Regal există bisericuța de lemn cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae”, monument istoric care datează din secolul al XVIII-lea, mai exact din anul 1779. Aici preotul Arsenie, a ținut un parastas comemorativ la împlinirea a trei ani, de la „plecarea spre veșnicie” a celei care a fost Claudia Carmen Pescar, „omul care a sfințit locul”, la fiecare eveniment cultural desfășurat la Lăpușna cu ocazia Festivalului „Credo” și „Baladele verii”. Slujba de pomenire a adunat scriitorii alături de familia doamnei Claudia Carmen Pescar, fiica, Anca Pescar și apropiații.

Nicolae Băciuț, Viorica Șutu, Gabriella Sorina Bloj, Piroska Székely.

Despre Biserica de Lemn am aflat, că a fost cumpărată în 1939 din satul Comori de către regele Carol al II-lea, pentru a servi ca loc de închinăciune pentru familia regală. Recent pictura acesteia a fost restaurată. Bisericuța este zidită din lemn de stejar și molid, bârnele sunt îmbinate în coadă de rândunică, turnul clopotniță are un foișor înalt, ancadramentul intrării este în formă de gaură de

cheie, are un pridvor deschis, susținut în față de 5 stâlpi din lemn. Pardoseala bisericii este din scândură, acoperișul este făcut din șindrilă, iar pictura murală este în stil naiv popular, fiind realizată de Toader Popovici, împreună cu un ucenic. În interior se păstrează aproape în totalitate pictura originală, stranele și candelabrele vechi, precum și o colecție de icoane realizate la mijlocul secolului al XVIII-lea. (sursa - din istoria bisericii)

În dupăamiaza zilei, Florin Săsărman l-a invitat pe Ioan Pinteș preot paroh la Biserica „Sfinții Trei Ierarhi” din Bistrița, director la Biblioteca Județeană „George Coșbuc” din Bistrița-Năsăud, care a prezentat albumul istoric 70 „Biblioteca Județeană Bistrița-Năsăud 2013-2020, album retrospectiv”, făcând referire la conținutul documentar al acestuia.

Au mai ținut conferințe doamna Angela Socolean – realizatoarea emisiunii „Picătura de sănătate” la Tv locală AS-TV Bistrița, Simion Constantin psihoterapeut din București, Iulian Nicolăescu din București, terapeut și ing. Ioan Tudoran masoer reflexogen. Ne-a fost alături doamna primar Maria Precup din Reghin, Grupul „Ibăștencele” de la Ibănești, colaboratori din Reghin și Târnăveni.

În creierul Munților Gurghiu au răsunat cântece și poezie, în jurul focului de tabără, s-au depănat amintiri din anii trecuți, ne-am bucurat cu toții de reîntâlnire. A cântat grupul „Ram” din Târnăveni: Vanda și Vasile Ani, Cristina și Sorin Surdu, Viorica Feierdan și Viorica Șutu. Domnul Heinz Peter Schueller, a organizat o tombolă cu surprize, printre care și tablouri realizate cu mărgelile cusute pe catifea. Toate acestea au avut loc, datorită organizatorilor:

- Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, director Nicolae Băciuț;
- Liga Pensionarilor Mureș, filiala Reghin, președinte Sorina Bloj;
- Parteneri: Asociația Caritabilă „Claudia Carmen Pescar”, președinte Anca Pescar;
- Asociația Culturală „România din inima mea”, președinte Florin Săsărman;
- Asociația „Maria Reghina”, președinte Heinz Peter Schueller;
- Asociația „Picătura de Lumină”, președinte Angela Socolean;
- Colaboratori, Biblioteca Județeană „George Coșbuc” Bistrița-Năsăud, preot Ioan Pinteș.

Am petrecut timp de calitate, într-un loc mirific încărcat cu energie pozitivă, alături de oameni care știu să fie minunați.

GABRIELLA COSTESCU

Cartea lunii august din seria 65/ 12

Statornicie în credință și poezie

Ultimele două ediții ale Concursului de Poezie Religioasă, pe care l-am inițiat în 2001, au ieșit din formula care l-a consacrat, constrânși de vremurile mai puțin faste pentru manifestările culturale și spirituale, dar și de o reducere drastică a susținerii financiare. Pentru a nu întrerupe tradiția, ne-am adaptat restricțiilor și am rămas să ilustrăm continuitatea preocupărilor literare în teritoriile sacralului, atât în orizontul creației lirice, cât și cel al eseisticii, adunând într-o antologie, contribuții relevante pentru diversitatea preocupărilor celor care n-au părăsit credința și nici credința nu i-a părăsit pe ei.

Antologia Concursului devenit, prin forța împrejurărilor, Festival de Literatură Religioasă „Credo”, ediția 2021, include în sumarul ei mărturisirile unor colaboratori statornici, autori mureșeni sau din cercuri literare apropiate acestora. Aceștia duc mai departe flacăra credinței și prin puterea creației literare, aducând un plus de valoare unei istorii amprețate de nume grele, de la Eminescu la Coșbuc, de la Goga la Nichifor Crainic, de la Radu Gyr la Ioan Alexandru. Acest volum va rămâne să depună mărturie că literatura religioasă rămâne o preocupare constantă, că are „actorii” ei, publicul ei, că tentațiile sacralului nu sunt potolite de niciun fel de amenințare.

După două decenii de entuziasm al unor autori care au crezut și cred în nevoia de creație religioasă, după atâtea amintiri în care credința ne-a apropiat, ne-a legat, rămânem la fel și între copertile

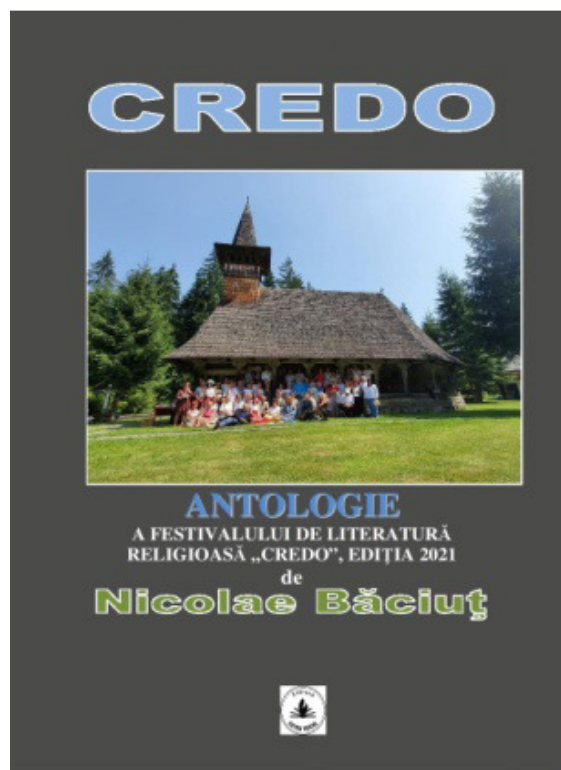
Grupajele de poeme din antologie ne relevă o diversitate de unghiuri prin care religiosul își pune aura metaforei, iar metafora își pune aura religiosului. E o întâlnire fericită într-un orizont al celor cu har, care au găsit în universul lor liric un loc aparte pentru poezia religioasă. O poezie care nu se sprijină pe cuvinte dintr-un registru acreditat, ci pe dimensiunea metafizică a cunoașterii.

Indiferent cât de departe vor ajunge poezii antologate, ei și-au înnobilit căutările, făcând abstracție de prejudecăți și complexe, demonstrând că pot isca „frumuseți și prețuri noi” (Arghezi), fără să strivească „corola de minuni a lumii” (Blaga), că poezia religioasă poate sta la masă cu poezia adevărată dintotdeauna și de oriunde.

Ei nu și-au propus să salveze poezia prin temă și nici credința prin poezie.

Oricum, însă, poezia religioasă apropie cu o zare cerul de pământ.

NICOLAE BĂCIUȚ

de carte. Poeți și esești din toate generațiile s-au regăsit pe același drum, cel al credinței, ca într-o rugăciune comună, cu speranța că și cuvântul lor va reverbera în inimile celor care nu și-au pierdut încrederea în mântuirea sufletului. Studiile de început, dedicate unor autori precum Eminescu, Bartolomeu Anania, se constituie în premise ale unor abordări de ținută, la înălțimea exigențelor unei teme care impune și știință și conștiință. Un studiu laborios face Cristina Sava punând sacralul în relație cu literatura, în special cu poezia, potențând argumentele care au întreținut proiectul nostru, necontând prioritar ideea de „concur”, cât atmosfera generată de provocarea lansată.

Grupajele de poeme din antologie ne relevă o diversitate de unghiuri prin care religiosul își pune aura metaforei, iar metafora își pune aura religiosului. E o întâlnire fericită într-un orizont al celor cu har, care au găsit în universul lor liric un loc aparte pentru poezia religioasă. O poezie care nu se sprijină pe cuvinte dintr-un registru acreditat, ci pe dimensiunea metafizică a cunoașterii. Indiferent cât de departe vor ajunge poezii antologate, ei și-au înnobilit căutările, făcând abstracție de prejudecăți și complexe, demonstrând că pot isca „frumuseți și prețuri noi” (Arghezi), fără să strivească „corola de minuni a lumii” (Blaga), că poezia religioasă poate sta la masă cu poezia adevărată dintotdeauna și de oriunde. Ei nu și-au propus să salveze poezia prin temă și nici credința prin poezie.

Oricum, însă, poezia religioasă apropie cu o zare cerul de pământ.

NICOLAE BĂCIUȚ

GABRIELLA COSTESCU

Luna cioplită

Când e noaptea fără nori,
Mai cioplesc un colț de lună
Să ți-l las în prag pe-o frunză
Ziua pe la cântători

Să nu-l calci în prag de zi
N-am ciuntit luna degeaba,
Nu-i cărbune rece, draga,
E alt fel de-a iubi!

Inimă ce bați în piatră
Făr' să ai dorul de vatră,
De ce nu bați într-o floare
Să ai grai de plai cu soare?

Oglindă interzisă

Primăvara timidă și-a aruncat hlamida
peste umărul iernii...
A înflorit mai târziu decât lumina
promisă la echinocțiu.

Luna plină alunecată
de pe harta cerului
mai devreme decât zorii,
cautând lacul,
oglinďă interzisă
altui anotimp.
Să fie primăvară oricând
așa, rămâne totul în lumină.

Florile fânului

Când le-ai cules, cum le-ai ales?
Cum le-ai așezat în glaștră
Chiar la mândra la fereastră?
Vântul le-a dansat pe toate
Vezi, nu pot fi supărate
Nu au nici frunzele triste
Mândre sunt, parcă-s artiste.

Vine câmpul mai aproape
Cu fuior de ceață-n șoapte
În cântecul cucului,
Mândră-i floarea fânului.

Nici sămânța nu-i pierdută
Fiindcă florile sunt rupte...
Rupte din câmpul iubirii
Sacru loc al amintirii.

Pe arpi de adiere
Dezlegi din culoare miere
Muză ești cu strai de noapte
Hălădui pe câmp în șoapte.

Lumină, lacrimă, azur

Și mi-ar ajunge un colțuc de pită
Ulcica ochi... cu apă și un ciripit,
Hohotind în vara asta aciuită,
Pe un colț de Rai și-un asfințit.

Soare crud arzând în focul verde
Te îngână Toamna mai devreme,
Uitând să coboare din azur
Pentru anotimpul uscat în rugină.
Mugurii târzii aprind amintirea
În lanul ce se leagănă lin
Ca într-un scrânciob
Gângurind ca graurii cu pene zburlete.
Bruma, ca roua luminată
Alungă cocorii din cuiburi.
Lumină, lacrimă, azur.

LANSARE DE CARTE la Sighișoara

În data de 10 august 2021, a avut loc la Sighișoara, în Sala de Conferințe a Hotelului „Central Park”, lansarea de carte a sighișorencei Silvana Andrada Tcacenco, „Retorica singurătății” – editura „Vatra veche”, coperta Valentin Tănase – pictor contemporan, sculptor, prefața Nicolae Băciuț, care a fost și moderatorul evenimentului. Cartea de poezii este dedicată soțului. „**Lui Bogdan, întru totdeauna.**”

Membră a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, Silvana Andrada a avut alături familia, prietenii, colegii din cenaclu: Piroška Hanea, Erica Bănărescu, Traian Comșa, Nicolae Hofnăr, Gicu Filker, Nicolae Suciuc, cât și „Caravana scriitorilor” condusă de scriitorul Marian Bărbăscu. Flori, felicitări, îmbrățișări, zâmbete, sinceritate, lacrimi de bucurie, acestea sunt stările percepute de mine la acest eveniment.

Domnul Nicolae Băciuț moderatorul evenimentului, i-a invitat la microfon invitații Silvanei, care i-au fost alături de la editarea primei sale cărți și până în prezent: Liliana Ghiță Boian, Pandelean Jianu, Daniela Toma, Liliana Popa, Garofița Jianu, George Tei, Sergiu Cioiu, George Terziu, Mariana Moga, Zenovia Zamfir, Gabriella Costescu, Marian Bărbăscu, Corina Corpodean. Domnul Adrian Ancuța, alături de o tânără violonistă, a recitat și a cântat, iar la chitară Traian Comșa a interpretat cântece folk.

Silvana Andrada, Gabriella Costescu

Sergiu Cioiu, Silvana, Nicolae Băciuț

Rondelul Scrisului

Trăiesc și scriu despre pustiu,
Mărșăluiesc agonice,
Într-o paradă pe neviu
Mă reculeg simfonice

Și-mi pare doar atât târziu,
Ca în afrontul cronic,
Trăiesc și scriu despre pustiu,
Iubindu-l neplatonic;

Căci nu mă-ncred în auriu,
Metalul lui laconic,
Mă face doar mai pământiu,
Fără a fi tectonic...

Trăiesc și scriu despre pustiu,
Mărșăluiesc simfonice.

Felicitări Silvana Andrada, mulțumesc
Poeziei.

GABRIELLA COSTESCU

Măiestrie în retorică

Silvana Andrada Tcancenco are o frenezie în fața frumuseților lumii. Senzația mea, devenită convingere - pe măsură ce i-am citit poemele, este că poeta al cărui nume pădurea însăși i l-a împrumutat este și se lasă cotropită, invadată de freamătul pădurii, al universului, fără a face analize, clasificări arhitecturale, tipologice, conceptuale. Crede în iubire, în frumusețe, în nemurirea lor, în adevăr, în supremația binelui.

Retorica nu e doar arta de a vorbi frumos ci și de a convinge prin argumentație dar mai ales prin măiestrie. Silvana Andrada Tcancenco are o inteligență sagace, gândește repede, chiar în timp ce creează privind din mai multe unghiuri, are inteligență artistică, candoare, înțelegere dar mai ales iubire, iubire pentru oameni, pentru tot ce o înconjoară... O temă recurentă este cea a iubirii, iubirea care trece prin timp și spațiu, dincolo de nemărginiri, de neuitări, de moarte...

„E universul meu zdrobit de universuri,
Precum o rimă calmă e prinsă între versuri,
Cu șansa ei infimă de-a se elibera,
De-a picura în suflet apoi a vindeca.

Pe gândul meu de tină mai suprapun o clipă,
Pană cu pană stărui spre-a-mi construi aripă,
Să-nlocuiesc căderea cu un albastru zbor,

Să mă înalț la ceruri, deplin,
fără să mor
Căci am murit atâtea în timpuri suprapuse,
De-atâtea ori,
murit-am fără de chin, Iisuse.”

Freamătă pădurea, căpițele de fân par învelite în foiță de aur, Andrada creează imagini plastice nu cu penelul cu gândul și pana sa, ca o pasăre măiastră ce vede totul de sus și mai coboară uneori printre oameni, printre copaci: „Încremenită în timp,/ Douăzeci de ani în urma viitorului.”

Nu știu dacă Silvana Andrada Tcancenco are un sumum de întrebări la care își tot răspunde, dar poemele ei curg, unele cu lumină eseistică, pentru că se simte poetul căutător al sensurilor existențiale, ascunse sau misterioase, dar și al neprevăzutului. În vortexul realului și al visului în care se rotește pare cea care știe că visul nu moare și că această convingere vine dintr-o credință de demult pe care a aflat-o cu luciditate, într-o conciliere a senzorialității cu regimul meditativ pe care se

**Liliana Popa, Silvana,
Nicolae Băciuț**

**Adrian Ancuța, Silvana,
Nicolae Băciuț**

**Garofița Jianu, Maria Nagy,
Ghe. Filker, Giulia
Vasilescu, Suciu Nicolae,
Adrian Ancuța**

repliază, redefinindu-se ca ființă înconjurată de oameni sau de himere.

„La început a fost cuvântul,
Un singur verb,
probabil ca povată,
Ce dăruit s-a risipit în cântul
Rostirii lui Adam, în prima-i,
muritoare, zi de viață,

Și trebuie să i-l fi spus și Evei,
În noaptea dăruirii, sub o stea,
Când îi șoptea
din tainele iubirii,
Acel unic cuvânt
pe care el îl cunoștea.”

Silvana Andrada are o frenezie în fața frumuseților lumii de la senzualitate și candoare la interogații și reflexii parcurge distanțe într-o trăire empatică, profundă a lumii, are un lirism al purității și al fragilității, o poetică a deschiderii spre lume...

**LILIANA POPA
8 august 2021**

CARAVANA CULTURII la Sighișoara

Caravana Culturii

(Marian Bărbăscu)

Porni la drum o caravană
Cu traista plină de povești,
A colindat așa prin țară
Prin locuri sfinte pitorești.

Poartă deschisă , creștinească,
Cu pâine, sare ne-a primit,
E semn că vatra strămoșească
Este aici și n-a pierit.

Ecou poetic, nopți rebele,
Cu oameni simpli în decor,
Un cântec sub perdea de stele,
Când noi citim ECreator.

A colindat o caravană,
Din loc în loc a poposit,
E luna august, încă vară
În cânt și vers neobosit.

În perioada **5–11 august 2021** „Caravana Culturii Rusidava”, formată dintr-un grup de scriitori, critici literari, jurnaliști, actori, interpreți și instrumentiști de muzică populară, ușoară, romanță, folk, a fost în turneu prin țară pentru parteneriat și colaborare pe zonă culturală – lansări de cărți și reviste, întâlniri cu presa locală, cu cenaclurile literare, interviuri și emisiuni radio-tv, recitaluri de muzică, poezie și umor.

Au participat la eveniment: Marian Bărbăscu, Ilie Bucă, Valerica Predescu, Nicu Ioan Popa, Tanți Triță, Liliana Ghiță Boian, Dan Șalapa, Pandele Jianu, Angella Dumitrașcu, Alexia Rotaru, Zenovia Zamfir, Cornel Popescu, Ana Ghițulescu.

„Caravana Culturii” la Orșova

Prima oprire a fost la **Drobeta Turnu Severin**, pe 5 august 2021. Manifestările s-au desfășurat în Palatul Culturii „Teodor Costescu” și la centrul cultural „Nichita Stănescu”. Oaspeții au fost primiți de membrii Fundației pentru Tineret din Mehedinți, de Societatea Cultural Artistică „Dunaris” Mehedinți, de Centrul Cultural „Nichita Stănescu” și de Asociația Tineretului Liber Mehedinți. Lansări de carte, muzică, poezie, prezentarea revistei „Rusidava Culturală”, au întregit seara culturală coordonată de domnii: Dan Șalapa și Marian Bărbăscu.

Vineri, **6 august 2021**, membrii caravanii au poposit în frumosul orașel de pe malul stâng al Dunării, Orșova. După o plimbare pe Dunăre cu vaporul, în atmosfera de reculegere și meditație a bibliotecii Mănăstirii „Sfânta Ana”, în prezența părintelui Pufan Crăciun, a Maicii Starețe Iustina Popovici s-a ctitorit o atmosferă de largă respirație spirituală: poezie, privesne, amintiri despre Nichita Stănescu.

Sâmbătă, 7 august 2021, la Târgu Jiu în sala „Florin Isuf” a CJCPCT Gorj, membrii „Caravanei Culturii” au fost întâmpinați de domnii: Gheorghe Nichifor, vicepreședinte al Consiliului Județean Gorj, Ion Cepoi, directorul Centrului Creației Populare, Teodor Dădălașu, inițiatorul întâlnirii culturale realizate în cadrul expoziției de tablouri având ca personaj central pe Tudor Vladimirescu, dedicată bicentenarului Revoluției de la 1821.

După amiază în orașul minerilor, Lupeni , a avut loc un spectacol în aer liber. Doamna Angella Dumitrașcu, președinte a Grupului de Presă „Valea Jiului” a prezentat împreună cu domnul Marian Bărbăscu evenimentul cultural. Alături de membrii caravanii au evoluat și interpreți de muzică populară din zonă și ansambluri folclorice. Mihai Bodogan și Ionică Moiş au încântat publicul cu un potpuriu de melodii populare.

**Cornel Popescu, Pandelescu Jianu,
Marian Bărbăscu**

Duminică, 8 august 2021, „Caravana Culturii” a ajuns, pentru a treia oară, în reședința județului Hunedoara, iar gazda acestui eveniment a fost fortăreața medievală a orașului. Cei prezenți între zidurile monumentului istoric au avut ocazia să ia parte, la o întâlnire deosebită cu muzică și poezie.

Luni, 9 august 2021, membrii caravanei au ajuns la Direcția Generală de Administrare Monumente și Promovare Turistică a Județului Hunedoara. Această întâlnire, care a avut loc la Galeria Națională de Artă „Forma” din Deva, a reprezentat o nouă ocazie de promovare a patrimoniului istoric, cultural și natural al județului Hunedoara și a fost coordonată de doamna Doinița Maria Bălănescu - Consilier Județean și de domnul director Radu Barb. Oaspeților le-au fost prezentate monumentele administrate de DGAMPT Hunedoara și le-au fost oferite o serie de broșuri și materiale de prezentare a obiectivelor turistice din tot județul. După amiază la invitația doamnei Larisa Rerat, membrii caravanei au susținut un program artistic pentru salariații firmei „Chingi Expert”. La final împreună cu domnul Dorel Cuiava au fost vizitați copiii de la Centrul de tip familial „Acoperământul

Maicii Domnului” din Săulești.

Marti, 10 august 2021, a avut loc la Sighișoara, în Sala de Conferințe a Hotelului „Central Park”, lansarea de carte a sighișorencei Silvana Andrada Tcacenco, „Retorica singurătății” – editura „Vatra veche”. Evenimentul a fost moderat de domnul Nicolae Băciuț, scriitor, jurnalist, Director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș. Apoi, membrii „Caravanei Culturii” au susținut un recital de muzică și poezie presărat cu momente umoristice.

Subsemnata, reprezentanta Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul” Vâlcea am lansat cărțile: „Amintiri ale măreției trecutului îngropat de veacuri, comuna Glăvile”, ediție realizată împreună cu: Adrian Catană și Maria Lica Catană, „În veșnicia unei clipe: Comuna Stănești județul Vâlcea”, ediție realizată împreună cu Alin Pavelescu și a transmis mesajul managerului bibliotecii, conf. univ. dr. Remus Grigorescu. Cu această ocazie, organizatorii au decernat instituției de cultură vâlcene, o diplomă „pentru promovarea culturii la nivel național și internațional”.

Organizatorii și partenerii acestui eveniment au fost Consiliul local și Primăria Drăgășani, Fundația pentru tineret Mehedinți, Episcopia Severinului și Strehaiei, Consiliul local și Primăria Deva, Consiliul Local și Primăria Lupeni, Consiliul Județean Gorj, Centrul Creației Populare Gorj, Ansamblul folcloric „Doina Gorjului” Tg.-Jiu, Centrul cultural „Nichita Stănescu”, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național Mureș, Societatea cultural-artistică „Dunaris”, Asociația Tineretului Liber Mehedinți.

ZENOVIA ZAMFIR

**Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul”
Vâlcea**

„Caravana culturii”, la Sighișoara, cap de linie

Silvana Andrada, Nicolae Băciuț

Lansare de carte, „Retorica singurătății”, volum de versuri, autoare, cunoscuta și talentată poetă bucureșteană Silvana Andrada Tcacenco, omul Sighișoarei prin naștere și respect pentru rădăcină, membru important al Caravanei. Aici a fost altceva despre care se poate scrie separat o carte. Poetă de excepție, înconjurată de o familie excepțională, mamă, soț și copil toți prezențe superlative, caracterizați cu toții, copii la indigo, de o modestie rară. Despre organizare, despre ce-am „pățit” cu toții aici las să spună fotografiile. Nici ele nu sunt de ajuns, n-arată chiar totul că nu e loc, dar ajută. Adresez mulțumiri de final, în numele „Caravanei culturii” și al meu personal, amfitrionului din umbră,

Cornel Popescu

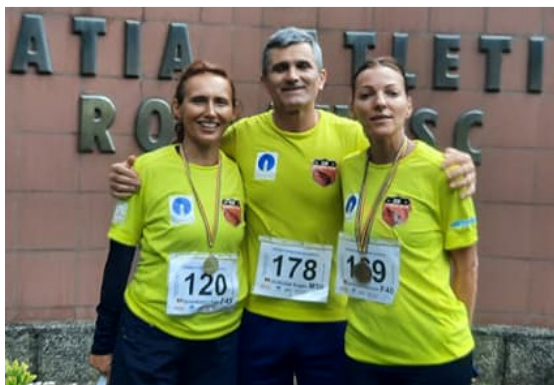
domnului Bogdan Vasilescu, soțul Andradei și distinsei poete pentru că a ales să-și înceapă periplul poetic alături de caravană și o felicităm pentru modul fără reproș în care înțelege să-și onoreze misiunea! FE-LI-CI-TĂRI!

Noi, membri Caravanei, după această frumoasă incursiune în cultura locurilor pe unde am trecut, în istoria lor, sub bagheta neobositului dirijor, poetul de la Dragășani Marian Bărăscu, luăm la pas, la vale sutele de km., parcurși până în acest vârf de deal în întoarcere, fiecare în colțurile de țară de unde am plecat. Noi zicem că ne întoarcem cu bucuria unei ținte atinse, a unui scop îndeplinit, acela că fiecare are ceva de spus despre România unică.

CORNEL POPESCU

ERICA BĂNĂRESCU

Erica, nr 120

Incredibil, dar adevărat

Când vorbim despre performanțe, nu ne gândim neapărat la cele culturale, ci și la cele sportive. Cine ar fi crezur, că o persoană care face sport de întreținere, ajunge într-o competiție sportivă și „rupe gura târgului” cu performanțe. Așa s-a întâmplat cu colega noastră de cenaclu

Erica Bănărescu (49 de ani), care se antrena pe terenul de sport al Sighișoarei, mergea la înot, la plimbări în natură, dar ambiția ei a fost mult mai măreață decât ne-am închipuit. A concurat și a câștigat:

- În 26 iunie 2021, la competiția organizată în Cetatea Făgăraș, a obținut locul 2 cu **Medalia De Argint**.
- În 28 august 2021, locul 1 cu **Medalie De Aur**, la Campionatul Național în aer liber de la București.

Erica Bănărescu, participă la competițiile sportive de atletism, este membră în C.S. Athletic STAR Mediaș, care are ca domeniu de activitate atletismul. Antrenamentul îl face pe Stadionul Municipal Sighișoara, alături de câțiva sighișoreni.

Prezintă la evenimentele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” din care face parte, Erica este un foarte bun ascultător. Se ocupă de obicei, primirea invitațiilor în sală, de protocol, iar ca membru activ are grijă de contabilitatea primară în bunul mers al activităților noastre, asimilează tot ceea ce cultura are mai bun de dat.

Felicitări Erica Bănărescu, pentru aceste realizații. Iată că avem în cenaclu și o sportivă, pe lângă artiști plastici, scriitori, interpreți de muzică folk și populară.

„În atletism, ești singurul tău erou. Depinde de tine să ai responsabilitate și autodisciplină, pentru a reuși” - Adam Goucher

GABRIELLA COSTESCU

O țară în afara țării... românii din diaspora

Oare cum arată România dacă ar fi să o privim prin ochii celor care au ales să părăsească țara noastră și să locuiască pe alte meleaguri... probabil cu o undă de nostalgie. Alegerea de a pleca este de cele mai multe ori una dureroasă... căci dacă e să privim statistic... majoritatea dau același răspuns... „Am plecat pentru copilul meu”... „Am plecat să îmi câștig existența”... „Am plecat la mai bine”... lăsând în urmă suflete care se sting de dor.

Un astfel de moment a fost marcat la Biblioteca Municipală „Petru Maior” din Reghin în data de 6 August 2021 la un eveniment cultural dedicat Diasporei române în cadrul căruia scriitorul Nicolae Băciuț a transpus în cuvinte alese prin cartea sa „Exilul din exil”... ceea ce ochiul vede și nu poate spune despre viața celor de departe... despre țara din afara țării.

De la un astfel de eveniment nu putea să lipsească mângâierea sufletească pe care numai un preot o poate da... în persoana părintelui Gheorghe Nicolae Șincan... o voce caldă, un suflet blând care adie peste inimile celor aflați departe de familii ori de câte ori are ocazia. Experiențele trăite alături de cei rămași acasă... sau lacrima ștearsă de pe obrazul celor de departe ne-au

Florin Bengean, Ilarie Opreș, Nicolae Băciuț, Preot Nicolae Șincan

fost puse de suflet de către părintele Șincan. Ce am putea adăuga despre acești oameni... dacă ar fi să privesc cu o notă personală, având frațele departe de familie... cu un gust amar aș spune că după părerea mea toți cei plecați sunt cea mai importantă resursă și oportunitate pentru România, pentru că nici minele de aur și nici petrolul nu egalează bogăția reprezentată de acești români temerari care au plecat să-și împlinescă destinul în alte țări.

Ca și încheiere aș mai adăuga totuși pentru tine cel ce ai ales să spui: „Îmi iau inima-n dinți și plec”... România rămâne mereu cu tine, a ta și în tine.

DANA SEBASTIAN

Cronica unei lecții de poezie

ca și un foc de artificii la malul
Mării Negre .

Undeva, aș putea spune, la capătul lumii mici, acolo unde harta țării mele își spală păcatele neștiute cu spuma Mării Negre, am simțit mirosul algelor putrede atât de cunoscut și scânteierea unui fir de nisip care îmi orbea vederea ce se reflectă în luciul întinsului mării. Ca un dejă-vú, am simțit ceva, atingerea unei pânze de păianjen de parcă în spatele meu, nevăzută era... Cella Serghi, iar toate amintirile știute și, curios, neștiute m-au năpădit, Constanța, Mangalia, Mamaia, 2 Mai, povești nemuritoare despre Balcic, perioada interbelică, viața boemă, liberă de inhibiții, dar plină de oameni care au știut să lase în urma lor creații literare inestimabile, azi tezaure lăsate la voia întâmplării, tocmai de cei care ar trebui să le păzească, dar asta este o altă... poveste.

George Călin, Ștefan Doroftei

Țin o mare bucurie, înghesu-ită așa în suflet, ca și cum aș avea un merit, sunt născută pe 22 octombrie ca și scriitoarea Cella Serghi... dar nu am nici un merit... Dar iată sunt oameni care trăiesc pentru cuvântul scris, cinstesc litera, o cioplesc cu meșteșug, rotunjesc și caligrafiază versul sau proza, apoi devine carte, iar mirosul cernelii de tipar devine cel mai suav parfum. Vi-l

mai amintiți sau azi simțim doar tactil tastatura?

Unul dintre acești oameni, ai cuvântului scris e George Calin Ambasador al Culturii Convenția Geneva ONU, diplomat, scriitor, dar mai presus de toate acesta e **omul** cel care te privește direct în ochi când îți vorbește, fără emfază sau artificii des întâlnite în lumea unor literați, de multe ori fără a avea o bază temeinică să o facă. Întinde mâna oricui și la propriu și la figurat, fără a ne da lecții, singura lecție sincer, este doar **Lecția de poezie!**

Ioana Duță, Carmen Florian
George Călin, Ștefan Doroftei

Ce este **Lecția de poezie** poate o să vă întrebați?

Ei, bine, sub patronajul Academiei de Literatură și Artă, al cărui președinte este d-l George Calin, Societatea Culturală „Apollon” organizează periodic lecții de poezie fie la Artoteca Metropolitană din București, fie în deplasări, ca și o caravană culturală prin țară împreună cu membrii societății. Desigur, în afara lecțiilor de poezie arhicunoscute și bine primite, Excelența Sa George Calin, inițiază festivaluri culturale, de multe ori cu un caracter motivațional, concretizate ca și recunoaștere literară, prin premii, diplome sau orice alte modalități care ating sufletul câștigătorilor.

Recenta noastră lecție de poezie a avut loc în **19 august 2021**, în Stațiunea 2 Mai, Constanța, la malul mării, la

Rareș A. Păuna, Aura
Ungureanu, Sergiu Cioiu

invitația scriitorului Ștefan Doroftei membru „Apollon”, cel care „deține acolo un castel din nisip plin de vise frumoase și izvorul de unde își trage seva strămoșească”!

În cadrul evenimentului a avut loc o triplă lansare de carte:

- Ștefan Doroftei Doimăneanu – volumul de versuri „Simfonia cuvintelor”, Editura Ro.cart, București, 2021;
- Eduard Ene – volumul de versuri „Viață și eternitate”, Editura Betta, București, 2021;
- Virgil Gospodaru – volumul „Introspecții”, Editura Izvorul Cuvântului, București, 2021 și prezentare ca autor a CD-ului „Acceptare”.

La malul mării, doar valul bătea malul cuminte, în micul golf al pescarilor, parcă fiecare val trăgea cu ochiul așteptând ce o să urmeze, și a urmat... **„Lecția de poezie** a Amiezii – emoție, culoare, bucurie, poezie, muzică și voie bună la mal de mare”, așa cum scria George Calin. Ne-am regăsit acolo foarte mulți prieteni, mulți membri ai Societății Culturale „Apollon” România, priveam cum sosesc, valuri, valuri... Pescăria din Micul Golf al Stațiunii 2 Mai, încet devenea neîncăpătoare, filmam, râdeam, trimiteam bezele, îmi salutăm prietenii, încercând să fim niște gazde bune, deși invitați, alături de scriitorul Ștefan Doroftei Doimăneanu. (Numele de Doimăneanu, vine de la localitatea 2 Mai.)

Era o lecție plină de culoare, deoarece pe lângă lansările de carte care urmau să înceapă, artistul plastic Carmen Florian, un artist exploziv prin maniera artistică a întregit spectacolul mării. Dragii mei, când iubești arta indiferent sub ce formă, prețuiești ineditul expunerii tablourilor, și atunci nu mai sunt necesare șevalete sau expunerile selecte în galerii pretențioase.

Lecție de poezie, culoare și muzică, moderator însuși George Calin, scriitor, Ambasador cultural președintele Societății Culturale „Apollon”, avându-l alături pe gazda noastră, scriitorul Ștefan Doroftei Doimăneanu, a început cu emoția firească a lucrurilor făcute cu suflet pentru suflet, unde au fost prezenți membrii Apollon-România: Aura Floris Ungureanu – scriitor; Eduard Ene – scriitor; Carmen Florian – artist plastic; Sergiu Cioiu – actor și interpret muzică ușoară; Maria Mitrache Bokor – balerină; Liliana Ghiță Boian – scriitor și publicist, jurnalist, Theia Presadă – scriitor; Felicia Ion – artist plastic; Pandelescu Jianu – scriitor, interpret muzical; Mirela Vișan – artist plastic; Andreea Manuela Ionescu – scriitor; Nicoleta Tudor – scriitor; Rodica Râpeanu Rădița – scriitor;

Liliana Ghiță Boian, Maria Furtună, Aura Ungureanu, Carmen Florian

Popa Nastasica – scriitor și Ioana Duță Bârsan.

Ne-am bucurat și de invitați speciali Maria Simion – scriitor; Val Răzeșu – scriitor; Doina Lazăr – cantautor; Mihai Buculei – artist plastic; Dana Scarlat – jurnalist; Alexandru Ghinea – artist plastic; Ada Vartan – scriitor și cineast; Lusi Luiza Cala Cernaianu – artist plastic; Ioana Raluca Trandafir – scriitor; Dana Ioana – scriitor; Garofița Jianu – scriitor; Jardan Danilencu – scriitor; Viorica Raluca Bucătaru – scriitor.

Nu aveau voie să lipsească cantautorii: Vanghele Gogu

Dorina Lazăr, Mugur Gabi Moldoveanu, Rareș Andrei Păuna, Gospodaru Virgil, oameni dragi sufletului meu.

Cantautorii ne-au cântat și ne-au încântat cu muzică și buna dispoziție, molipsitoare până mult după miezul nopții și pentru că deja trecusem într-o altă zi, 20 august 2021, șampania a curs, marea spumega ușor parcă voia să se ia la întrecere cu spuma șampaniei, acordurile chitarei, vocea puternică a dragului meu Rareș Andrei Păuna, ca și a iubirii noastre cântăreți Gogu Vanghele și Virgil Gospodaru, în ropote de aplauze, din glasurele tuturor nu se auzea decât „La Mulți Ani! Ștefan Doroftei Doimăneanu! Pentru că viața curge, merge înainte!

Dragii mei am vrut doar să zugrăvesc prin cuvinte ce înseamnă Lecția de Poezie, să știți ce înseamnă Omul din spatele acestor lecții de poezie, dar mai ales o lecție și de viață, Omul, Ambasadorul, șoferul nostru oricând și oriunde, Omul frământat din aluatul din care se face pâinică bună! Vivat „Apollon”, vivat cultura.

AURA UNGUREANU – redactor al revistei „Creneluri Sighișorene”

Sergiu Cioiu, Maria Bokor, Ioana Bârsan, George Călin, Ștefan Doroftei

TURCU LAURENȚIU CĂTĂLIN

Membrou nou al
Asociației Literare
„Creneluri Sighișorene”

S-a născut la 25 aprilie 1956, în Râmnicu Sărat.

Studii:

– Seminarul Teologic Buzău;
– Institutul Teologic Universitar București;
– Modul psihopedagogic Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați;
– Facultatea de pedagogie Muzicală, în cadrul Universității „Spiru Haret”;
– Reconversie în Informatică la Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați.
– A păstorit ca preot paroh, din 1981, în mai multe parohii, „in-trând” la pensie de la Parohia „Sfântul Gheorghe”, Râmnicu Sărat.

– Din anul 1991 a activat în învățământ, titular din 1999. După un periplu prin mai multe școli generale și licee, a rămas la un liceu din Râmnic, cele două activități, didactică și duhovnicească, împăcându-se minunat.

A citit mult și a ajuns să cochetez cu scrisul încă din viața de elev, păstrând și acum caietul cu epigrame adresate colegilor. Ulterior a avut o serie de încercări literare, tipărite în revista *Glasul adevărului* și în „Almanahul Episcopiei” (acum Arhiepiscopie) Buzăului și Vrancei, precum și în ziarul *Șansa buzoiană*.

Publicații:

2021 – „Eu. Sunt. Omul.” – poezie, editura Ro.cart – București

2019 – Antologie de poezie religioasă modernă, sub îngrijirea Pr. Dr. Nicu Moldoveanu, Editura Patriarhiei „Bizantion” – București;

2019 – „Puf de înger”, editura „Ro.cart” – București, Ediția a II-a adăugită.

2018 – „Cădelnița”, proză scurtă, editura „Ro.cart” – București

2017 – „Puf de înger” Ediția a I-a, poezie, editura „Ro.cart” – București

2014 – „Catrene incomode”, editura „Rafet” – Râmnicu Sărat, epigrame, cu încă doi autori.

Activitate culturală:

– Membru al Cenaclului literar „Alexandru Sihleanu” din Râmnicu Sărat.

– Membru al Clubului Epigramistic „Titel Constantinescu” din Râmnicu Sărat.

2018 – Parteneriat cultural cu Universitatea de Stat a Republicii Moldova.

2017 – Membru de onoare al Societății Culturale „Apollon”, România.

2018 – Lansare de carte la Chișinău, Biblioteca „Bogdan Petriceicu Hașdeu”.

A publicat în diverse alte antologii și reviste literare, precum și pe Internet: Revista „Epigrama”, a Uniunii Epigramiștilor din România.

„Sunt onorat să fiu și cu statutul de membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”. Lumea aceasta, a Scriitorilor, este veche și nouă pentru mine. Înfiorat fiind și cu respect pentru adevărații și măreții ei membri, am fost primit cu căldură, dar ceea ce este cu adevărat important, am învățat din studiile teologice: ceea ce faci, să faci cu suflet, ca pentru Dumnezeu, fiindcă El este Cititorul suprem! Și mai știu ceva: greul de acum începe!” (Preot Turcu Laurențiu)

Parfumul tău

Aș vrea să te invit la mine-n casă
Dar, să te rup? Sunt sigur, te-ar dura!

Și, așezată-n vaza mea, pe masă,
Vei plânge tu, iar eu... m-aș bucura.

Ai locul tău, în tufa din grădină
Și, de te-aș rupe, cred c-ar fi păcat.

N-ai mai zâmbi spre soare și lumină,
Parfumul tău ar fi înlăcrimat.

Chiar de-am venit să rup din tine fire

Și goală mă așteaptă vaza mea,
Cu mâna-ți fac un semn de întâlnire...

Nu te mai rup, te las în casa ta!

Când voi deschide geamul spre grădină,

Frumoasă floare, știu că nu ți-e greu:

Pe raze de căldură și lumină

Să îmi trimiți, te rog, parfumul tău!

Marionete

La teatrul de marionete,
Artiști frumoși, de mucava
Sunt trași de ațele discrete,
Într-un decor de mușama.

Au roluri mari, elaborate,
Se mișcă și vorbesc pompos,
Însă depind de cei din spate,
Ce-i dirijează tumultuos.

Ei ar dori să-și schimbe locul,
Și să devină păpușari...

Tot mai frumoși, își schimbă lookul,
Însă rămân doar mici sforari.

Cei mari rămân mereu în spate.
Cu sforile în mâna lor
Și prin mișcări executate,
Duc pe actori, așa cum vor.

Zâmbesc actorii, se înclină
În fața spectatorilor,
Dar reușita cea deplină,
E doar a păpușarilor.

Iar când spectacolul se-ncheie,
Pe o perniță de molton

Ajung să fie puși sub cheie
Într-o cutie de carton...

Eu sunt copilul tău

Am găngurit la sânul tău, o, Țară!
M-ai alintat cu florile de mai,
Mi-ai dat în nări parfum
de primăvară,
Pe când umblam cu oile, pe plai.

Mi-ai pus pe deget găzele micuțe
Și buburuze, ce-am suflat
în vânt...
Și fluturii, mișcând din antene, Și
Splendori cu aripi,
în frumos veșmânt.

Mi-ai arătat lăcuste săritoare
Și am fugit, atâta cât am vrut,
După șopârle verzi, unduitoare
Doar să le-ating, atât cât am putut!

Mi-ai dat și pisicuțe bălăioare
Pe care le zvârleam în sus,
cu zor,
Mirat că pică veșnic în picioare
Și îmi torceau apoi, lângă picior.

Tu mi-ai vegheat
desculțele picioare
Prin iarba moale,
de un verde crud
Pe când fugeam,
sub razele de soare,
Sau când stârneam
pietrișul de pe prund.

Cum îmi zâmbeai,
văzându-mă în apa
Pe care gol-goluț o tulburam
Și împrășcam, râzând,
în toată ceata,
Că eram mulți copii
ce ne scăldam!

Mi-ai arătat copacii din pădure
În care, până-n vârf
m-am cățărat,
Și gura mi-ai umplut
cu negre mure,
Ce până la ureche m-au pătat!

Câte comori mi-ai dat, copilărie,
Prin care eu, adultul,
m-am format!
Stau, deseori, căzut în reverie...
Ce mult aș vrea să fiu...
ce-am fost odat'!

NICOLAE BĂCIUȚ

Ar fi trebuit

Poate ar fi trebuit să fiu
ploaie,
ori măcar adiere de vânt
ar fi trebuit să-ți bat în
fereastră
cu degetele florii,
cu ultimul cuvânt.
Poate ar fi trebuit să fiu
ziuă,
ori măcar adiere de noapte,
ar fi trebuit să bat în
fereastră
cu pulberi de stele,
cu cifra șapte!
Poate-ar fi trebuit să-ți fiu
târziu,
să-ți fiu pe jumătate tată,
pe jumătate, fiu.

Cum să spui?

Cum să spui ierbii să nu
mai fie iarbă,
cum să spui pietrei să nu
mai fie piatră,
să spui florii să nu mai
înflorească,
râului să nu curgă,
fătului să nu se nască?
Cum să spui: Doamne, îți
las ție viața mea,
să i-o dai celui nenăscut,
să moară el în ea?
Cum să spui: e dimineață,
Doamne, și nu mă pot
însera?

Steag uitat

Orașul crește din sine,
ca din cenușa unui vis –
crește cu o mie și una de
capete,
care i se taie apoi,
unul câte unul,
până rămâne
doar cel care are gură
și-ți vorbește
din o mie și unu de trupuri,
care i se taie, unul după
altul,
până când un singur trup
își poartă capul pe umeri,
ca pe un steag biruitor,
uitat în bătălie.

Arborele vieții

Aș vrea să fiu
pretutindeni,
deodată;
aș vrea să fiu frunză –
amintirea unui copac
uitat în sămânță
ca o floare vinovată.
Aș vrea să fiu
în fiecare loc –
acolo unde sunt urme
de lumină,
acolo unde n-ai fost
niciodată
rădăcină.
Aș vrea să fim
eu frunză – tu copac,
să-nvăț de la tine
să fim floare
și de la fructe
să tac.

VAIDACUTA, lacrimă-ntristată

La sărbătoarea „Zilele Vaiadacutei”, 21-22. 08. 2021, a avut loc o lansare de carte „Dor de Vaidacuta”, Autor - col(r) Gheorghe Cridon.

Fosta-ți vreodat' la Vaidacuta? Dacă nu, v-aș îmbia, folosindu-mă de toată miera cuvintelor să o faceți, de veți dori să vedeți și să gustați cu toate simțurile voastre dulceața Raiului ceresc. Veți găsi aici neasemuite și încântătoare priveliști pentru bucuria ochiului și a sufletului, liniște și binecuvântată pace pentru uitarea tuturor răutăților lumești, alint și alinare pentru zbulciul nostru cel de fiecare zi, care ne macină mereu trecătoarea clipă a vieții noastre.

În fiecare vară, la Vaidacuta, prin osteneala și pe cheltuiala sa, domnul ing. IOAN SITA, reușește să strângă laolaltă fii ai satului ce au trăit cândva aici, răspândiți acum prin vrerea sorții, în largul lumii. Este o întâlnire așteptată, visată, de suflet, ce se dorește a fi perpetuată pentru a nu lăsa ca uitarea să cuprindă în îmbrățișarea sa locul acesta de poveste, dimpreună cu toți cei care au viețuit cândva pe-aici.

În acest an, 2021, la evenimentul programat, ca rezultat al multor ani de studiu și cercetări, domnul col.(r) **Gheorghe Cridon** fiu al satului, și-a lansat cartea sa de suflet „Dor de Vaidacuta”, ed. „Grinta”. Între copertile sale, autorul, un neobosit cercetător al trecutului nostru, a adunat mărturii, date și documente din cele mai vechi timpuri și până azi, de mare interes pentru istoricul așezării, încercând să schițeze o monografie a localității care, acum, în acest mincinos timp, încetul cu încetul se pustiește de oameni, topindu-se-n uitare.

Cartea este scrisă de autor cu lacrima sufletului său, ca și cu a acelora care au dorit să-și lase în slova ei amintirile și trăirile lor, ca mărturii pentru vremurile care vor să vină. Este o carte tristă, evocând nașterea, măreția și decăderea unui sat, ca atâtea altele din ziua de azi. E o carte a părerilor de rău, a acceptării înfrângerii, a neputinței de a mai schimba ceva din implacabila scurgere a timpului.

Este cartea morții anunțate a unei „părți de Rai lumesc”, a acelei „clipe de veșnicie” pe care am crezut-o de neînvinș, dar care acum se scufundă sub ochii noștri, în liniștea uitării. Este cartea care prezintă zbaterea unor oameni ce încearcă, prin puterile lor firave, să amâne pe cât posibil acest tragic sfârșit, ea fiind totodată și un strigăt de ajutor lansat înspre noi pentru a „salva trecutul”, pentru ca prezentul și viitorul să aibă pe ce se sprijinii și de acum înainte.

Cu toții știm că fiecare loc din acest colț de lume românescă a născut și naște mereu și mereu „oameni mari”, care, printr-o sclipire de gând, printr-o faptă măreață, ori prin ce au lăsat ca rod al muncii lor, înșfînțesc urma trecerii lor prin această lume, mărgelând cu faima numelui lor timpul prin care au trecut cândva. Lor le dedică autorul „paginii în spre nemurire”, în spre „neuitare”, pentru a ști că și pe-aici, geniul românesc a semănat de-a lungul vremilor trecute, hotarul cunoșterii omenești. Cu siguranță că, citind cartea, veți fi surprinși să aflați cine sunt aceștia și ce au făcut ei.

Consider această carte de neprețuit, ca fiind darul autorului lăsat nouă moștenire, întocmai ca și „lada cea de zestre” a înaintemergătorilor noștri ce ne-au lăsat-o și ei spre păstrare, pentru „a nu rătăci dreapta cărare”, mersului nostru înainte, iar pe cei care au scris-o, ca fiind „veghetorii” puși să păzească vechile și sănătoasele noastre rânduiești, după care moșii și strămoșii noștri și-au orânduit scurtimea curgerii vieților lor.

Totul în această carte stă sub umbra smereniei, a înfiorării, a nostalgiei după un timp care a fost cândva curat, plin de credință, de neostenită muncă, de speranță în ziua de mâine, de jertfă, timp scurs

mereu și mereu după călindarul nostru cel vechi cu ale sale toate datini, sărbători și obiceiuri încărcate de adânci și trainice semnificații. Ce a mai rămas acum din ele și din satul cel „dintre două dealuri”? Mai nimic. Doar oameni gârboviți de timp, cât să mi-i numeri pe degetele de la mâini, ulițe-n ierbate, școala fără copii, biserica fără preot, un sat „fără de hoți și fără câini”, cu locuri ca-n povești, cu liniște adâncă, cu nopți în care picură din ceruri stele și în care dacă întinzi mâna dai de porțile Raiului.

Veniți de mi-l vedeți, și-o să simțiți cum urcă-n voi puterea pământului, cum vă-mpreunați cu cerul nopților de vară, cum în acea liniște adâncă vă auziți gândurile și bătăile inimii, cum pacea lumii vă-îmbrățișează, vă descătușează și vă despovărează de toate zilniciile și păcatele lumii, cum vă lăcrimează sufletul fără să știți cum și din ce pricină.

Acesta este satul Vaidacuta, mergător acum poate pe ultimul său drum, cel fără de întoarcere, drum pe care, vre-o câțiva dintre semenii noștri încearcă încă din răspuțeri, cu dragoste și bună credință, să-l mai lungească cu ceva.

Cinste tuturor, dar mai ales autorului și sponsorilor col. (r) Gheorghe Cridon, jr. col. (r) Șuteu Virgil, ing. Ioan Sita, ing. Ioan Istrate, (fiul lui Ioan Istrate din Vaidacuta, cel care a dat „scânțea” scrierii acestei cărți, el fiind primul autor al unei scrieri aflate încă în manuscris din anii 1980) și alții, toți oameni cu suflet mare, fără sprijinul cărora nu ar fi putut apărea acest inedit volum. Poate nu e departe acel timp în care nu vom mai merge la „Zilele satului Vaidacuta” mai mult ca la un priveghi, ci vom merge ca la o „Zi a nașterii” sale spre o nouă viață. Cine poate ști?

Mircea Dorin Istrate

RAUL GOGOAȘĂ

Cercetează și crede!

Dedic acest capitol înțelegerii. Odată ce ne aflăm sub imperiul cunoașterii, putem transcende subtil în credință și astfel cu încrederea dobândită nativ din cunoaștere, putem încerca să ne depășim propriile limitări calcificate odată cu trecerea timpului, pe aceleași rute cunoscute și extrem de bătute ale propriei percepții, asupra ființei, dar și a mediului. Simpla înțelegere logică a anumitor procese, poate crea în noi mijloacele schimbării.

Fragment 1

Opusul stării de reparare a sistemului parasimpatic, este preluat de starea de pură supraviețuire dirijată de sistemul simpatic. Desigur acest sistem ne-a asigurat supraviețuirea, ne-a făcut să alergăm acea „sută de metri” în plus, care a făcut diferența, sau ne-a dat puterea necesară de a finaliza o luptă, în ciuda rănii. Ca specie trebuie să mulțumim întreg spectrului chimic eliberat în organism pentru a ne asigura supraviețuirea, dar ca indivizi moderni, trăind în societatea actuală, de cele mai multe ori chimia produsă lucrează în dezavantajul nostru. Atunci când ne aflăm într-un scenariu nedorit, sau ne gândim intens la unul (cei cu atacuri de panică), întreg spectrul de vibrație cerebrală devine haotic. Apăsăm pedala de accelerație dar trebuie să apăsăm și frână în același timp. Adică de-a

lungul timpului am evoluat să acționăm, fără a gândi când inevitabilul apare. Fie el un dușman sau calamitate, corpul era pregătit. Din acest punct de vedere nu am evoluat iar corpul folosește aceleași mijloace primitive de supraviețuire. De aceea în timpul prezent, dacă suntem într-un birou și situația este cât se poate de neagră, nu mai putem acționa fizic. Corpul are chimia pregătită pentru a lupta sau fugi, plin de cortizol și adrenalină cu sângele concentrat în membre pentru a se putea apăra, sau fugi, cu ochii dilatați, pentru a observa orice pericol, dar în locul acțiunii circumstanțele ne forțează să părem calmi, să ne mascăm emoția, sentimentele. Ori această mascare politicoasă și etică reprezintă frâna care acționează invers față de nevoia primitivă de a rezolva situația. Consecința este stresul nesoluționat.

Orice situație critică în trecutul îndepărtat, era soluționată într-un fel sau altul și urmată îndeaproape de o perioadă de vindecare. Dar stresul nesoluționat păstrează corpul în starea de alertă. Cortizolul este produs fără oprire și devine extrem de nociv. Corpul „înțelege” că trebuie să se decupleze de la starea de stress după rezolvarea problemei. Dar dacă pericolul este mereu prezent, starea de alertă este creatoare de stress coroziv, toxic. Imunoglobulina A (IgA) este partea a sistemului imunitar, mai exact o proteină produsă în sânge sau anticorpi, ca prim zid de rezistență împotriva virusurilor de orice fel. Este extraordinar de puternică împotriva oricărui patogen, fără termen de comparație cu orice vaccin antigripal. Dar în starea de stres redată de mediul extern în care cortizolul crește, IgA scade, sau altfel spus expresia genetică a sistemului imunitar care crează aceste proteine creatoare de IgA, se oprește. Este logic, pentru că într-un scenariu de pericol iminent extern, lupta împotriva atacurilor virusurilor sau a infecțiilor nu mai reprezintă o prioritate. De fapt chiar și operațiile de transplant de organe se fac prin injectarea de cortizol pentru ca sistemul imunitar să nu lupte împotriva noilor organe considerate ostile de propriul organism. Rămânând în această stare de stres îndeajuns de mult, corpul ajunge să se obișnuiască cu ea, grație funcției adaptive. Odată aflată în spectrul obiceului, următorul pas este dependența. Da, lumea modernă tinde să →

devină dependentă de stress. Soluția la această problemă globală a rasei dar și pentru bunăstarea individului este meditația despre care voi discuta mai în detaliu în capitolul următor.

Fragment 2

Devenim ceea ce gândim. Cu alte cuvinte manifestăm schimbări fiziologice doar prin simpla simbioză a credinței pure, într-un rezultat cu o emoție intensă. Fenomenul care a captivat interesul deplin al științei medicale, fiind totodată și piatră de temelie al lumii spirituale este supracunoscut sub numele de placebo. Aș putea spune că formează cea mai celebră punte de legătură între cele două. La baza acestui fenomen stă puterea de **sugestibilitate** a fiecăruia. Dacă pilula minune nu are nici o substanță activă, dar cel care o ia crede cu tărie în substanța ei activă, creierul lui dă comandă iar corpul manifestă o chimie specifică sugestiei. Deci pentru a se crea rezultatul dorit este nevoie de o intenție clară a conștientului menită să spargă bariera sugestibilității înspre subconștient. La polul opus al fenomenului placebo, se situează nocebo-ul. Are exat același principiu de manifestare însă este animat de gândul negativ. Adică având o intenție clară prin crearea unui scenariu cât se poate de macabru al viitorului, persoana ajunge victima acestor gânduri (iluzii), manifestând fizic stări anxioase de panică. Deci corpul are o intenție clară pusă pe fondul unei emoții distrugătoare. Intenția reprezintă mesajul iar emoția este canalul de comunicare al mesajului. Deci persoanele care au aceste atacuri de panică au cantități uriașe de cortizol eliberat în organism, deci trăiesc experiențe strict imaginare cu efect manifestat în planul fizic și chimic. Astfel sunt victimele unui stres coroziv, repetitiv, care îi mențin în starea de *luptă sau fugi*, iar corpul rămâne prizonierul sistemului simpatic, suprimând funcțiile reparatoare ale sistemului parasimpatic. Ele trăiesc mental într-un scenariu dezastruos, manifestând emoția specifică acelei stări dezastruase. La fel cum aceste persoane vor dezvolta boli la nivelul întregului organism, și acele persoane care au o intenție clară de însănătoșire pusă pe fondul unei emoții elevate de mulțumire (expresia experienței deja avute) pot experimenta, prin repetiție, stări vindecătoare.

„ZILELE ORAȘULUI SĂRMAȘU”

Prof. Univ. Ilie Rad, Liana Marta Rusu

Sâmbătă 28 august 2021 a avut loc reuniunea culturală, a XVIII-a ediție a „Zilelor Orașului Sărmașu”, moderată de domnul Nicolae Băciuț, unde au avut loc: Lansare de carte „Scrisori către Liviu Rusu”, ediție îngrijită de Ilie Rad. Invitat de onoare, Liana Rusu, fiica prof. Liviu Rusu; Expoziție de cărți mureșene. Invitați: Nicolae Băciuț, Dimitrie Poptâmaș, Răzvan Ducan, Nicolae Șincan, Gabriella Costescu. Expoziție de pictură „Flori și anotimpuri”, autor Veres Zsuzsa – artist plastic, recital de muzică folk, Anda Voican și Traian Comșa membrii ai Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”.

Moment poetic susținut de elevii ai Liceului „Samuil Micu” Sărmașu: Olivia Cenan, Maria Vârzar, Delia Lumperdean, Paula Deac. Coordonator, prof. Cosmin Sărmășan.

Duminică 29 august 2021, au avut loc activități cultural-artistice și sportive, expoziții de artă plastică, expoziția de artă tradițională – „Lada de zestre a bunicii” și de artă culinară – „Bucătăria bunicii”, competiții sportive, concerte de muzică populară și ușoară.

De departe cel mai impresionant moment a fost reuniunea culturală organizată de Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu” (fiu al orașului Sărmașu), pusă sub egida „Graiurile românești”, unde s-a lansat volumul „Scrisori către Liviu Rusu” ediție îngrijită și prefață de Ilie Rad. Colaboratori: Rodica Baconsky și Vasile Voia. Au fost prezenți la acest eveniment cultural: Prof. univ. dr. Ilie Rad, Nicolae Băciuț, Răzvan Ducan, Liana Marta-Rusu, fiica profesorului Liviu Rusu, preotul scriitor Nicolae Șincan, Gabriella Costescu, președinte a Asociației Literare→

Liana Marta Rusu, Iulian Praja, Valer Botezan, Nicolae Băciuț, Pr. Nicolae Șincan, Răzvan Ducan

Steluța Roșca, Nelly Bucur, Laura Vințeler

Piroska Székely, Liana Marta Rusu, Anda Voican, Pr. Nicolae Șincan, Gabriella Costescu, Iulian Praja

„Creneluri Sighișorene”, artiștii de muzică populară: Mărioara Precup Stoica, Maria Moldovan Ileana Moldovan, Anca Voican, Traian Comșa și Grupul folcloric „Graiul Câmpiei” - Asociație Culturală.

Evenimente pline de emoție, de cântec, joc și veselie, care reunesc oameni talentați din zonă, cântăreți de muzică populară, bătrâni ai satului și tineri dornici să descopere comorile trecutului, sunt momente în care ne aducem aminte de trecutul nostru, de obiceiurile, portul și tot ce înseamnă tradiție populară în satele românești. Sunt onorată și mândră, să fac parte dintr-o comunitate atât de selectă, cu oameni frumoși, copii și adulți, tineri și seniori, mari iubitori și păstrători de tradiții, foarte talentați și buni în tot ceea ce fac, pentru conservarea tradițiilor și obiceiurilor românești, cu o mare dragoste pentru locurile natale, tare dragi sufletului meu,

din Câmpia Transilvaniei, pe care-i iubesc atât de mult, oameni frumoși, deosebiți cu dragoste pentru copii, pentru locurile natale, pentru țărișoara aceasta atât de frumoasă, care merită tot respectul nostru și toată prețuirea noastră, de care sunt tare mândră, cărora le mulțumesc și mă bucur că sunt contemporană cu ei!

Aceleași mulțumiri și pentru invitații și participanții la evenimentele noastre, de la cei cu vârste foarte fragede, până la seniorii care depășesc venerabila vârstă de 80 de ani, dar și localnicilor care ne susțin de fiecare dată și sunt alături de noi pe tot parcursul evenimentelor.

Mulțumiri speciale doamnei Dinuca Burian, domnului primar Botezan Valer, doamna viceprimar Trombitás Jolán, Iulian Praja, elevilor eminenti din orașul Sărmașu și nu în ultimul rând fotografului nostru, Teglaş Marin.

NELLY BUCUR

GEORGE CĂLIN

Ziua Limbii Române Ne înclinăm, ție, Limbă Română!

Limba Română – izvorul ce curge continuu, respirația copacilor vii, piatra ce sărută tălpile călătorilor, vasta câmpie a unei singure rostiri... Adunați pietrele, sărutați-vă sângele, așezați-vă tâmpile pe ghizdul fântânilor cu cumpănă și veți grai cu sute de graiuri, și veți cânta sute de cântece, în amintirea cuvintelor sacre, lăsate pradă buzelor...

Limba Română – Catedrala sufletului, descălțați-vă când îi roștiți numele, să o aveți alături prin pielea tălpilor voastre; îmbrățișați-o cu brațele voastre, cu ochii, cu buzele într-o unică și sublimă rostire... Ea este zăpada ce se așterne neconținut într-o mirifică poveste de dragoste..., e zborul neînfrânt al ciocârlilor ce le purtăm cu toții în inimi..., e mielul zburdalnic al cuvintelor rostite și nerostite, șoptite și neșoptite în nopțile lungi și nesfârșite ale dorului de țară...

Limba Română e Templul cuvintelor..., avalanșă a primăverilor, ninsoare de flori în calea copiilor, prinsă instantaneu între curcubeu și primul sărut al tineretilor noastre...

Limba Română e cuvântul „mamă”..., gănguritul copilului din leagăn, mugurii primăverilor purtate matinal într-un nesfârșit joc al săruturilor, într-o tăcere, într-o azvârlire în mirificul rostirii cuvintelor - „te iubesc, Mamă a toată România!”... Aprindeți torțele vieților voastre, în Pantheonul Limbii Române, pentru a ne lumina Calea spre Nădejde, Credință și Dragoste, într-o șoptire sfântă a neamului românesc...

Limba Română – iubitele noastre cuvinte, rămân de veghe în templul facerii noastre, ca oameni vom rămâne și noi de veghe iubind-o prin toți porii... Rostită sau nerostită, Limba Română, rămâne o cumpănă de dor pecetluită de pe buzele mamelor, pe tâmpile noastre albite de atâtea cuvinte: grâu, sânge, piatră, iubire, țară, neam, Mioriță, Eminescu, Brâncuși, Carpați; eşaloane de cuvinte ce aleargă continuu spre orizonturi pure sau însângerate – întotdeauna veșnice...

Ne înclinăm, ție, fecioară nenuntită a neamului românesc..., ție, câmpie de dor a cosașului..., veghe eternă a soldatului; ne înclinăm, ție, Limbă Română! Îți sărutăm mâinile Maică bătrână, a noastră, numai a noastră Limbă Română...

o singură Femeie...

sunt un om cu reguli proprii,
cu idealuri în viață,
cu vise..., cu secrete..., cu slăbiciuni...,
cu un trecut din care am învățat...,
cu un viitor pentru care lupt...,
cu un prezent în care aleg
să fiu diferit de ceilalți,
cu păreri de rău, cu lacrimi și regrete...

o singură Femeie
trece prin nervurile trupului meu;
talpa ei mă înspăimântă în fiecare dimineață;
blestemul ei mă umilește în fiecare noapte;
visele mele înlănțuite o însoțesc în pelerinaj...
stelele nasc, în sufletul ei, noi Constelații
încrustând Curcubeie în mijloc de iarnă...

o singură Femeie
are numele tatuat pe inima mea;
plutind pe valurile pătimișe ale Dragostei
îi voi rosti numele cu o piatră neșlefuită;
îi voi atinge trupul cu întreaga-mi ființă,
scăldând-o în nefericirea sufletului meu...
voi trece cu ea prin flăcările disperării,
înrobindu-ne într-o dragoste fără de Sfârșit...

o singură Femeie
plânge după timpul meu pierdut;
o găsesc dimineața însingurată,
dincolo de cuvinte –
umbră însetată matinal de dragoste,
alergând tăcută, cu tălpile goale,
prin sufletul meu întemnițat în Viață...

pe drumul Vieții mele
mi-au bătut la poarta sufletului,
oameni nepoftiți,
oameni care m-au surprins,
nu m-au lăsat să-mi apăr sufletul de amărăciuni;
au venit să-mi interzică fericirea,
să-mi modeleze caracterul după spusele lor,
să-mi vorbească ei despre dor,
cum să îmbrățișez din iubire,
să râd..., să plâng; cum să-mi doresc,
să sper..., să mă judec..., să rabd...,
să mă ascund în umbra celorlați;
cum să plâng pentru că doare,
să visez..., să uit de mine...,
să renunț la gustul Libertății
pentru amărăciunea siguranței...

într-un târziu, am ales..., am ales Iubirea...,
să zâmbesc mai mult...,
să uit de gândurile negre...,
să-mi ascund dezamăgirile...
am ales să privesc în jurul meu;
dacă nu privim în jurul nostru,
nu vedem câte minunății
trec pe lângă noi, ascunse în suflet,
într-un colț uitat de lume –

zgârâietura pe suflet nu se vindecă;
astăzi, mă vindec numai cu vise...

vouă, celor ce vă mințiți zilnic,
vouă, vouă, cum vă e., visul?

mărturisind o istorie necunoscută...

când mă dezbrac de mine, te văd goală,
te caut în toate femeile lumii...
înfiorată de vise,
înoți în necunoscutul ce te înconjoară;
te acoperă, matinal, în visele mele ciuntite...

te retragi într-o grotă a păianjenilor –
pânză deasă de păianjen,
pânză de nepătruns...

întregul tău mister e distanța dintre sâni,
locul unde îngenunchiat de dragoste
uit de mine, modelându-te în lut...

îmbătrânești sub nervurile palmelor mele,
trup de lut însuflețit cu vise –
taina plutirii mele pe valurile dragostei...

miracolul regăsirii noastre
devine brusc suferință;
visul., păcatul.,
dorințe s-au pulverizat în neant...
ne aruncăm împreună într-o Moarte...

caii sălbatici galopează în ghearele Morții;
beduinii netemători privesc hulpavi
trupul tău feciorelnic, tresărind la fiecare adiere...

întroieniți cu iubire și ură,
ne rostogolim în țipetele șacalilor...

astăzi, toate femeile deșertului merg șchiopătând,
colindând dunele de nisip în căutarea oazei...

sărutul beduinilor zace inert,
între nervurile tălpilor de femeie;
numai pulberea de stele mai poate alina durerea...

drumurile deșertului pornesc
din umbra cămilelor,
din umbra trecutului,
când zâmbetul Cleopatrei
îngenunchia Imperiul Roman,
căzând ca un trăsnet peste focul stins al dragostei...

când mă dezbrac de mine, te văd goală,
te caut în toate femeile lumii...
azi., mâine., întotdeauna.,
aud țipătul șacalului,
geamătul pierdut al femeii deșertului,
nechezatul cămilelor deshămate de Viață,
tîgve rătăcite prin nisipul fierbinte,
mărturisind o istorie necunoscută...

alunecând în neliniștea nopții...

când mi se face poftă de tine,
în nopțile mele de durere,
te găsesc că mă aștepți cuminte
pe fotoliul din sufragerie,
cu paharul de coniac aproape gol,
cu picioarele desculțe,
cu breteaua sutienului roșu,
căzându-ți pe umărul stâng,
atât de cald că mă frige a febră...

o ninsoare domoală, rece,
venită pe neașteptate dincolo de fereastră
întrepează pentru noi un cântec cu suflet...

trăim nostalgic bătrâni și surzi slăbănogi,
cu suflele ciuntite
nu este Timp nici să ne deplângem,
în tihnă, regretele amânărilor...

câtă dragoste am pretins,
câtă dorință am ascuns,
câte vise s-au transformat în lacrimi,
câte zâmbete false,
câte nopți nedormite,
câtă răbdare,
câtă încăpățănare am ascuns în suflet...

Viața nu cruță pe nimeni,
Moartea este focul cel viu,
eliberatorul păcatelor
tu – eu, ruguri omenești născute încătușat –
rodul unui sfârșit al erei de dragoste...

flăcări albe... lăptoase... bântuite de umbre,
ard în așteptare,
reșezate în geometrii iscusite,
dincolo de lume., dincolo de Viață...

când mi se face poftă de tine,
în nopțile mele de durere,
sunt stăpânit de Îngeri nevinovați,
înveșmântați în mantie purpurie...

Îngeri cu Moartea pe brațe –
vâltoare., necuprins., supremă iubire...

rostim tăcuți litanie după litanie
atunci când ne paște subit dorul de ducă,
gândind cine va bate primul cui al Răstignirii...
un etern necunoscut,
undeva departe de noi,
își pregătește meticulous ciocanul ruginit...

alunecând în neliniștea nopții,
un Timp pe care-l întârziaseam deja
prin casele noastre străine și-ndoliate,
întemnițându-ne de tineri,
dincolo de vis...

Întâlniri culturale în Bulgaria

Ziua LIMBII ROMÂNE

Pe urmele luptelor pentru Independența României

Astăzi voi vorbi despre duminică, gândindu-mă la spusele lui Nichita Stănescu: „*A vorbi despre limba română este ca o duminică. Limba română este patria mea. De aceea, pentru mine, muntele munte se numește, de aceea, pentru mine, iarba iarbă se spune, de aceea, pentru mine, izvorul izvorăște, de aceea, pentru mine, viața se trăiește*”.

Așadar, vorbind de spre duminică, vorbesc despre Limba Română, vorbesc despre Patria Mea de Cuvinte. Dar Patria Mea de Cuvinte nu este numai România, ci este peste tot unde se vorbește Limba Română. Patria Mea este atât acolo, în vatra ei, unde Limba română este vorbită de peste 20 de milioane de oameni, cât și acolo unde este vorbită de un singur om. În acest ultim caz e Patria mică, aparținătoare Patriei Mari. Patria Mea, Limba Română, ca și Religia creștină, este transfrontalieră. Pe tot globul pământesc sunt Patrii de Limba Română mai mari sau mai mici. Toate converg din România și tot în România se întorc, într-un fel. Pentru Patria Limbii Române, România e și izvor și vărsare, fapt știut de Patriile de Limba Română de peste tot.

România este țara înconjurată de români, iar Limba Română este înconjurată de Limba Română.

Încărcați cu aceste adevăruri de netăgăduit, ne-am strâns din nou, în aceeași formație aproximativă, cei care am sărbătorit în 2018 și ulterior în 2019, Ziua Limbii Române, la Roma, la Columna lui Traian, respectiv la Pererâta (Republica Moldova), locul de naștere al poetului Grigore Vieru.

Sub genericul citatului nichitastănescian, „**Patria mea e limba română**”, 50 de mureșeni din Reghin (și zona comunelor și satelor aferente), Tg. Mureș, Târnăveni, Sighișoara etc., iubitori, dar și protagoniști în diverse posturi culturale, s-au adunat și „au dat bice” autocarului care să-i ducă la

românii din Bulgaria, pentru a sărbători împreună faptul că vorbim aceeași mirifică limbă românească, chiar în pofida faptului că ne desparte o graniță de apă, pe Dunăre. Așadar, la drum, dar nu înainte de un mic ceremonial religios de binecuvântare a excursiei și al celor prezenți, susținut de către preotul dr. Nicolae Gheorghe Șincan, fost protopop al Tg. Mureșului, participant și domnia sa la această excursie de suflet și trăire românească.

Dintre organizatorii instituționali trebuie amintiți: Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR), Filiala Mureș-Harghita; Direcția Județeană pentru Cultură Mureș; Liga Pensionarilor Mureș - Filiala Reghin; Asociația „Maria Reghina”, iar ca persoane implicate: Sorina Sav, președinte a organizației de femei a Ligii Pensionarilor Mureș - Filiala Reghin; Sorina Bloj, cantautoare de folk binecunoscută, fost director al Bibliotecii Municipale „Petru Maior” Reghin, actualmente președinte al LPM- Filiala Reghin; Nicolae Băciuț, scriitor, editor și publicist cunoscut pe plan național și internațional, Director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș.

Un popas la Mănăstirea Cornet

Pe traseul din țară, ales cu grijă de către organizatori, adică: Reghin, Tg. Mureș, Târnăveni, Mediaș, Sibiu, Rm. Vâlcea, Craiova, Calafat, ne-am oprit pentru un popas la Mănăstirea Cornet, unde Sorina Sav, împreună cu familia, a cultivat o frumoasă legătură spirituală cu călugării locașului. →

Gabriella Costescu, Carmen Chiorean

„Mănăstirea Cornet din județul Vâlcea, e situată pe malul râului Olt. Fost schit în prezent

mănăstire de călugări cu hramul (istoric) „Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul”, „Sf. Mărturisitor Ioan Rusul”, monument arhitectonic din Țara Românească de secol XVII despre care N. Ghika-Budești spunea că este dintre cele mai interesante ca plan și dintre cele mai pitorești din această vreme, ca arhitectură exterioară...

Schitul este ctitorie a marelui vornic Mareș Băjescu, mare feudal și apropiat al Cantacuzinilor. Conform pisaniei originale, sculptată în piatră de Albești, arată ca dată a terminării lucrărilor 29 august 1666, în timpul domniei lui Radu Leon.

În anul 1898, cu ocazia săpării tunelului pe sub zidurile de incintă ale mănăstirii, Direcția Căilor Ferate dărâmă o parte a vechiului zid de incintă și chiliile anexe, construindu-l pe cel actual. Din incinta originală astăzi mai pot fi admirate foișorul, turnul și zidurile de pe laturile de nord și est. Ultimele renovări importante se fac în anul 1960 sub patronajul Direcției Monumentelor Istorice, cu această ocazie se restaurează pictura murală” (Sursă –Wikipedia).

Un istoric al așezământului de cult ne-a fost făcut încă din autocar, de către d-na prof. de istorie, Maria Borzan, fost director al Muzeului Etnografic din Reghin, actualmente, vicepreședinte al LPM - filiala Reghin. Așa cum spuneam, datorită unei relații personale al d-nei Sorina Sav și a soțului ei, Ioan Sav, care au venit aici „de cel puțin 3 ori pe an

Gabriella Costescu, Starețul Mănăstirii

cu ocazia hramurilor (27 mai - Sf. Ioan Rusul; 1 august - Sf. Maria Antifonotria - ocrotitoarea mănăstirii; 29 august - Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul”, grupul din Mureș a fost primit cu o atenție mult mai mare decât cea acordată unor simpli turiști, vizitatori. După ce am vizitat mănăstirea, ne-am închinat la icoane și am aprins lumânări, pentru cei vii cât și pentru cei morți, am fost invitați în sala „Mitropolit Efrem Enăchescu” (stareț al Mănăstirii Cornet între 1922 și 1923), la o masă împărătească, cu atât mai mult cu cât, cu o zi în urmă (29 august), fusese ziua unuia dintre Hramurile Mănăstirii, „Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul”, un mod de cinstire a antemergătorului lui Iisus, cel care boteza cu apă. Și prin acest mod, publicistic, mulțumim Starețului mănăstirii, protosinghelul Macarie Șotârca, dar și obștii acesteia formată din ierodiaconul Isac, ieromonahul Calist, rasofor Varsanufie, fratele Ioan și sora Aneta.

Prin Calafat

În Bulgaria am intrat pe la Calafat, peste podul rutier dat în folosință în 2013, dar nu înainte de a rememora importanța orașului românesc în timpul Războiului de Independență. Același prieten „Gogu” (a se vedea Google) ne scoate din impas, printr-un material din „Libertatea”, din 25 august 2019, semnat de Andrei Crăițoiu: „Calafatul este un oraș plin de istorie, fiind un punct strategic în →

**Pr. Nicolae Șincan, Starețul mănăstirii,
Nicolae Băciuț**

timpul Războiului pentru Independență. Iar pe străzi, la tot pasul, găsești monumente dedicate soldaților români căzuți pe front. Începând cu 1876, la Calafat au fost construite mai multe baterii pe malul Dunării, care aveau rolul de a se opune forțelor turcești de pe malul opus al fluviului, la Vidin. Fiecare baterie a primit nume sugestive din istoria României: Carol, Elisabeta, Mircea, Ștefan cel Mare, Mihai Bravu, Renașterea, Independența I, Independența II, Perseverența și Basarabia. Conform cărții „Artileria română în date și imagini”, „Bateria Carol era deja construită la Calafat la începutul lunii mai 1877 și a făcut parte din primele trei baterii de coasta de pe Dunăre cu care armata română a intrat în război. Era o armată cu patru tunuri de bronz de calibrul 152,4 mm, de producție rusească, și era destinată lovirii artileriei otomane de la nord de Vidin, de pe malul opus al Dunării”... Pe 15 mai 1877, regele Carol I – pe atunci domnitor al României – a vizitat bateria Carol în timpul inspecției pe care o avea la Calafat. Ajuns aici, a ordonat deschiderea focului asupra Vidinului. Turcii au răspuns cu foc de artilerie după a doua lovitură românească de tun. Istoricii notează că duelul a durat aproape o oră, iar la prima lovitură românească de tun, regele Carol a țipat în gura mare: „Asta-i muzica ce-mi place!”

La Vidin

La Vidin, întâlnirea cu românii locului a avut loc în aceeași seară de 30 august, mai exact hotel „Ponti”. Aici, în acest oraș de graniță din Bulgaria, ne-am întâlnit cu dl. Ivo Gheorghiev, președinte al Asociației Românilor din Vidin și cu

Nicolae Băciu

Ambasador Brândușa Petrescu, Ivo Gheorghiev, Preot Nicolae Șincan.

soția acestuia, d-na Lucica Gheorghiev.

După cum spunea domnia sa, sunt 36 de sate românești în jurul Vidinului și 98 de sate românești de-a lungul Dunării. (Am înțeles și amărăciunea privind învățământul în limba română, care se află în situația tristă de a nu exista școli de stat, ci doar câteva clase particulare, în regim experimental. De fapt, asimilarea de către bulgari a dat și da roade în continuare. Totul pe fondul unei politici externe a României de nepăsare față de românii din jurul României, zic eu). Totuși, întâlnirea a fost benefică și a dat un imbold de speranță pentru vremuri mai bune. La întâlnire a participat și d-na Brândușa Petrescu, Ambasadorul României la Sofia. Intervenția ei a fost frumoasă, cursivă într-un limbaj diplomatic, deși mă așteptam la mai multe cunoștințe ale domniei sale privind Războiul de Independență din 1877-'78.

Așadar, fiecare parte a ținut, prin reprezentanți, alocuțiuni despre lucrurile bune și mai puțin bune referitor la condiția de românii în Bulgaria, în speță cei din zona Vidinului, dar și despre liantul care ne unește - LIMBA ROMÂNĂ. De la mureșeni au vorbit: poetul Nicolae Băciu, Director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș, care a fost prin cuvânt, portdrapelul delegației noastre și care a găsit, ca întotdeauna, cuvintele potrivite unei astfel de întâlniri, Sorina Bloj, Maria Borzan, Anca Sav, Nicolae Galat. →

Părintele protopop Gheorghe Nicolae Șincan a binecuvântat întâlnirea. Cântecul mureșenilor au fost prezente prin grupul vocal „Crenguța de brad” din Reghin, coordonat de Mărioara Popovici. S-au cântat cântecul: „Limba noastră”, „Eminescu”, „Pe valea Mureșului”, „Crenguța de brad”, „Bună seara dragii mei”, „C-așa-i românul”. Nici gazdele nu au fost mai prejos, susținând un program artistic compus din jocuri populare românești, în special din zona Olteniei, recitând versuri în limba română din poezii români din Bulgaria, care scriu și simt românește.

**Gabriella Costescu, Piroška Székely,
Carmen Chiorean, Viorica Șutu**

O serie de cadouri au fost pregătite de către mureșeni pentru gazde. D-I Nicolae Galat, membru al Uniunii Artiștilor Plastici Mureș și coordonator al Cercului de Pictură de Icoane pe Sticlă al pensionarilor din Reghin a dăruit o pictură d-nei ambasador. De altfel, în jur de 30 de picturi cu icoane pe sticlă, din partea membrilor cercului amintit, au fost oferite gazdelor. De asemenea, dl. Peter Schueller, un pasionat colecționar de „ticlăzele” (fiare vechi de călcat), cu sute de exemplare, a dăruit la rândul său, prietenilor români din Bulgaria, un număr de 8 obiecte artizanale. Cea mai consistentă donație a făcut-o însă scriitorul Nicolae Băciuț, care a dăruit 100 de cărți în limba română, de la editurile sale, „Nico” și „Vatra veche”. Cărți personale au mai fost dăruite de Gabriella Costescu, Gina Moldovan, părintele Nicolae Gheorghe Șincan, Răzvan Ducan, Darie Ducan, acesta din urmă prin subsemnatul, cu mențiunea că sunt „doar pentru biblioteca comunității românești din zonă”.

A fost o seară frumoasă și constructivă, unde a primat bucuria de a ne manifesta în limba moșilor și strămoșilor noștri, dulce ca un figure de miere.

Grupul „Crenguța de brad”, Piroška Székely

A doua zi a fost, în prima ei parte, rezervată vizitării orașului și mai ales a vestigiilor istorice ale orașului Vidin, oraș având în prezent în jur de 55.000 de locuitori. Prima vizită a fost la Centrul epigraphic și Lapidarium, situate lângă Cetatea Baba Vida. „Acesta este găzduit într-un fost depozit turcesc. Muzeul are 38 de monumente epigrafice din antichitate până în secolul al XIX-lea. Exponatele sunt elemente arhitecturale, pietre funerare și alte valori culturale. Monumentele epigrafice au fost găsite pe teritoriul districtului Vidin”.

Următorul obiectiv vizitat a fost Cetatea Baba Vida, unul dintre cele mai importante și bine conservate vestigii nu numai din județul Vidin, ci și din Bulgaria. Aceasta are o serie de legende vechi.

„Una dintre legende se spune că în această regiune a trăit o fată cu numele Vida. Aceasta a fost fiica unui boier bogat, pământurile acestuia se întindeau de la munții Stara Planina până la munții Carpați. Vida a avut două surori – Gamza și Kula. Ele s-au căsătorit, dar nu au fost fericite pentru că soții lor au risipit toată moștenirea după moartea tatălui lor. Vida nu a dorit să aibă aceeași soartă și de aceea a ales să rămână nemăritată. Ea a construit cetatea și a locuit acolo până la bătrânețe, protejând populația din jur de invaziile inamice. De aici vine și numele „baba” (bunică). Încă din antichitate, în acest loc strategic, lângă curbura mare a Dunării, au fost construite cetăți →

fortificate.... În timpul dominației otomane, în anul 1419 principatul a fost transformat în sangeac guvernat de către un sangeac – bei... În timpul dominației otomane, cetatea „Baba Vida” a fost o facilitate importantă de apărare cu cazemate și metereze.”

Un personaj istoric important care și-a legat numele de Cetatea Vidinului a fost Osman Pazvantoglu (1758-1807), un bei (după unii istorici s-ar fi născut într-o familie respectată de ieniceri, după alții, într-o familie de români timoceni, trecuți la credința musulmană din motive „de afaceri”) care s-a răsculat împotriva stăpânirii otomane a sultanului Selim al III-lea, creând un stat în stat, adică un stat propriu, independent, cu monedă proprie și relații diplomatice proprii. Cu capitala la Vidin, acest stat se întindea de la Dunăre până la Munții Balcani, de la Belgrad până la Varna. Osman Pazvantoglu va face cu pazvangii lui dese incursiuni de jaf peste Dunăre, incendiind până și Craiova. Într-una din bătăliile cu haiducii lui Iancu Jianu, acesta își pierde un ochi, de unde și expresia ”de pe vremea lui Pazvante Chioru”. La doi ani după moartea lui Pazvante Chioru, în replică, față de incendierea Craiovei, haiducii lui Iancu Jianu trec Dunărea și cuceresc Vidinul și Smârdanul.

„Astăzi cetatea este un muzeu. În unele încăperi sunt organizate expoziții mici de armuri medievale, arme și alte exponate. Cetatea găzduiește și un teatru de vară, care are o capacitate de 350 de personaje”.

Am vizionat o expoziție cu vânzare ale unui sculptor profesionist, Aleksander Proinov, deschisă chiar în interiorul cetății. Fiind la Vidin nu am uitat nici momentele luptelor de aici și de la Smârdan din timpul Războiului pentru cucerirea Independenței României. Istoria a consemnat: „Înaintarea armatei române (Diviziile 2 și 4) de la Plevna spre Vidin a avut loc în condițiile unei ierni aspre, cu drumuri grele și zăpezi foarte mari”.

Pentru cucerirea zonei fortificate și a cetății Vidin, s-a hotărât mai întâi încercuirea și izolarea acesteia de celelalte grupări de forțe otomane, ulterior urmând a se da asaltul general, este notat în volumul „Istoria militară a românilor” (Ed. Militară, 1992).

La 9/ 21 ianuarie 1878 încercuirea era realizată complet. În dimineața zilei de 12/ 24 ianuarie, după o puternică pregătire de artilerie, trupele române (17.584 militari cu 84 de tunuri) printr-un atac susținut au ocupat linia de fortificații exterioare din sudul Vidinului, iar în după-amiaza aceleiași zile a început asaltul Smârdanului, situat în vestul cetății, care avea redutele cele mai puternice. La lupta de la Smârdan au luat parte regimentele 4 și 6 linie (infanterie), 9 dorobanți și escadronul de călărași Suceava. Aceste unități, susținute printr-un atac aprig, inclusiv la baionetă și cu patul armelor, de locotenent-colonelul I. Cotruș și maiorul Ulescu, au izbutit în câteva ore să cucerească nu numai Smârdanul, ci și satul vecin Inova, potrivit volumului „Istoria românilor, vol. II, tom 1, Constituirea României Moderne (1821-1878)” (coordonator acad. Dan Berindei, Ed. Enciclopedică, București, 2003). Istoria a consemnat că la Smârdan și-au pierdut viața 286 de luptători români.

Pe lângă obiectivul întâlnirii cu românii din Bulgaria s-a avut în vedere și cel al deplasării, după posibilități, pe un traseu care să ne dea șansa să vedem locurile actelor de curaj și bărbăție ale românilor în Războiul pentru cucerirea Independenței de Stat a României dorință.→

Plevna

Așa cum spuneam, după Vidin am mers și ajuns, după vreo 260 de km, la Plevna, locul bătăliei decisive pentru înfrângerea Imperiului Otoman și câștigarea Independenței României. E și locul tributului maxim de sânge dat de români pentru neatârnare. Să ne reamintim prin date de istorie, inclusiv de istorie militar, câteva momente semnificative legate de luptele de la Plevna.

„Guvernul român a hotărât pe 6 aprilie 1877 să mobilizeze preventiv armata... România a mobilizat peste 125.000 de oameni, din care efectivele armatei operative au fost de 66.000 de soldați, 12.300 de cai și 190 de tunuri. Au fost mobilizați, în vederea instruirii, aproximativ 14.000 de tineri din contingentul anului 1877 și membri ai milițiilor – aproximativ 33.000. În cadrul sesiunii Adunării Deputaților din 29 aprilie 1877 și a Senatului de a doua zi, Parlamentul României declara rupte legăturile diplomatice cu Imperiul Otoman și recunoștea existența stării de război dintre cele două state.

*La data de 9/ 21 mai 1877, Mihail Kogălniceanu printr-un discurs memorabil, a proclamat independența României în uralele Adunării: **Așadar, domnilor deputați, nu am cea mai mică îndoială și frică de a declara...că noi suntem o națiune liberă și independentă**”.*

Înainte de începerea luptelor, Imperiul Rus nu s-a arătat deloc interesat să coopereze activ cu România în acțiunile de război, ceea ar fi îndreptățit Principatele Unite să participe și la tratativele de pace care ar fi pus capăt conflictului... Marele duce Nicolae a hotărât să atace cu toate forțele Plevna. Atacurile rușilor au fost respinse cu pierderi foarte mari de apărarea foarte hotărâtă a turcilor. Într-o telegramă cifrată, marele duce Nicolae s-a adresat prințepelui Carol I cerându-i ajutorul: „Turcii, adunând cele mai mari mase de trupe la Plevna, ne zdrobesc. Rog să faci fusiune, demonstrațiune și, dacă se poate, să treci Dunărea cu armata după cum dorești. Între Jiu și Corabia demonstrațiunea aceasta este neapărat necesară pentru înlesnirea mișcărilor mele.”

Principele Carol I a acceptat propunerea marelui duce Nicolae să devină comandantul suprem al trupelor ruse și române de la Plevna. Condițiile de cooperare urmau să fie discutate ulterior. În seara zilei de 19 iulie, noi unități române au traversat Dunărea, iar artileria de pe malul stâng al fluviului și-a intensificat bombardamentele... Fortificațiile de la Plevna ocupau o poziție strategică extrem de importantă. La sfârșitul primei zile a celui de-al treilea asalt al Plevnei singurul câștig a fost ocuparea redute

Grivița I de către români. Consiliul de război din 1 septembrie a tras învățămintele necesare din eșecul celui de-al treilea atac al Plevnei. După două zile de lupte, fortificațiile de la Rahova au fost cucerite, această victorie fiind obținută cu participarea exclusivă a militarilor români.

Odată cu întărirea încercuirii Plevnei, situația trupelor otomane a devenit foarte critică. Osman Pașa a refuzat oferta aliată de capitulare. În schimb, în condițiile crizei de muniție, alimente și furaje, comandamentul otoman a hotărât părăsirea Plevnei și retragerea spre Sofia. Românii au fost cei care au remarcat primii, că otomanii au părăsit reduta Grivița 2. După acest moment a urmat o avalanșă de evenimente, care au culminat cu capitularea necondiționată a lui Osman Pașa în fața colonelului Mihail Cerchez. Gruparea otomană, care a capitulat în frunte cu Osman Pașa a mai numărat 10 generali, peste 130 de ofițeri superiori, 2.000 de ofițeri inferiori și aproximativ 40.000 de soldați. Au fost capturate peste 70 de tunuri și un mare număr de arme de infanterie.

Bătălia de la Plevna este considerată confruntarea decisivă ce a dus la înfrângerea turcilor. Cucerirea Plevnei a deschis drumul armatei ruse către Constantinopol... România a avut o contribuție importantă în victoria obținută de ruși în fața turcilor, lucru recunoscut și de arhiducele Nicolae. „Rezultatele strălucite care s-au dobândit la Plevna sunt datorate în mare parte cooperățiunii bravei armate române, precum și imboldului pe care trupele aliate îl primea de la comandantul lor imediat, la care au admirat →

activitatea, curajul și devotamentul la datoria sa de oștean”, arăta marele duce Nicolae într-un ordin de zi”.

Într-o permanentă cursă contracronometru, fiindcă vroiam să vedem cât mai multe într-un timp cât mai scurt, am fost în zona centrală a orașului Plevna acolo unde se găsește marele Mausoleu, unde fiind închis pentru vizitate, nu am avut timp decât să facem câteva fotografii.

Mausoleul – Capelă „Sf. Gheorghe Biruitorul” a fost construit în orașul Plevna în memoria soldaților ruși și români căzuți în bătăliile de lângă Plevna în timpul Războiului de Independență din 1877-1878. Aici se află osemintele a 1725 de eroi români, căzuți pe aceste locuri. Clădirea monumentală, simbol al recunoștinței, a fost construită în stilul tradițional religios bulgar. Mausoleul „Sf. Gheorghe Biruitorul” a fost deschis oficial și sfințit la data de 3 septembrie 1907 în prezența prințului Ferdinand I, Marelui Prinț Vladimir Alexandrovici – fiul împăratului Alexandru al II-lea, Prințesa Maria Pavlovna și membrii Comitetului „Tsar Eiberator Alexandru al II-lea”

Panorama din Plevna (din interiorul clădirii – n.m.) descrie evenimentele asediului Plevnei, care a constat în patru mari bătălii pe o perioadă de cinci luni (20 iulie–10 decembrie 1877). Panorama se concentrează în principal pe evenimentele din cea de-a treia bătălie, care a început pe 31 August și s-a terminat pe 11 septembrie 1877. În cea de-a treia luptă, forțele ruse, sub comanda Generalului Mihail Skobelev, a capturat două redute turcești și o divizie română a capturat-o pe cea de a treia, reduta Grivița. Trupele lui Osman Pașa au fost în măsură să recupereze cele două redute capturate de către ruși, dar nu au reușit să disloce românii de la

**Gabriella Costescu, Grupul „Crenguță de brad”
Preot Nicolae Șincan, Carmen Chiorean.**

Grivița. Cea de-a treia bătălie a fost cea mai sângeroasă pentru forțele ruse, cu aproximativ 20.000 de pierderi omenești, dar a fost, de asemenea, punctul de cotitură în asediu...

Panorama din Plevna a fost construită în onoarea centenarului capitulării forțelor otomane, care încheia asediul Plevnei. Aceasta a fost concepută și proiectată de către N. Ovetchkin, un autor de la Moscova ca o replică a Panoramei Borodin din Belgorod, Rusia. Panorama este situată în Parcul „Skobelev”, numit în onoarea generalului care a comandat forțele ruse și i-a condus la victoria asupra turcilor, și situat pe locul care decide bătălia de cinci luni a asediului asupra orașului.

Unsprezece artiști ruși și doi artiști bulgari au pictat și au construit pictura panoramică, care include o pânză principală de 115×15 metri și 12 metri prim-plan. Scopul lui Ovetchkin și al artiștilor care au creat panorama a fost de a crea un sentiment de empatie pentru lupta care în acel loc, precum și un sentiment de autenticitate a evenimentelor care au avut loc pe 11 septembrie 1877. Panorama a fost deschisă pentru public pe data de 10 decembrie 1977, la 100 de ani de la ziua în care Mareșalul Osman Pașa s-a predat Colonelului Mihail Cerchez, care încheie la Asediul Plevnei.

Aici, pe scările impozantei clădiri, închisă la orele serii, am considerat de cuvîntă să cinstim ziua de 31 august, **Ziua Limbii Române**. Închipuți-vă 50 de români mureșeni, majoritatea în costume populare românești, cu nelipsitele→

panglici tricolore, organizați și înșirați într-un anumit fel, cântând și recitând în memoria celor care în timpul Războiului de Independență au luptat, și o parte, au dat sacrificiul suprem, pentru ca România să aibă un viitor liber. Fiindcă fără Independență România nu ne putea dezvolta după voie și probabil, nici nu s-ar fi putut trece la pasul următor, unirea tuturor teritoriilor românești, desăvârșită la 1 Decembrie 1918.

Decorul a fost compus din lumânări aprinse și două jerbe de-a parte și de alta a unui înscris cu următorul conținut: „IUBIM și ANIVERSĂM an de an ZIUA LIMBII ROMÂNE- 31 august”. S-a început, firesc, prin intonarea Imnului Național. Apoi, Nicolae Băciuț, rafinatul poet târgumureșan, a recitat emoționanta sa poezie dedicată Limbii Române, poem pe care îl redau în continuare.

Întâmpinare

(de Nicolae Băciuț)

Nu am crezut că o să ai o zi,
când ale tale-s toate,
cuvânt care ne ești în nume
și pentru tine toate ne sunt date.

Tu ești pământ, cum ești și cer,
tu ești izvor, cum ești și mare,
tu, limba-n care m-am născut
ca rugăciune și-nchinare.

E ziua ta în fiecare zi,
te naști în noi, cu fiecare,
noi nu vom fi, dar tu vei fi
mereu o binecuvântare.

Nu am crezut să ai o zi,
dar, fie, căci ziua ta e cât un an
și anul tău e cât o veșnicie.

S-au mai cântat: „Imnul eroilor”, „Limba noastră”, iar Sorina Bloj a cântat, solo, „Cântecul fetei înstrăinate”, Mărioara Popovici a cântat „Nu plânge Maică Românie”, cântec ale cărui versuri au fost găsite în tolba unui soldat român din Primul Răzbiu Mondial, iar Viorica Oprea a cântat priceasna „A venit un om la Domnul”. Tot aceasta a citit poezia proprie, „Moștenire”.

Poeți populari și profesioniști au adus obol lor de vers jertfei înaintașilor. Maria Pop a citit poezia proprie „Vară, vară, primăvară”; Gabriella Costescu a citit poezia „Românul” din volumul ei „Același Rai”, 2021, Ed. Vatra veche; Maria Galat, poezia „Copilărie”; Gina Moldovan, poezia „Meditație”, din volumul ei, „Iubirea – enigma vieții”, 2019, Ed. Vatra veche; Viorica Șutu, poezia „Ești”, din volumul „Dincolo de tăceri”, 2021.

Părintele dr. Nicolae Gheorghe Șincan, Președinte al UZPR- filiala Mureș - Harghita a citit o proză scurtă, plină de înțelepciune, intitulată „Mâna mamei mele”.

D-na Sorina Sav a vorbit despre importanța limbii, folclorului și portului românesc în educația preșcolară, acesta fiind zeci de ani învățătoare iar d-na Maria Borzan a prezentat „Povestea bisericii de lemn din Muzeul Etnografic Reghin, cu hramul Tâierea Capului Sf. Ioan Botezătorul”, Ed. Nico, 2019.

Manifestarea a fost moderată de către scriitorul și editorul Nicolae Băciuț, care a găsit cuvintele potrivite pentru fiecare moment și pentru fiecare protagonist care s-a manifestat. Subsemnatul, prezentat mai mult decât favorabil, de către același Nicolae Băciuț, mi-am lansat volumul de versuri, apărut cu 3 zile mai de vreme, intitulat „Poemele Târnăveniului”, Ed. Vatra veche, 2021, din care am citit poemele „Târnăva mea de lapte dulce” și „Lui”, dar nu înainte de a cinsti limba în care m-am născut, menționând, printre altele, că „Limba Română s-a născut poet”. Toată manifestarea s-a încheiat cu „Hora Unirii”, jucată de către toți cei prezenți.

Grivița

A doua zi, în drum spre Nessebar, al făcut un popas și la Mausoleul de la Grivița. Aici în Mausoleu, am cântat cu toții „Imnul Eroilor” și „Pui de lei”, iar în grădina aferentă acestuia la monumentul unde scrie în românește „Cine luptă→

vitejește nepieritor (îi) rămâne numele”, am depus jerbe de flori cu tricolor și am făcut fotografii. Despre Bătălia de la Grivița, câteva date istorice, sursa internet:

La 30 august 1877, maiorul Gheorghe Șonțu, în fruntea unui batalion deschidea atacul. Lipsa hărților și a informațiilor privitoare la apărarea otomană, au îngreunat misiunea trupelor române care au efectuat trei atacuri nereușite asupra redutei de la Grivița, soldate cu importante pierderi de vieți omenești. În timpul asaltului împotriva redutei Grivița, au căzut la datorie maiorul Gheorghe Șonțu comandantul Batalionului I din Regimentul 10 Dorobanți, căpitanul Nicolae Valter Mărăcineanu lovit în timp ce ridica drapelul românesc deasupra redutei otomane, precum și aproape 800 de soldați.

Abia al patrulea asalt, realizat din două părți, cu sprijin rusesc, i-a alungat pe turci care au lăsat în urma lor echipamente militare, tunuri, hrană și răniți. „Sub focul cel mai viu al inamicului ați înfruntat moartea cu bărbăție, ați luat o redută, un drapel și trei tunuri. Țara vă va fi recunoscătoare de devotamentul și abnegația voastră; deși am avut simțitoare pierderi, deși deplâng cu voi bravii camarazi căzuți pe câmpul de onoare, sângele vărsat nu va fi în zadar; dintr-însul va rodi mărirea și independența patriei. - Erau cuvintele Regelui Carol I rostite la 5/ 17 septembrie 1877”.

Mausoleul de la Grivița: „Mausoleul Eroilor Români de la Grivița a fost construit în perioada 1892-1897, din inițiativa Regelui Carol I pentru vitejii soldați români căzuți la Grivița”, cu fonduri colectate în țară, prin donații ale poporului român. Inaugurarea a avut loc în 1902, la 25 de ani de la dobândirea independenței României. Cu acest prilej, pe iconostas a fost plasat un medalion dedicat jertfei ostașilor români, cu text în limba română”

Parcul memorial de la Grivița:

Dincolo de Mausoleul Eroilor Români de la Grivița se întinde Parcul memorial. Imediat după război, în zona Grivița, pe gropile comune au fost înălțate 17 monumente rusești și românești. Parcul memorial - Parcul Prieteniei - are 10 hectare și a fost amenajat în 1958 prin efortul a 198 de voluntari români care au lucrat la renovarea mausoleului reparând și șoseaua de acces... Parcul cu arbori falnici, cu arbuști ornamentali și cu trandafiri încă în floare atunci când am fost noi acolo este un bun prilej de plimbare și de meditație. Două alei duc spre zona centrală a parcului. Pe alea principală, în iarbă, sunt trei tunuri. În fața Monumentului Eroilor Români pe care scrie - în românește - „Cine luptă vitejește nepieritor îi rămâne numele” trăiești un moment de adâncă emoție. În fața acestuia, de cealaltă parte a aleii, se înalță două obeliscuri albe, fără nici o inscripție. Acestea încadrează un loc ce pare a fi o groapă comună. Pe zidul de piatră, cu arcade, de asemenea nu am văzut nici o inscripție”.

Nessebar

Drumul de 366 de km, de la Plevna până la Burgas și apoi Nessebar a fost tot în aceeași notă de îmbinare a momentelor culturale cu umorul, cu vorbele de duh și buna dispoziție, mai ales că se preconiza timp frumos la „Nisipurile de Aur”. Întâlnirea cu stațiunea bulgară de elită ne-a prilejuit să vedem cum o politică turistică făcută cu cap de către guvernele bulgare, cu masive investiții germane, la standarde germane, poate da strălucire unei stațiuni, care este în prezent o adevărată perlă a litoralului bulgăresc.

Sub genericul „Limba mea e o comoară”, pe plaja de la Nessebar au susținut moment poetice filmate: Nicolae Băciut și subsemnatul. La hotel, în grădina acestuia, mureșenii au susținut și o seară→

românească de folclor, în cinstea familiei care administra hotelul și unde doamna era de origine română. În final, aceasta nu și-a putut înfrâna lacrimile de bucuria întâlnirii cu limba română și cântecele românești, mai ales că de la 13 ani este în Bulgaria, unde venise în urmă cu peste 30 de ani. Nessebar este unul dintre cele mai vechi orașe din Europa, construit pe vechile ruine ale așezării trace Mesambria. „Mesambria” înseamnă „orașul lui Melsa”, probabil intemeiatorul așezării, și a fost dat de greci atunci când au colonizat așezarea în anul 510 după Christos

Balcic

Am ajuns pe la ora prânzului, după ce am parcurs 142 de km, pe un drum aproape paralel cu litoralul bulgăresc. Mărturisesc că așteptam de mult să vin și să văd acest loc mirific, legat de locul preferat de odihnă a Reginei Maria a României. Acum aveam ocazia să văd pe viu, ceea ce până atunci doar citisem.

Castelul Reginei Maria, Balcic

„Balcic este un oraș la țărmul Mării Negre, în regiunea Dobrici, Dobrogea de Sud, din nord-estul Bulgariei, situat la o distanță de 42 km. de Varna. În prezent este una dintre atracțiile turistice ale Bulgariei la Marea Neagră. În perioada 1913-1940 a aparținut de Regatul României, împreună cu restul Dobrogei de Sud, în urma celui de-al Doilea Război Balcanic (iunie-august 1913). În 1940,

Cadrilaterul, inclusiv Balcicul, a fost redobândit de Bulgaria. Aici se află Castelul din Balcic, reședința de vară preferată a Reginei Maria, înconjurat de o la fel de celebră grădină botanică unicat în Europa centrală și de est, în special datorită colecției de cactuși. Datorită versanților de calcar din perimetrul său, localitatea a fost supranumită Orașul Alb. Întreaga zonă a fost numită „Coasta de Argint din aceleași motive”. Castelul Balcic cuprinde o grădină botanică, o sală a fumătorilor, o pivniță, o chilie mănăstirească, un izvor de apă, mai multe vile rezidențiale și diverse alte clădiri.

În acest paraclis a fost depusă în iulie 1938 o casetă cu inima sa, aceasta fiind mutată în toamna 1940, după predarea Cadrilaterului către Bulgaria, la castelul Bran și după război în tezaurul Muzeului Național de Istorie, la București”.

Și aici s-au realizat momente poetice, protagoniști fiind Nicolae Băciuț și subsemnatul. Timpul a fost scurt, dar am văzut multe și am simțit mult, nu atât de mult cum am fi dorit. La Balcic am văzut o parte din istoria României. La Balcic am trăit un segment din România Mare.

Au participat la manifestările din Bulgaria: Sav Sorina, Sav Ioan, Borzan Maria, Șincan Gheorghe – Tg. Mureș, Schuller Peter, Schuller Lucreția, Nicolae Băciuț – Tg. Mureș, Codruța Băciuț – Tg. Mureș, Piștănilă Dumitru, Piștănilă Maria, Redeș Mihai, Redeș Coca, Ducan Răzvan – Târnăveni, Ducan Carmen – Târnăveni, Popovici Mărioara, Graur Firuța, Chiorean Carmen, Gliga Floarea, Oprea Viorica, Șulea Silvia, Galat Maria, Galat Nicolae, Sutu Viorica – Târnăveni, Moldovan Gina – Târnăveni, Costescu Gabriella – Sighișoara, Hanea Piroška – Sighișoara, Jeleş Elena, Pop Mioara, Rusu Viorica, Rusu Vasile, Ceteraș Ioan, Ceteraș Maria, Bordaș Lucreția, Bordaș Ioan, Baltaru Claudia, Vlasa Virginia, Anti Violina, Anti David, Vodă Sorina, Crișan Maria, Pop Maria, Șut Elena, Fărcaș Rodica, Uștea Fira – Tg. Mureș, Cengher Ioan, Sorina Bloj. Am cinstit cum am știut și putut LIMBA ROMÂNĂ. „De aveam sau nu dreptate, Eminescu să ne judece”.

Răzvan Ducan

SEPTEMBRIE

Eveniment cultural de prestigiu la
Biblioteca Municipală
„Petru Maior” Reghin, dedicat
diasporei române

Vineri, 10 septembrie 2021, de la ora 17,00, la sala de activități a Bibliotecii Municipale „Petru Maior” Reghin a avut loc un amplu eveniment cultural intitulat atât de sugestiv „Mândria de a fi român”, care a fost dedicat diasporei române. Evenimentul cultural, care a fost organizat de Primăria și Consiliul Local Reghin, Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, Biblioteca Municipală „Petru Maior” Reghin, Despărțământul Reghin al Astei s-a bucurat de un larg interes din partea publicului reghinean și nu numai, fiind prezenți și oameni din împrejurimi: din Hodac, Batoș etc. Programul acestei activități culturale a fost unul amplu și diversificat.

A cuprins: prezentarea cărții *Am plecat copil în lume/ Cântecul mi-a dat un nume*, autoare fiind îndrăgita interpretă a cântecului popular românesc Leontina Pop, care, s-a referit la cartea domniei sale și la întâlnirile peste timp cu românii din diaspora, iar în partea de final a reuniunii culturale a susținut și un recital muzical deosebit care a conținut cântece folclorice și religioase; prezentarea cărții: *CREDO* Antologie a Festivalului de literatură religioasă „Credo”, Ediția a XXI-a, 2021 de Nicolae Băciuț, care a făcut o prezentare amplă și detaliată a cărții, prezentând totodată și elemente referitoare la proiectul cultural CREDO care a devenit o tradiție culturală deosebită; prezentarea cărții de versuri *Gânduri (5)*, autor Viorica Șandru,

Nicolae Băciuț, Leontina Pop, Maria Borzan,
Florin Bengean

prezentată de Maria Borzan; prezentarea cărții *Petru Maior și prietenii*; prezentarea expoziției de fotografii „*Uniți de același dor: România*”, care a cuprins imagini cu români care trăiesc și își desfășoară activitatea în diferite locuri din lume, expoziția cuprinzând fotografii cu români din SUA, Spania, Italia, Franța etc. Menționăm faptul că la această activitate culturală au luat parte și români din diaspora, din Madrid – Spania. Moderatorul evenimentului a fost prof.dr. Florin Bengean, managerul Bibliotecii Municipale „Petru Maior” Reghin. Activitatea culturală s-a desfășurat conform normelor în vigoare.

A fost o activitate culturală atractivă, interesantă, de înaltă ținută științifică, o plăcută întâlnire cu cărți noi, cu valori culturale, spirituale, tradiționale. Evenimentul a fost o reușită, o împlinire deplină a gândului ardeleanului dus până la capăt, cum spune poetul. Această activitate de suflet s-a desfășurat sub spectrul profesionalismului, al nostalgiei, al emoției profunde, al unei înălțări spirituale și a unei vibrante trăiri prin cultură. Reghinul rămâne și se impune pe mai departe ca fiind o vatră de cultură, istorie, tradiție și aduce mereu elemente de frumos și valoare.

Prof. dr. FLORIN BENGean

ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI -

bucuria creștinilor și nădejde spre
Înviere

Credința creștină n-a apărut în lume ca o învățătură oarecare. Însăși a doua Persoană a Sfintei Treimi s-a coborât din slava Sa, a luat trupul nostru, a avut aceleași nevoi ca și noi, s-a supus aceluiași legi ale firii, cu un cuvânt a fost asemenea nouă, afară de păcat. Ca Dumnezeu, Iisus Hristos și-a menținut puterea Sa „ca și mai înainte de crearea lumii”. Cum bine știm, Mântuitorul Hristos a suferit judecată nedreaptă, condamnare, batjocuri, răstignire, moarte și îngropare. Moartea Sa însă n-a fost obișnuită, ci cu totul deosebită. Domnul Iisus a murit pe cruce ca un făcător de rele. Acest fapt a îndurerat atât pe cei credincioși, dar și pe privitorii de rând.

Praznicul de astăzi ne pune în față aspectul văzut și semnificația adâncă a înălțării Sfintei Crucii; crucea fiind bucuria creștinilor, tulburarea vrăjmașilor, rana nelegiuirilor și spaima cea mai de temut a diavolului. Considerând că viața noastră creștinească, hotărârea noastră fermă de a nu mai greși, obligația noastră față de suflet, gândirea noastră limpede, cugetul curat fără patimi și porniri rele, inima sinceră fac din noi oameni care înțeleg rostul crucii în Biserica Mântuitorului. Pentru a înțelege importanța spirituală trebuie urmărită mai ales istoria înălțării Sfintei Crucii.

Printre cele mai importante obiecte cinstite de creștini este Sfânta Cruce. La început, crucea nu a aparținut creștinilor, ci era obiectul de tortură al făcătorilor de rele, în dreptul penal roman. Pe ea erau răstigniți cei mai de jos oameni, sclavii. Cel mai mare masacru al acestora în omenirea antică a fost înăbușirea răscoalei lui Spartacus. Printre cei peste 100.000 de morți, majoritatea au fost răstigniți pe Cruce în frunte cu conducătorul lor. Crucea, ca pedeapsă pentru ucigași, este cunoscută cu mult înainte de nașterea lui Hristos. În timpul vieții Mântuitorului era folosită pedeapsa cu răstignirea. De aceea, Pilat, la sfatul răufăcătorilor, a acceptat ca pedeapsa lui Iisus Hristos – socotit „dușman al poporului” – să fie crucificarea. Cum se știe, Domnul Iisus a fost răstignit, după ce singur și-a dus Crucea pe dealul Golgota, aproape de Ierusalim.

Lacrimile vărsate aici au fost primele jertfe aduse Crucii Mântuitorului. Mii de credincioși au venit să-L vadă, soarele s-a întunecat, luna și-a ascuns fața, stelele s-au

Valentin Tănase, - „Alfa și Omega”

clintit, un tâlhar s-a mântuit, iar Domnul pe Cruce și-a dat Duhul, după ce un soldat roman, străin de Legea mozaică a rostit adevărul: „Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu” (Matei 27, 54). Tot aici Maica Domnului privea cu ochii plini de lacrimi odrasla pântecelui și lumina ochilor ei; inima îi era pătrunsă de sabie, iar sufletul ei era plin de iubire și mărinimie de mamă. Aici a leșinat Sfânta Fecioară, iar Apostolul iubirii, Ioan, în dragoste fierbinte pentru Domnul, a asigurat pe Mântuitorul că va avea grijă de Sfânta Sa mamă. Odată cu punerea în mormânt a lui Iisus, fariseii și cărturarii au îngropat și Crucea Domnului pentru a șterge amintirea ei din memoria martorilor oculari ai acelor zile dramatice. Căderea Ierusalimului și distrugerea templului (69-70) a acoperit cu praf și cenușă dealul Golgota. Apoi, aici, în stânca respectivă, împărații romani au ridicat un templu închinat zeului Jupiter.

Jertfa Mântuitorului de pe Cruce este supremul act uman pentru salvarea omenirii. Cele de jos privesc cele de sus prin Cruce. Crucea fiind posibilitatea văzută, pipăită și simțită a mântuirii sufletelor credincioșilor, în aceasta, de fapt, consta și minunea jertfei sângeroase. Crucea, pentru martiri, a devenit cinstă și onoare.

Crucea, ca obiect de necinste, a continuat în lumea romană până la Împăratul Constantin cel Mare, care a interzis prin lege răstignirea. Mama Împăratului, Elena, de origine → daco-romană, cu o intuiție clară și cu o evlavie

copleșitoare, era frământată permanent de gândul la Crucea pe care a fost răstignit Domnul. Astfel că, după Edictul de la Milan (313), când s-a dat libertate creștinilor, au început cercetările. Vechile scrieri au fost descifrate, planurile cetății Ierusalimului refăcute și împrejurimile studiate. Evlaviosul Macarie, episcop al sfintei cetăți, scăpat de persecuții se întoarce la scaun. Elena a săpat pe Golgota și s-a rugat fierbinte Domnului Iisus Hristos, ca să-i descopere lemnul Crucii. Și într-adevăr, după multă trudă s-a găsit locul și obiectul.

Crucea Domnului însă a fost făcută din același material ca și a celor doi tâlhari și au trebuit multe stăruințe pentru identificare. Totuși Dumnezeu care răsplătește totdeauna eforturile credincioșilor nu a lăsat ascuns nici acest fapt. Și minune!, au fost aduși bolnavi de toate categoriile să se atingă de aceste cruci și când se atingeau de cea pe care fusese răstignit Mântuitorul, se vindecau. Împărăteasa Elena și părintele episcop Macarie al Sfintei cetăți a Ierusalimului împreună cu arhieri, preoți și credincioși din toată lumea romană au fost de față. A fost adusă moartă o tânără fată și când s-a atins de Crucea Domnului, îndată ea a înviat. Inimile tuturor erau înmărmurite, sufletele credincioșilor o mare a liniștii, aveau toți un cuget, o credință și un Domn. Un vânt ușor adia peste dealul Golgotei. Nu se mai azeau suspine, așa cum se întâmplase cu peste trei sute de ani înainte. Pacea cuprinsese lumea, liniștea domnea în Biserica lui Hristos.

Sfânta Cruce a fost ridicată cu mare evlavie și dusă în cetate, unde s-a construit o biserică în cinstea ei și de atunci praznicul Înălțării Sfintei Crucii a trecut în cinstirea tuturor credincioșilor până astăzi. Acest fapt a avut loc în 14 septembrie 327. În timpul împăratului Justinian se reface biserica „Sfintei Crucii” din Ierusalim. Crucea e luată de perși în năvălirile lor din secolul al VII-lea, dar este reșezată și reînălțată la 14 septembrie 626 la loc ferit (Ierusalim), și este răpită iarăși de arabi, dar cruciații o recâștigă (secolul XI). După Primul Război Mondial, Ierusalimul se reface și astfel Sfânta Cruce este redată cultului Patriarhiei Ierusalimului. După Al Doilea Război Mondial s-a amenajat locul Căpățânii și în urma descoperirilor arheologice, a stâncii Golgotei și peșterii de acolo, se reface locul unde s-a înfipt

lemnul Crucii.

Înălțarea Sfintei Crucii – care marchează și o binecuvântată zi de postire – a devenit sărbătoarea jertfelnicului Mântuitorului Hristos „pentru că El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui, noi ne-am vindecat” (I Petru II,24). Iar Sfântul Apostol Pavel spunea efesenilor că Domnul Iisus „prin Cruce a nimicit vrăjmășia” (Efes. II,16).

Ce înseamnă pentru noi credincioșii Înălțarea Sfintei Crucii? În sensul de jertfă, fiecare ins are crucea lui, dar manifestarea lui arată și credința în ea. Deci noi avem simbolul ei, dar credem cu adevărat în ea atunci când ne jertfim inima în curăție, dreptate, cinste. Să înlăturăm ispitele până se materializează, adică până se transformă în păcate, și învingându-le, Crucea pentru noi este biruință. Acesta este sensul adevărat al Crucii, al lepădării de patimi, de rău. Noi nu ne închinăm lemnului Crucii, ci altarului de jertfă pe care s-a răstignit Iisus Hristos cel ce a fost Dumnezeu-Omn; aceasta este adevărata învățătură. Cinstind lemnul Sfintei Crucii, venerăm adevăratul jertfelnic și ne închinăm Dumnezeului nostru. Înșuși Mântuitorul cere ca închinarea să fie în duh și adevăr (Ioan IV, 23), Crucea în acest sens fiind rezultatul evlaviei noastre.

Înălțarea Sfintei Crucii înseamnă și lichidarea vrăjmășiei, a urii, a neorânduiei și din punct de vedere social. Credem și ne rugăm Domnului Iisus ca prin puterea cinstitei și de viață dătătoare Crucii să ajungem la unitatea de credință și la pace. Înălțarea Sfintei Crucii înseamnă și distrugerea peretelui celui din mijloc al vrajbei, împăcarea omului cu Dumnezeu, împăcarea omului cu natura, împăcarea omului cu semenul. De aceea Biserica este justificată doctrinar să cinstească, să apere pacea și să urmeze Crucea. La sfârșitul lumii, semnul Crucii se va arăta întâi, prevestind Judecata de apoi și transformarea întregului univers. „Pentru că Fiul Omului are să vină în slava Tatălui Său, cu Sfinții Săi Îngeri ca să răsplătească fiecăruia după faptele lui”(Matei XVI, 27).

Așadar, sub povățuirea Sfintei Crucii, să trăim cu nădejdea Învierii și a vieții celei veșnice în Împărăția lui Dumnezeu.

Prof. dr. FLORIN BENGHEAN

KONSTANTIN KORCINSKI

Apus la malul mării

Am împletit fotoliu din fire de nisip
Căci am simțit fiorul, ca o chemare
Să prind spectacolul Marelui Asfințit
Când pleacă soarele, să se culce în mare

Se alintă pescărușii în zbor
Atingând cu vârful aripilor, apa
Privesc spre soare, cum coboară ușor,
Trimitând asfințitul peste Elada

E liniște și pace, secunde cosmice trec
Prinse-n acolada razelor pierdute,
Ne vom vedea și mâine, acum mă aplec
Și aplaud sub vraja clipelor plăcute.

Ikarus

Mi-am făurit aripi din ceară
Pentru a-ncălca a lumii lege,
Să pot zbura spre tine iar și iară,
De ce? Nu vreau, nu pot înțelege...

Mi-am făurit aripi din ceară
Din orgoliu, sau poate infatuare
Să ajung acolo unde gândul zboară
N-am putut Doamne! Cât mă doare.

Am vrut să-mi depășesc condiția
Să uit ce sunt, ce vreau să fiu,

Mi-am pus în gând... ambiția
Să trec de o rază, scăpată-n pusti

Și raze grele, din soare izvorâte
Au poposit pe-aripile de ceară...
Sunt vise, sunt iluzii doborâte
Sunt rana care nu va înceta să doară.

Înșală-mă!

Înșală-mă cu mine și arată-mi
Cât de mult mă iubești.
Să plâng, să râd sau să cer,
Un zâmbet pentru mine

Înșală-mă cu desuete gesturi,
Făcându-mă să fiu ce nu am fost vreodată,
Gelos pe mine că exist,
Gelos pe vântul
Care trece printr-un vis.

Înșală-mă cu dragostea ta,
cu dorul nisipului mișcător
Aruncă-mă spre soare,
acoperă-mă
cu alga mării-nvolburate,
apoi arată-mi cerul plin de stele.
Să fiu vis într-un vis
Din care să nu mă mai trezesc.
Înșală-mă!

Lacrimi

Aș plânge pe butucul răsturnat în iarbă
Și lacrima să-mi cadă pe gheata prăfuită
Să-mi scutur praful de pe față și din barbă
Să-mi fie dor de o zi, de-o viață liniștită

Să plâng cât pentru toate ploile din lume
Lacrimile să-mi spele sufletul pustiit,
Să plec departe, pe a valurilor spume,
Să nu-mi aduc aminte că te-am întâlnit

Aș vrea să plâng cu lacrimi cât e cerul
Și toate relele în vaduri large le-aș vărsa,
Însă nu pot, căci norul, fulgerul, eternul,
Te-aduc mereu, mereu în calea mea

Nu vreau să te îmbolnăvești de mine
Și nici n-aș vrea să zac de dorul tău,
E o poveste ce ar trebui să se termine
Dar se repetă... mereu, mereu

Sesiunea Internațională De Comunicări
Științifice
„Retrări Istorice În Veacul XXI”
Despre Maia-Catargi

În data de 17. 09. 2021, am trăit un moment unic la Maia – Catargi, județul Ialomița. Nu știu câți dintre dvs., au auzit de această localitate, care este însemnătatea ei istorică, ce se petrece acolo... Nu vreau să vă plictisesc și mă voi grăbi să intru în povestirea despre Maia-Catargi și însemnătatea ei de azi.

Un sat din Bărăgan, Maia, județul Ialomița, așezat la 50 kilometri de București și de Ploiești, lângă Fierbinți unde în anul 1850, oprea diligența din Moldova și Muntenia ce aducea oamenii politici, care puneau la cale Unirea Principatelor Române. În această localitate, și-a percut copilăria, Barbu Catargiu, născut la 1807, în București și care, în 25 februarie 1862, ajunge **Primul Premier** însărcinat cu formarea primului guvern al Principatelor Unite, sub domnitorul Al. I. Cuza. La data de 8 iunie 1862, la numai 55 de ani, acesta este asasinat în trăsură prefectului Nicolae Bibescu, la trecerea pe sub clopotnița de la Mitropolie. A fost primul asasinat politic din istoria modernă a României. Premierul a fost înmormântat la moșia familiei, în curtea bisericii din Maia. Revenind la timpurile noastre, la data mai sus menționată, am avut onoarea și bucuria, de a participa la **Sesiunea Internațională De Comunicări Științifice „Retrări Istorice În Veacul XXI”**

- 1821-2021, 200 de ani de la Revoluția condusă de Tudor Vladimirescu

- 1941-2021, 80 de ani de la pornirea Războiului de Reîntregire Națională.

Această acțiune s-a desfășurat sub egida :

- Asociației Naționale A Cavalerilor De Clio-Filiala Maia-Catargi
- Academia Oamenilor De Știință Din România
- Societatea Culturala „Apollon”
- Consiliului Județean Ialomița.

De menționat că a fost a XVII-a ediție. De 17 ani, istorici, oameni de litere, cercetători se întâlnesc la Maia Catargi. Am fost emoționat până la lacrimi, auzind discutându-se de istoria noastră, a românilor. Adevărata noastră istorie.

Știți care este ineditul acestei activități, care se petrece an de an? Aproape toți participanții sunt cazați în casele localnicilor. Gratis. Ani de zile, aceștia își așteaptă oaspeții în pragul caselor lor. Uneori poți vedea acești oameni, veniți să asculte ce mai zic „oamenii lor”. Nu acceptă modificări de program. Ei au oaspeții lor, pe aceia îi vor. Ce vreau să arăt prin aceasta? Că evenimentul a „prins” rădăcini adânci în localitatea Maia. Și când te gândești, că totul a pornit de la dorința unui primar, de a face ceva pentru localitatea sa. Acum 17 ani. De atunci, oameni de suflet, patrioți cu dorul și dragul de **istorie adevărată a românilor**, au făcut tot posibilul ca acest eveniment să aibă loc. Au strâns în jurul lor, oameni de marca, iubitori de adevăr.

Aș vrea să menționez pe Excelențele Lor, Prof. Univ. Dr. JIPA ROTARU - care a împlinit vârsta de 80 de ani, domnul Ambasador Cultural al României la Geneva, ONU, George Călin. Am fost întâmpinați cu pâine și sare, la biserica din sat, locul unde este îngropat Barbu Catargiu și unde s-a ținut o slujbă de pomenire, de rugă și de sănătate.

Un moment emoționant și plin de o promisiune sacră: **aducerea la lumină a adevărului istoric**, a fost primirea a cinci personalități, printre care și a domnului Ambasador Cultural al României la Geneva, ONU, George Călin, în rândurile „CAVALERILOR DE CLIO”. Un moment solemn, plin de emoție, de speranță și de angajament.

Asociația Națională a Cavalerilor de CLIO este o asociație liberă a persoanelor fizice și a persoanelor juridice, care militează pentru cunoașterea, popularizarea și cultivarea tradițiilor culturale și istorice ale poporului român. Obiectivul principal al acestora, este de a face cunoscute – prin scrieri, comunicări și simboluri – valorile materiale, morale și spirituale ale istoriei românilor, ca parte integrantă a istoriei universale.

Dacă doriți să aflați mai multe despre acest ordin al Cavalerilor de Clio, veți găsi multe pe→

internet. Oameni care luptă pentru adevărul istoric și care jură pe sabia primită să apere acest adevăr cu toată ființa lor.

Am fost martori la susținerea comunicărilor științifice ale unor mari cercetători istorici: Prof.dr. Gheorghe Constantin Nistoroiu, Comandor (rtg) prof.univ.dr. Jipa Rotaru, dr. Costin Scurtu, Prof. univ. dr. Alin Spănu, Col. dr. Petru Pah, Comandor aviator (r) dr. Marius-Adrian Nicoară, Av. Sorin Berilă, dr. Florin Șandru, consilier superior dr. Laurențiu-Ștefana Szemkovics, scriitor și publicist Liliana Ghiță Boian, Prof. univ. dr. Ioan Scurtu, Prof. univ. dr. Ion I. Solcanu, Col. (r) dr. Mircea Tănase, Col. (r) dr. Constantin Moșincat, General (r) prof. univ. dr. Vlad Barbu, Col. (r) prof. univ. dr. Octavian Burcin, Colonel (r) dr. Mircea Fechete, Contraamiral de flotilă Valentin Iacoblev, dr. Mariana Păvăloiu, Comandor (r) lector univ.dr Ioan Damaschin, Prof. univ. dr. Leonida Moise, Dr. Luminița Giurgiu, dr. Teodora Giurgiu, Col (r) Dumitru Stavarache, dr. Florin Șandru, Col. (r) prof. Ioan Grădinaru, General brigadă (r) Dan Niculescu, Conf. univ. Alba Catrinel Popescu, Col. (r) Lect. Univ. dr. Tiberiu Tănase, Col. Pande Bebe Jianu, scriitor, Prof. Gheorghe Șerbănescu, Col. (r) conf. univ. dr. Anatol Munteanu, Membru A.O.Ș.R., Dipl. George Călin, Președintele Asociației Culturale „Apollon”, Urziceni, Prof. dr. Ștefan Grigorescu, Col. (r) Tudor Mămăligan, Prof. Constantin Vlad, Comandor aviator (r) lector univ. dr. Jănel Tănase, C-dor aviator asist. univ. dr. Cristian Manolachi, dr. Lavinia Dumitrașcu, Lt. col. dr. Luiza Rotaru, Col. (r) Dumitru Stavarache, Pr. Adrian Lucian Scărlătescu, Drd. Alin Pîrvu, Dr. Liviu Țăranu, Dr. Vasile Șoimaru, Prof. univ. dr. hab. Anatol Petrencu, Col. (r) Petru Costin, Col. (r) Alexandru Ganenco, Prof. Maria Vieru-Ișaev.

Adevărurile spuse la această întâlnire despre marele patriot, care a fost Tudor Vladimirescu, viața și moartea sa ritualică, despre

Pande Jianu, Eduard Ene, George Călin, Ștefan Doroftei, Konstantin Korcinski

implicarea României în Primul Razboi Mondial, despre sacrificiile făcute de Armata Română, au vorbit oameni de arme, istorici cum ar fi: Gen. Mircea Chelaru, dl. Profesor Ion Solcan, prof. Dr. Ștefan Grigorescu, etc.

Consiliul Mondial Român s-a numărat printre invitați, dar și în calitate de membri ai Societății Culturale „APOLLON”: Aura Ungureanu, subsemnatul, Maria Petrescu, Maria Niculescu, Nuți Constantin, Eduard Ene, Ștefan Doroftei, Ion Forcoș.

KONSTANTIN KORCINSKI

VIORICA NEGOIAȘ

Ultima picătură

Mi-am facut parfum dintr-o frunză
Mi-a devenit muză
Mă dau cu ea în fiecare zi
Prin poezii.
Nu se termină
O completez cu lumină
Cu puțină apă de izvor,
Cu dor.
Păstrez în amintire luna septembrie
Până la ziua mea, în decembrie
Beau câte puțin,
O completez cu vin.
Să fie tot plină
Și nimeni de vină,
Că te iubesc atât de mult
Și te ascult.
Amestec în ea cuvintele toate
Pe încercate, are putere
Tot ce aş cere.
Dar cer numai ce mi se cuvine
O zi de la tine,
Să sorbim ultima picătură
Prelinsă pe buze, pe gură.

De vorbă cu un brad

Cum ai ajuns aici?
Cu toporul!
Nici măcar nu avea voie să mă taie!
Cum ți-a fost viața până aici?

Trăiam bine în pădure.
O lume minunată.
Voi oamenii, nu știți ce facem noi iarna.
-Ce faceți voi iarna?
Ținem de cald florilor.
Am fost îndrăgostit de una.
De o viorea!
Aveam grijă de ea.
Era foarte bolnavă.
Își pierduse speranța de a mai înflori.
Până la vederea mea.
Și-a ridicat capul.
Mi-a spus mai târziu că a avut o viziune.
Că a văzut chipul Maicii Domnului
în lumina ce cobora din crengi.
Apoi m-a auzit vorbind ca din scripturi
și a luat lecții.
Era primăvară și nu îndrăzneam
să mai iasă din bulb.
Dar a ieșit la îndemnul meu.
A ridicat brațele, două frunze fără vlagă,
dar încă verzi.
S-a gândit la mai multă culoare.
Pentru prima dată s-a gândit și la ea.
La visele ei.
Apoi a scos căpsorul
înfășurat într-o eșarfă albastră.
Încă frumoasă.
I-am spus!
Și de atunci investește în ea.
Se iubește fiindcă se simte iubită.
Am iubit-o mult.
Ce știți voi?
Noaptea îmi coboram crengile până spre ea
și o mângâiam pe căpsorul acela
care seara se închidea.
Stăteam de vorbă cu ea până toamna târziu.
Iarna îi țineam de cald.
Ea este tare friguroasă.
N-ar fi rezistat fără mine.
Dar această dragoste o făcea
în fiecare primăvară curioasă.
Să iasă din bulb să vadă ce mai fac?
Sunt bine?
Fericirea ei era ca eu să fiu fericit!
Nu își dorea mai mult.
Doar să mă vadă!
-Bine, dar acum ce se va întâmpla,
dacă nu te mai vede?
Am avut grijă să îmi las inima lângă bulbul ei,
alături de câteva semințe.
Ea sigur îmi aude bătând inima lângă a ei.
Va avea grijă de ea și de semințe.
Voi crește alături de ea, din pământ nou.
O să fiu din nou un brad!
Ce nu face iubirea?

„Rădăcinile sufletului”

Vineri, 24 septembrie 2021, a avut loc vernisajul - spectacol, organizat doamna Carmen Florian – artist plastic din București, cu sprijinul Primăriei Vama Buzăului.

„Expoziția numită sugestiv **Rădăcinile Sufletului** este dedicată bunicii mele care mă veghează de sus, care m-a crescut de când m-am născut și m-a purtat de mică prin aceste locuri, ce în timp au rodit și însoțit în sufletul meu, care mi-a îndrumat pașii pe la vârsta de patru-cinci ani spre desen, culoare, spre tot ce este frumos, iar prin harul dăruit de Dumnezeu vin acum să redau frumusețea acestor locuri prin lucrările mele”.

Vama Buzăului este un loc mirific, o localitate „aruncată” maiestuos în valea dintre munții „Întorsura Buzăului” și „Ciucaș - Zăgan”. Rarisim, aici zboară acvila de munte, impresionant, peisajul este coborât din Rai. De aceea Carmen Florian a ales imortalizarea acestor peisaje în lucrările sale. Dumnezeu a creat natura în acest loc splendid, iar Carmen Florian o redă celor care nu pot ajunge aici, în pictură.

Moderatorii evenimentului Magda Băcescu și Ștefan Apostol, au dat cuvântul invitaților, făcând prezentarea fiecărui invitat în parte.

Primăria și Consiliul Local Vama Buzăului, păstorite de primarul Tiberiu Chirilaș Nicolae, au găzduit acest eveniment în Casa de Cultură a localității și au oferit recunoaștere artistei Carmen Florian, prin înmânarea **Diplomei de Excelență** pentru organizarea expoziției-vernisaj, dar și acordarea insignei cu Stema localității Vama Buzăului.

Au luat cuvântul: Preotul Nicu Lazăr – Comuna Vama Buzăului, Preotul Ciprian Pintilie din Comuna Acriș, care, au laudat inițiativa și și-au exprimat admirația pentru munca artistei, apoi Excelența Sa, domnul George Călin, Ambasador Cultural prin Convenția ONU Geneva, Maria Petrescu (Director Executiv Consiliul Mondial Român), Aura Ungureanu (Director de Comunicare CMR), Gabriella Costescu (Președinte Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”), Liliana Ghiță Boian - scriitor, membru UZPR, Marilena Ban, Manuela Andreea Ionescu, Luminița Nicolae psiholog, interpret, membru CMR și Georgeta Ciobanu meșter popular din Siliștea Gumești -Teleorman, care a expus pe o masă, păpușele croșetate, diferite embleme.

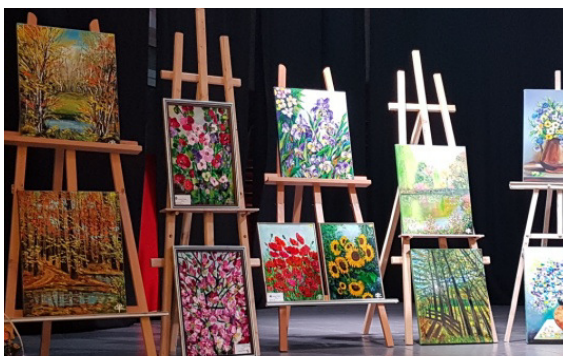
Despre picturile realizate de Carmen Florian, a vorbit criticul de artă Marian Stăiculescu: „Dacă ar fi să urmărim exemplul unei simple definiții, arta este, în esență, cea mai profundă expresie a creativității umane, care poate fi foarte dificil de evaluat și de definit, deoarece fiecare artist în parte își alege singur parametrii și regulile de lucru, iar prin modul său unic de manifestare, arta poate fi considerată și ca o formă de cunoaștere. Am avut prilejul de a fi invita prin intermediul unui artist desăvârșit, atât prin creația sa, cât și prin natura umană, să iau parte la această formă de cunoaștere. Carmen Florian este omul și artistul care, reușește să ne îmbogățească

pe fiecare dintre noi prin intermediul creațiilor sale artistice foarte vaste, un mélange de stiluri, care transmit câte un mesaj diferit, dar emoția este aceeași deoarece nu avem cum să nu rămânem impresionați în momentul în care stăm în fața creației dumneaei.

Clasica tehnică de pictură în ulei pe pânză pe care o regăsim în numeroasele tablouri ale acestei artiste, își pierde această banalitate a clasicului, fiind una dintre puținele artiste, dacă nu, chiar singura din țară, care, prin tehnica ei de a picta cu ajutorul degetelor, dă naștere unui unicat greu de întâlnit. Acest stil de a crea și transmite o emoție prin intermediul unui tablou, nu poate decât să însemne un singur lucru: și anume, faptul că artista se întrupează și se dedică în totalitate creației sale. Pe lângă această tehnică regăsită în tablourile sale, avem plăcerea de a intra în lumea abstractului, unde imaginația fiecărui privitor este liberă la interpretat. Menirea artei abstracte este după Marcel Brion, considerat unul dintre părintele teoretician al artei abstracte, de a se menține într-un senziorialism pur, care-și dă silința să păstreze în toată prospețimea sa și toată integritatea sa senzația așa cum a fost primită și de a restitui sub forma unei emoții impresia obținută prin simțuri.

De asemenea, îmi permit să fac o asociere a artei practicate de doamna Carmen Florian și anume că pe lângă faptul că este un pictor desăvârșit, este și un compozitor. De ce? Pictura abstractă, mai mult decât orice alta se apropie de muzică deoarece compoziția sa se bazează, adesea pe construcții de ritmuri evident înrudite cu ritmurile din muzică, a căror aplicare se găsește mereu chiar în natură. Se poate spune într-un sens foarte larg că nu există artă care să nu fie muzică, pentru că.

Gabriella Costescu, Maria Bokor, Maria Petrescu, Carmen Florian, Liliana BC, Sergiu Cioiu

ritmul este unul dintre condițiile sale cele mai esențiale

Există mii de feluri de a cerceta o operă de artă figurativ, însă când e vorba despre arta abstractă, cel mai bun și cel mai sigur ghid este sensibilitatea. Dar este incontestabil că acțiunea sensibilității trebuie să o precedă pe cea a inteligenței și că într-o anumită măsură, ea este mult mai necesară decât a doua. Fiecare artist indiferent de ceea ce îl inspiră pentru a crea și a „comunica” prin diferite „canale” de transmisie către receptori, chiar dacă ceea ce încercă să comunice nu ne pare a fi o noutate, și se îndreaptă și filtrează totul din prisma abstractului, aduce în sinea lui într-un cuvânt o formulă de construcție a universului, imaginată de el potrivit cu propria sa individualitate și cu atitudinea sa față de universal.” **(Marian Stăiculescu, curator, designer vestimentar)**

Maria Petrescu, Directorul Executiv Consiliul Mondial Român, a înmănat protagonistei Carmen Florian, o Diplomă de Excelență pentru activitatea sa, pentru organizarea vernisajului dar a premiat și munca, strădania micuțelor eleve vămășene Maria Comăniță și Maria Daria Estoica.

În sală au mai fost prezenți Pandele Jianu, interpret, scriitor, membru UZPR, poeta Garofița Jianu, jurnalist, președinte a Fundației Literare „Metafora” din Constanța, localnici vămășeni. Au susținut momente de folclor, micuța localnică Maria Comăniță precum și artiștii Luminița Nicolae, Gheorghe Ciobanu. Muzica ușoară a fost interpretată de Camelia Florescu și compozitorul, chitaristul și interpretul Bela Andrași. Actorul Sergiu Cioiu, a realizat spontan un dialog-interviu cu →

artista Carmen Florian, invitând-o între lucrările sale așezate pe scenă, acolo unde, a aflat de ce pictează, ce o îndeamnă, determinând artista să vorbească despre bunica și copilăria ei la Vama Buzăului.

Parteneri media: Radio „ProDiaspora”, Academia Internațională de Literatură și Artă, Societatea Culturală „Apollon”, Consiliul Mondial Român, Asociația Cultural Artistică „Joc-B.M.R”, Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, Stațiunea Turistică Vama Buzăului, „Cool- Art”.

Rezervația de Zimbri și Cascada „Urlătoarea”, a fost vizitată a doua zi, drum parcurs cu un trenuleț pus la dispoziție de oficialitățile locale pentru turiști. O zonă mirifică, pe care am recunoscut-o din tablurile artistei, care, nu a scăpat în pictură, niciun colț din natura la Vama Buzăului. Parcă recunoșteam locul de mult timp. Ca un fir al

George Călin, Gabriella Costescu

Ariadnei, Carmen Florian a detaliat în picturile sale, acest mirific și impresionant „colț de Rai”.

Dan Florian soțul artistei Carmen Florian, cât și câțiva vămășeni de suflet, au contribuit esențial la acest eveniment, pentru buna desfășurare. Felicitări artistei.

GABRIELLA COSTESCU

George Ciobanu, Magda Băcescu, Pandele Jianu, Liliana Ghiță Boian, Luminita Nicolae, Maria Petrescu, Nuți Constantin, Georgeta Ciobanu, Carmen Florian, George Călin, Doina Teglaș, Ioana Bârsan, Gabriella Costescu, Garofița Jianu, Manuela Ionescu, Liliana BC, Aura Ungureanu

NICOLETA TUDOR

Cerșetor la poarta sorții

Ca un om fără de casă, număr zilele de iarnă,
Cerșetor la poarta sorții, unde norii s-au ascuns,
Nu-mi mai simt nici sufletul, nu-mi mai place
nicio haină,
Gândurile dintr-o dată au ajuns de nepătruns

De ar ninge cât să fie un strat alb peste mizerii
Ar mai fi ceva de noapte, ar mai trece înc-o zi,
Dar așa, cu mângă minții,
nu pot decât să mă sperii
Că vifornița va trece pe la noi când va pofti

Vom găsi pentru ranchiună poate sute de
motive,
Vom purcede-n consecință,
fără-a sta măcar pe gânduri
Fără-a ne gândi că-n cercuri, când vom fi la...
tratative
Nu vom lua nimic cu noi, vom fi noi și...
patru scânduri

Vom fi veșnica suflare, ce-a fost prima
pe pământ
Și-amintiri... poate frumoase, ale celor ce rămân,
Doar atât lăsăm în urmă, doar atât rămâne-n
vânt,
Nu vom împărăți lumea, căci există un stăpân

Cerșetor, la poarta sorții,

în lumină blândă scaldă
Inima topește-n suflet zilele de iarnă grea,
În rest... liniște și pace, eu rămân ca pâinea
caldă,
Mult mai bună decât timpul, chiar de par un fulg
de nea

Miraj

Ce miraj, ce iubire aprinsă
A cuprins existența-mi solară,
Cu o pace în vers necuprinsă,
Într-o seară târzie de toamnă

Pielea ta atingând pielea mea,
Ochii tăi străpungând ochii mei,
Focul sacru ce în inimi ardea
Ne-a adus mai aproape de zei

Auzeam în surdină viori
Mânuite de îngeri, încet,
Când cuprinși de-ai iubirii fiori
Consumam lin tăcerea-n duet

Nu sunt vorbe prea multe de spus,
Dialogul există subtil,
Îmi las sufletul liber, expus,
Concentrat pe sublimul tactil

Și mă las picată-n miraj
Într-un vortex ce nu-l stăpânesc,
Când alunec încet în picaj...
Îmi dau seama că-ncep să iubesc

Să iubesc o seară de toamnă
Cu o pace în vers necuprinsă
Ce cuprinde existența-mi solară...
Ce miraj, ce iubire aprinsă...

Valentin Tănase, „Puterea dragostei”

OCTOMBRIE

LŐRINCZI FRANCISC-MIHAI

Poezia lui Răzvan Ducan sau metafora din spărtura pietrei

Răzvan Ducan practică o lirie virulentă, un pamflet cizelat, uneori cu un strat abraziv, o poezie în care sarcasmul, ironia, ludicul și ironicul sunt în substanța cuvântului. Dar poemele sunt voalate prin metafore, care roiesc din abundență. La acestea se adaugă parabola, cugetarea gravă, meditația, iar anecdoticul și umorul, uneori cu nămol greu, vin cu o combustie personalizată. Este o poezie ușor invazivă pentru obișnuința unei liniarități a confortului, sedați de rigorile clasice. Răzvan Ducan practică o poezie fără clemență în fața tiparului și a stereotipului. Verbul său nu face concesii.

Poemele au forță. Cuvintele ți se opresc uneori ca un nod în gât. Te sugrumă, dar apoi îți oferă și servicii de resuscitare și de reaşezare în meditație, în chaise-longul multisensului. Poemele se grează pe rodul extrem de nuanțat al cotidianității, dar aventura cuvântului depășește notațiile zilnice și deferlează în sensuri profunde, dincolo de limitele textualității. În lumea sufocantă a subceresului de azi, poeziile au o desfășurare zigzagată, penetrând hățșul derutant al prezentului, poetul găsimd mereu un călcăi ahilean, spărtura prin care să își insereze ideile până în inima

cuvântului și dincolo de umbra acestora.

Locul de meditație propus în volumul de versuri *Saga unui vârf de cui* este scăunelul de pescar amator: *stau cuminte pe scăunelul de pescar amator de metafore de urgență și aștept cuminte să nu se întâmple nimic grav*. Este o poezia a revoltei în fața enigmaticului, a paradoxalului: *pandemie pe câmpii, / să ne culeagă de vii; revoltă interioară febrilă, nu mor caii, / când vor... coronavirusii*. Pe diverse paliere de înțelegere a fricii, mediatizarea care s-a adaptat timpurilor noi vinde rețete, *pentru că în deznădejde/ se formează plaja largă a înfrângerii*. Este o altă minunată lume nouă, *triumful lesei, libertatea îngăduită*. Despre bâlciul pandemiei depune mărturie Răzvan Ducan în aceste poezii scrise în culori vii și tușuri vivante, în care limbajul devine ușor abraziv: *până la urmă am devenit/ alba-neagra acestui covid*.

Poeziile sunt notații zilnice, de multe ori îmbrăcând forma unor distihuri, urmărind evoluția febrilă a pandemiei, stadiilor fricii induse de virusul necunoscut și manipularea care a succedat-o, un fel de mozaicare vitriantă a unei stări care se vinde diferit, în fiecare zi, cu otrăvuri din ce în ce mai sofisticate. Cu luciditate și cu umor, poetul imaginează descinderi în mit, translatând vreme și timpuri cu nemăsură, într-o talasoterapie esențială: *De jur împrejurul meu am numai cărți,/ dacă aș fi Manole și să sar mi s-ar cere,/ de pe biserică, cu aripi de cărți m-aș scăpa,/ cu portanța unor puncte de vedere*.

Poetul este un observator lucid, sarcastic și acid, un floretist al pamfletului, care face radiografii asupra pandemiei, alcătuiind crochiuri lirice nepărtinitoare, cu tușuri păstoase, cu exclamații și stări febrile care găsesc în *metaforele de urgență* soluția unor maluri de cuvânt pentru viiturile memoriei. O pledoarie galactică găsim în poezia *Licuriciul*, de o finețe lirică magică, cuvinte bine distilate și umplute cu sens, într-un moment al unui discurs meditativ: *După materia vie ce pulsează în ea,/ Licuriciul este un multiplu de stea.// Decât stele din cer, fără viață în salbă,/ La gâtul anilor, vreau licurici din iarbă*.

Poemele sunt jurnale lirice care se scriu pe nerăsuflăte. Satiricul e efervescent. Polemicul, grimasele ludice și felinele tușe ironice sunt prezente în fiecare cută a gândului și a →

versului. Limbajul este acid, de multe ori dă afară din matcă, prinde gust de sârmă ghimpată, de șrapnel lingviform. Este o poezie eliberată de orice fel de constrângeri stilistice. Nezăgăzuit. Poetul nu e dispus să facă nicio concesie realului. Răzvan Ducan scrie o poezie neîncorsetată.

Între experiența cotidiană actuală, apăsătoare, năclăioasă și cuvintele care roiesc în poem este o consubstanțialitate: *aștept ca umbra turnului cu ceas/ să îmi cadă-n halbă./ pleosc, atâtea veacuri!* Mărturisirea este uneori plină de revoltă, ad-hoc. Cuvintele devin neîncăpătoare pentru dinamica furiilor interioare și atunci rigolele aventurii lingvistice se umplu la refuz, ajungând la un sarcasm de *sânge ușor vâscos*. Refulările își caută canalul de etaij unde să curgă, în acel carusel gravitațional care să permită meandrările sedimentelor profunde, nedeazăluite; să erodeze în mod natural într-o mărturisire care nu suferă amânare.

Poemele primesc uneori turnuri halucinante, prind contururi nesigure, având o evoluție spre sensuri multiple, deltaice. Autenticitatea stărilor e amprentată de cuvinte și construcții grave, virale. Lumea nu poate fi lăsată să umble fără mască pe ochi, pe nas, pe gură, pe mâini, pe inimă, pe suflet. Poeziile sunt reflecții lirice acide la adresa unui timp în care ruina este definitorie. Ritmul alert, obsedant al cuvintelor, al înțelesurilor, care nu au o sală de așteptare a lor, creează impresia unei necesități apăsătoare de a fi născute, pe loc, așa colțuroase cum sunt, uneori angularitatea neputând fi evitată din lipsa unui timp interior de șlefuire a cuvântului: *într-un centru de fier vechi/ cel mai gălăgios e acul de gămălie*. Referințele sunt de cele mai multe ori punctuale: *acul lui Pepelea, vârful de cui, așadar angularitatea, vârful, incizia, împunsătura*.

De aceea angoasa stărilor, neliniștile metafizice și croșeele verbelor și sfâșierea lor lăuntrică, sângerarea substantivelor. O adevărată harababură în care poetul face *alpinismul unei necesități obiective* și își caută liniștea: *propria „Biblioteca din Alexandria”/ va fi antidotul meu mental, față de COVID*. Răzvan Ducan scrie o poezie inedită, cu un limbaj corpolent, care are o toleranță largă pentru exprimarea unor stări uneori extravagante și care au nevoie de nemăsura cuvântului pentru a putea fi cu-prinse în albiile lirice.

Aceste *metafore de urgență* tranșează realitatea, visceralitatea gândului, *terapie de agricultură virtuală*, balsam și refugiu în același timp, în crevasele verbului. Georeferențierea teritoriului are o extensiune apreciabilă: *o țară închisă,/ dar se joacă „Nabucco”/ cu casa deschisă, într-o nouă formulă,/ în corul sclavilor cântă acuma româniei, cu masca pe gură: Poeme vitriolante, incisive, saga unui vârful de cui,/ căutând un lemn al lui... saga dintr-o tâmplărie,/ cu The End la pălărie*. O poezie cu șariaje lexicale, vocalize stridente, cuvinte cu pânțece pantagruelic, în care te poți pierde sau învia deopotrică ca într-un uriaș cetaceu: *mă cațăr pe cărțile de pe pereții propriei biblioteci, alpinism la limită, practicat pe pereții abrupti ai crevaselor cuvântului, acolo unde aerul e tare, plin de ozonul unui neastâmpăr/ ce și-a pus sufletul în palmă*, cuvânt scormonitor care filetează puternic în aluatul substantivelor și mai ales forează în verb până la adâncimea sensului, cuvântul parcă durduie, cum se zice prin Transilvania, parcă ar vrea să iasă din margini și să sfârtece totul în jur. Poeziile meandreză aluatul timpului, în malurile erodate distingându-se maladivul și nefirescul, docilitatea sangvinică, o supunere oarbă de turmă: *vom fi asemenea merelor umflate cu pompa și lustruite cu ceară* sau problematica însingurării: *individul se varsă în turmă,/ luând forma locului/ unde a lăsat la intrare/ orice speranță*, parcă este avertismentul dantesc „lasciavi ogni speranza voi ch' intrate”.

Poemele în proză miezuiesc aprofundări, aduc argumente extrasenzoriale, la limita paranormalului, invadator și invadat, omul sau virusul, *cine suntem*, o problematică arhaică ce nu își găsește dezlegare: *virusii au fost pe pământ înaintea oamenilor cu miliarde de ani. Care au drept moral mai mare de a fi aici?*

Volumul antologic de poezii *Poetul care a greșit lumea* constituie un corpus liric definitoriu pentru arta poetică a lui Răzvan Ducan. Cartea este, așa cum scrie Nicolae Băciut în prefața cărții, „chiar dacă opera lui s-ar reduce la această antologie și tot ar merita un loc distinct în casa dinainte a poeziei românești”.

Poemele au un umor specific, în care sarcasmul și ludicul coabitează, distilându-se în formulări diluviene: *oamenii merg la biserică cu convingerea ascunsă/ că intră în mașini*→

de spălat păcate,/ dar apele înaltului au o cu totul altă menire și/ la fel de dalmațieni ies precum au intrat. Poezia Răzvan Ducan ia atitudine, este implicată în misterioasa derulare a vieții diurne, virulentă, cu o sondare neîntreruptă a socialului, poezia având o umbră interioară majestuoasă, care păstrează caligrafia poemului [...]s-au îngrășat metaforele,/ hainele peisajelor le-au devenit strâmte,/ s-au hrănit fără măsură/ cu amănunte./ Și s-au mutat în poeme, în chirie,/ că doar acolo există înțelegere la bulimie.

Practicând un soi de haiducie lirică, în ideea de libertate pe care ți-o dă această tâlhărire a cuvântului la drumul mare. Din trebuința zilelor lipsește gura de aer, respirarea prin artă, omului i se suprimă libertatea de a juca la risc și ultimul cuvânt: *poetii nu mai beau solstiții din cornul lunii,/ nu mai degustă echinoxuri./ Gustă mai ales ceea ce e gratis./ pungile lor nu-s mai largi și generoase ca odinioară.* În volumul recent de versuri, *Poemele Târnăveniului*, poetul Răzvan Ducan ține un discurs liric magistral despre topofilie, cu nemăsura iubirii locului natal, *cerul locului meu de naștere,/ port maritim, fără ieșire la mare*, dar scrie și despre devălmășia și derapajul cotidian: *Florile demagogiei te îmbie,/ Cu libertatea de exprimare dată-n rații.*

Am auzit nu demult, la o școală de vară, sintagma creativitate de necesitate. Răzvan Ducan recurge la *metafore de urgență* pentru a găsi o breșă, pentru a lua o gură de aer respirabil în atmosfera tot mai apăsătoare a subcerescului. *Colivia de pasăre* este un poem definitoriu al libertății și al captivității deopotrivă. Unde este libertatea noastră? Interogație sau afirmație profundă? *În rest e mult zgomot de fond,/ pe bila asta fudulă,/ numită mapamond*, o concluzie de sorginte shakespeariană revine în atenție.

Deasupra tuturor tronează dragostea pentru cuvânt, poezia în rodire, poeme *coapte, de-a fi auzite-n cădere,/ mustind în arome, alunecând pe retine* și, pe de altă parte, având ca fundament autohtonul limbii: *limba română este uleiul care unge/ osiile lumii*, definiție a ființei profunde, coborâtă în subterană. Iar timpul așteptării este sărbătoresc, ca pentru o liturghie: *poemul se pregătește totdeauna până la filigran de metaforă.*

Vă invit să citiți aceste afirmații expresive și să le probați autenticitatea în jarul conștiinței: *vreau o lupă de mișcorat necazuri, voi merge*

din nou/ în piața de legume și fructe a orașului/ să vând parcele de pământ pe lună, măcar să ningă cu un singur fulg, fac jumping cu propriul gând, meșteresc mânere la cuvinte, cumpăr timp, trăiesc în pielea cireșii de pe tort, mi-am deschis firmă: repar poezii, lucrez bine,/ căci sunt calificat în munca sufletului.

Poetul Răzvan Ducan din Târnăveni probează gravitatea schimbărilor esențiale. Este un barometru sensibil care înregistrează fluctuațiile stărilor de alertă, de la nivelul inferior al singularului și al introvertitului până la efectul extins al memoriei colective, ca instanță superioară, de la nesiguranță la condamnarea la singurătate, la *dilema ce facem cu bătrânii*, amendând anomalii diurne, pledând pentru patriotism și cuminenie christică, într-un discurs final meditativ: *trăiesc apăsător și tandru,/ dar cine-mi poate contabiliza cu adevărat/ densitatea bucuriei.*

E gratuită dragostea de țară

(De Răzvan Ducan)

E gratuită dragostea de țară,
Nu vrea bani, nici studii, nici avere,
O gură-n plus n-ai de hrănit cu ea,
Și sub acoperiș, culcuș nu-ți cere.

Ea pur și simplu se formează-n tine,
Ca sens înalt de locuri și trăiri,
În neamul tău cel fermecat în aspirații,
Cu patimile ferecate-n amintiri.

Ea-i forfotă de regăsiri de sine,
Ce numai doruri știu a plăsmui,
E deznădejdea care loc nu-și află
Și e speranța care înseamnă a iubi.

Când toată ființa ta de Duh și Înviere,
Trece prin conștiința pe care o porți,
Ea-i rezonanță la culorile inițiale,
Unde intri, fără a mai bate la porți.

Nici un cântar nu o măsoară,
Și cifre s-o cuantifice nu sunt,
E aura la patru ace, ce o-mbraci,
În casă ta de cer și de pământ.

E mistuitoare dragostea de țară,
Tu însuși combustibil pentru ea,
E starea unde te întorci, mereu,
Chiar înainte de a pleca.

DORINA OMOTĂ

Membru nou al Asociației Literare „Creneluri Sighșorene”.

S-a născut în 04. 12. 1959, locuiește în Comuna Felnac din județul Arad. Scrie versuri și uneori proză din 2015 ani. Poezii ei preferate au fost și sunt: Adrian Păunescu, Ion Minulescu și George Bacovia. Este autodidact, deoarece posibilitățile financiare nu i-au permis să meargă la școală mai mult de 8 ani.

„Mi-a plăcut dintotdeauna poezia, pe care simt ca pe o ploaie parfumată de petale ce mângâie sufletul cititorului, e agonie și extaz pentru cel care o scrie, țipăt de pasăre Spin, speranță, fericire, durere... Câte nu se pot spune despre poezie... Facebook, această mare rețea de socializare m-a determinat să scriu... Postam poeziile preferate și într-o zi am început să scriu și eu nici nu știu cum... A venit așa deodată... Fredonam adeseori muzică folk, din repertoriul Tatianeii Stepa, Mădălina Amon, Magda Puskas sau Emeric Imre, iar versurile au început să vină înspre mine... Acesta a fost începutul.

Cărți publicate:

- 2014 - „Lacrimi, petale și spini” Editura Națiunea.
- 2016 - „Dincolo de tăcere”, Editura Armonii Culturale.
- 2017 - „Când tacerile dor” Editura Izvorul Cuvântului.
- 2019 - Mai plâng o lacrimă și plec, Editura Armonii Culturale

– 2020 - „Iubiți și nu lăsați să moară clipa” Editura Armonii Culturale.

Publicații în reviste:

- „Flacăra lui Păunescu” condusă de Ana Maria Păunescu,
- „Dialog cu Versul Iubirii” volumul 1 și 2, coordonator Dorina Omotă
- „Vama Viselor”: Editura Armonii Culturale editor și coordonator Gheorghe A. Stroia
- „Iubirea Îvinge Tot”, editura Hoffman, coordonator Florentina Savu
- „Ascior”, editura Teodora, coordonator Nicolae Mușat
- „Poezii pentru sufletul meu” numerele 3 și 4, editura Celestium coordonator pe Johnny CD,
- „Treptele speranței”, editura Lucas, coordonator: Sibiana Mirela Antoche,
- „Terapie prin Poezie”, editura Natiunea, coordonator Romeo Tarhon,
- „Antologia Prieteniei”, editura Izvorul Cuvântului, coordonator Mirela Minuta Alexa,
- Antologia „Damele Metaforei”, editura evreilor, coordonator Romeo Ioan Roșianu,
- „Anotimpurile Expresiei Ideii”, coordonatori Vasile Ruseti și Mariana Bendou,
- „Izvorul Cuvântului- prieteni”, editura Izvorul Cuvântului, coordonator Neagu Vasile,
- „Eminesciana”, coordonator Mihai Cătruna,
- „Cultura în stare de urgență”, coordonator Ana Maria Păunescu,
- „Orizonturile Bucuriei”, coordonator Nicolae Mușat,
- „Surâsuri În Alb-Negru”, editura Kitcom, coordonator Corina Mihaela Soare,
- „Fel de Fel de stihuri”, editura Hoffman, coordonator Cristian Grutoiu +,
- „În Dialog cu inima”, editura Armonii Culturale, coordonator Gheorghe A. Stroia,
- „Universum”, editura Globart Universum din Canada, coordonator Mihaela CD

Premii:

- Trofeul asociației Cartea Izvor de Cultură la Târnova
- Două premii de excelență editura: Armonii Culturale
- Două diplome de excelență si una de geniu de la Editura Globart din Montreal.

Gânduri în toamna vieții...

Prin frunzele tăcute din parcul cu castani,
Calc disperări acute, și număr șir de ani,
Pierduți în labirinturi, de dor sfâșietor,
În care printre rânduri, plâng slove de amor.

Din floarea tinereții, mai am încă un fir,
Chiar dacă vara vieții, deja mi-e musafir,
Și-n gânduri violete mă ține tot mai des,
Deși-i scriu triolete și-n curcubeu o țes.

Iar galbenul de toamnă mă ia mereu în răs
Și-mi cere câte-o damă pentru al meu surăs,
Ce-apare când cenușa prin care scotocesc
Mi-arată iarăși ușa spre Raiul pământesc.

Dar nu îl iau în seamă și uit tot ce a fost:
De ce să plătesc vamă pentru ceva anost?
Când clipa este scurtă și nu mai vreau s-o pierd
În țipăt de insultă când pot să o dezmierd.

Când prin secunde mai dispari...

Și vine iar o dulce noapte
Prin toamna viselor târzii
Când în tăcerile din șoapte,
Apar fantasmе străvezii.

Iar inima ruptă în două,
Din scânteieri aprinde iar,
Zvâcnirea peste care plouă,
Cu flăcări prefăcute-n jar.

Și-n undiri tulburătoare
Valseaza-n roșul din amurg,
Atunci când razele de soare,
Înspre zenit ușor se scurg.

Pe un altar de jurămintе,
Tot sufletul devine-cânt,
Plutind pe aripi de cuvinte,
Ca un zefir purtat de vânt.

Și nu-i deloc o întâmplare,
Că am luat pana și am scris,
Pe foile din calendare,
Cu-o dragoste de nedescris.

Pe care-o strâng în buzunare,
Când prin secunde mai dispari
Și mă tot uit spre minutare,

Cu teamă că nu mai apari.

Și ne-am iubit ca niciodată

Ieri m-a alintat zefirul și avea în buzunare,
Adierea caldă-a verii mirosind a praf de soare.
Stele arse de iubire au venit ușor de-afară,
Și mi-au îmbrăcat suspinul cu o mantie de seară.

Dinspre ușa fericirii cu alai sosi și luna,
Și-mi aduse-ntr-o caleașcă pe cel drag
dintodeauna:
Mă uitam ca la minune, nu știam dacă sunt
trează
Sau visez dar de atuncea, chiar nimic nu mai
contează.

Catifeaua din privirea ce mă-nvăluia alene
Îmi înfioră tot trupul cu delir de Sânziene.
Pe covorul de narcise ne-am iubit ca niciodată,
Dar în zorii dimineții totul a pierit deodată

M-am trezit cu perna udă și am aprins o țigară
Și în țipătul durerii mă zbăteam precum o fiară,
Am deschis apoi fereastra ca să nu o iau la vale
Dar o-mbrățișare lungă îmi schimbă cumplita
stare

Ce-a urmat nu știu a spune dar o lume fermecată
Se deschise pentru mine și-am jurat că niciodată,
N-o să las iubirea noastră să mai doară când vin
zorii,
Iar vântul dezamăgiri n-o să-mi mai aducă norii.

te caut

îmi sângerează tălpile de-atâta căutare
și tocurile iubirii încep să se roadă
vezi tu dragul meu cât mă costă
călătoria ta în lumea tăcerii?
dacă nu te-aș simți
chiar și în aerul pe care îl respir
te-ai fi risipit deja
printre frunzele galbene ale iluziei
știi?...uneori chiar îmi place
jocul tău de-a baba oarba
mergem amândoi pe băjbăite
prin labirint deși știm că undeva
printre sutele de oglinzi există una
în care mâinile noastre se vor săruta.

NOIEMBRIE

Conferința online

Lectura - Puntea dintre trecut, prezent și viitor

În data de 11 noiembrie 2021, ora 17.00, Asociația pentru Dialog și Valori Universale, Președinte Mustafa Oz, împreună cu Maria Petrescu, moderatorul evenimentului, au organizat o conferință online despre Lectura - Puntea dintre trecut, prezent și viitor. În cadrul conferinței, am vorbit cu invitații noștri despre rolul lecturii în dezvoltarea fiecăruia dintre noi. Conferința care a adunat peste 360 de participanți, s-a desfășurat pe platforma ZOOM și a fost transmisă live pe pagina de Facebook și canalul de YouTube al asociației.

Invitații evenimentului au fost:

D-na **Otilia Mantelers** este instructor de parenting, blogger cu vechime și mare iubitoare de cărți. A avut norocul să studieze puterea terapeutică a jocului cu Lawrence J. Cohen, reputat doctor în psihologie, creatorul Playful Parenting și cel mai apreciat specialist în domeniu din lume; așa a ajuns să integreze jocul și joaca în activitatea ei. Este susținătoarea și promotoarea metodei Parenting by Connection, cu care s-a familiarizat în cadrul unui program intens de formare inițiat de organizația „Hand in Hand Parenting” din SUA. Pe aceste teme, organizează de câțiva ani cursuri pentru părinți și conferințe cu invitați internaționali. Este autoarea cărții pentru copii „Secretul Monstrului”, poveste vindecătoare apărută la Editura Humanitas Junior, și coordonatoarea colecției de Parenting de la Humanitas. Otilia are trei copii, Yuri, Anna și Kimmy, împreună cu care citește în fiecare seară.

D-na **Nadine Vlădescu** este traducătoare și interpretă de conferință, bună cunoscutoare a mai multor limbi străine: Engleză, Franceză, Italiană. În calitate de traducător literar, a tradus opere ale unor scriitori pecum: Alice Munro, Leila Slimani, Jonathan Coe, Tracy Chevalier, Edna O'Brien, Elizabeth Strout, etc. Nadine este, totodată, moderator pentru evenimente culturale, dialoguri și dezbateri cu scriitori și personalități importante. A intervievat nume importante din lumea literară, precum: Colum McCa VCX Snn, Alex Michaelides, Thomas Erikson, Orhan Pamuk, Salman Rushdie, Hanif Kureishi, Richard Flanagan, Leila Slimani, Alex Michaelides, Fania Oz-Salzberger, Zeruya Shalev, Eshkol Nevo, Jonathan Coe, Pascal Bruckner, Howard Jacobson, Lisa Taddeo, Rawi Hage.

Nadine Vlădescu este și gazda podcastului „Cu Voce Tare”, un proiect Litera.

D-l **Petre Crăciun** este scriitor de literatură pentru copii, jurnalist, autor de filme documentare și realizator al mai multor emisiuni de televiziune. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala

Literatură pentru Copii și Tineret și al site-ului Identitate Românească. A predat ca profesor de istorie, apoi profesor de jurnalism la Universitatea „Andrei Șaguna” din Constanța și a fost redactor șef la câteva reviste cunoscute. A publicat peste 25 de cărți, versuri și proză pentru copii, părinți și bunici, romane polițiste și interviuri.

În 2011 a inițiat, împreună cu fiul său, Cristian Crăciun, portalul literaturacopii.ro, al cărui director este, destinat iubitorilor de literatură română și universală de vârstă școlară, unde, sunt peste 100 de autori adulți și peste 50 de copii care publică în acest portal.

A obținut Premiul Uniunii Scriitorilor din România în anul 2016, la secțiunea Carte pentru copii, pentru volumul „Cu Andersen în Regatul Poveștilor”

Pe parcursul conferinței au fost adresate întrebări invitaților despre importanța lecturii, cum îi convigem pe tineri să citească, care rolul lecturii în dezvoltarea fiecăruia dintre noi, importanța mersului la bibliotecă, importanța întâlnirilor cu scriitorii, cum determinăm cititul de plăcere sau cât și când trebuie să citim.

Participanții au urmărit un sondaj de opinie, realizat pe stradă, despre ce citim, când citim și dacă mai mergem într-o bibliotecă, realizat de Studenții Facultății de Jurnalism, anul II, din cadrul Universității București, coordonați de D-l Dragnea Mihail, profesor de televiziune.

„Este lectura o punte între trecut, prezent și viitor?” a fost întrebarea la care fiecare invitat a răspuns la sfârșitul conferinței, finalizând cu un mesaj, transmis nouă tuturor de către domnul **Virgil Ianțu** - cântăreț și prezentator de emisiuni TV, care într-un ton optimist, a încheiat seara noastră de poveste: „**Puneți mâna pe carte că nu urzică!**”

Parteneri evenimentului a fost Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării, Unibuc; Editura „Litera”; „Lumina - instituție de învățământ”.

Maria Petrescu –
Director Executiv CMR, Membru UZPR

ANIVERSARE 10

Sighișorenii, de-a lungul evoluției culturale în zonă, au dezvoltat dragostea pentru cultură prin înființarea teatrelor, cenaclurilor, muzica de toate genurile. Apartenența față de un cnaclu literar îți dă statornicie, crează o perspectivă interesantă, de aceea, alături de câțiva colegi iubitori ai culturii, am pornit pe poteca culturală care, ne-a dus înspre înființarea unui cnaclu, cu personalitate juridică.

ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE” este persoană juridică de drept privat cu scop nepatrimonial, independentă, organizată în conformitate cu O.G. 26/ 2000, înființată la 29 noiembrie 2011.

Membrii asociației au ca scop propus, promovarea activităților cu caracter cultural – artistic, de a susține și de a se implica activ în inițierea și aplicarea unor programe privind îndrumarea și sprijinirea oamenilor de cultură, a tinerelor talente, a copiilor din toate formele de învățământ, de a promova egalitatea în șanse, integrarea socială și europeană prin identificarea nevoilor sociale, toleranța, educația alternativă și continuă, interculturalitatea, dezvoltarea de proiecte culturale, editoriale,

educaționale, atât în spațiul românesc cât și internațional.

Membrii Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”

1. Costescu Gabriela Monica – Sighișoara – Președinte
2. Drăghici Ana – Sighișoara – Vicepreședinte
3. Hanea Piroska – Sighișoara – Trezorier
4. Gogoasă Raul – Sighișoara – Cenzor
5. Moldovan Anca Daniela – Sighișoara
6. Steffens Lucia – Germania
7. Voican Marilena Anda – Sighișoara
8. Purcariu Erica – Sighișoara
9. Comșa Traian – Sighișoara
10. Avrămescu Tinca – București
11. Micu Anca Nicoleta – Sighișoara
12. Roman Olimpia – Sighișoara
13. Corcinschi Constantin – București
14. Hofnăr Nicolae – București
15. Tudor Nicoleta – Gruiu - Ilfov
16. Petrescu Maria – Pantelimon - Ilfov
17. Vasilescu Silvana Andra – București
18. Ungureanu Aura – București
19. Negoiaș Viorica – Cristian-Brașov
20. Viorica Șutu – Târnăveni
21. Florian Carmen – București
22. Cristea Elena – Târnăveni
23. Grindeanu Ana Ligia – Chicago – USA
24. Florin Constantin Țăranu – Portugalia
25. Vali Paraschivoiu – Belgia
26. Cristian Em. Ștefănescu – Câmpulung – jud. Argeș
27. Daniela Simona Pal – Mediaș
28. Turcu Laurențiu Cătălin – Râmnicu Sărat
29. Dorina Omotă – Felnac – Arad
30. Moldovan Antonio, programator IT, Sighișoara

La 10 ani de activitate, toți membrii asociației am hotărât să punctăm acest moment printr-o antologie, care cuprinde istoric, membrii cu biografie, creații. Lansarea și prezentarea antologiei, va fi anunțată la momentul potrivit, într-o întâlnire cu toți membrii, partenerii și colaboratorii.

GABRIELLA COSTESCU

La aniversare

TIMPUL TRECUT, LA VIITOR

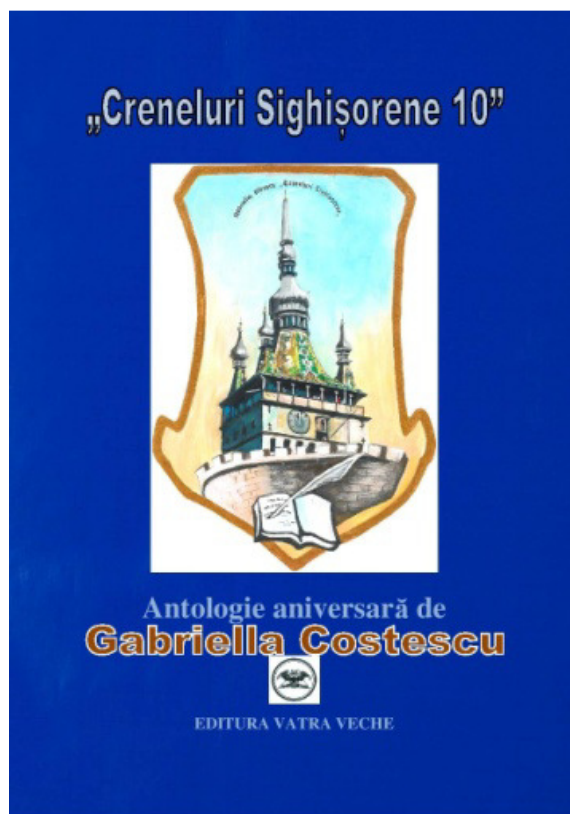
Apariția unei Asociații Literare „Creneluri Sighișorene” părea mai degrabă reflexul unei frustrări decât al unei revolte, sau și una și alta, în condițiile în care flacăra culturii locale se stingea încet, pe nesimțite, cel puțin în orizontul contribuției locale.

Nici Casa de Cultură „Mihai Eminescu”, nici Biblioteca Municipală „Zaharia Boiu” ori Muzeul de Istorie nu veneau în așteptarea elanurilor creatoare ale unor autori din zonă. Așa că Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” a venit ca o mânășă pentru ceea ce un grup de autori sighișoreni simțeau că este potrivit pentru a se menține nu doar în formă, ci și în circuitul cultural național.

Gabriella Costescu e cea care și-a asumat și inițiativa și preluarea frâielor, dovedind că e omul potrivit la locul și la momentul potrivite. Cenaclurile de altădată au fost în bună parte abandonate sau li s-au găsit alte forme de manifestare, mai puțin antrenante, dezbaterile pe marginea unor noi creații literare au dispărut și ele, multe publicații și-au îngustat plaja de colaborare, la limita sectarizării. Într-un astfel de context național, la Sighișoara, Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” s-a manifestat ofensiv, în termenii localismului creator, dar a fost deschisă și altor geografii spirituale, devenind încet aproape o instituție și nu doar o simplă formulă asociativă în interiorul unor afinități electivă.

Publicarea ritmică (bianual) a unei publicații proprii, editarea de antologii, susținerea apariției unor cărți de autor, întâlniri literare, manifestări cultural-artistice au devenit arsenalul care a asigurat vizibilitate, credibilitate, autoritate culturală Asociației, aceasta impunându-se în peisajul cultural, prin promovarea valorilor sighișorene în țară și prin atragerea unor valori naționale la Sighișoara. O astfel de ecuație literară și-a consolidat statutul în cei zece ani de la înființare, un trecut respectabil, care asigură și bugetul de speranțe pentru viitor.

E adevărat, Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” are în Gabriella Costescu un luptător care a știut și să atace și să se apere,

demonstrând că acțiunile sale nu sunt doar constructive, ci nici nu atentează la șubrezirea imaginii unor instituții culturale locale și a dovedit nu doar că face, dar și scrie istorie culturală locală, tezurizând în paginile revistei sale principalele evenimente culturale sighișorene, lăsând mărturie în veac despre preocupări culturale și literare care dau imaginea unui timp și statura unor oameni care, fără să ceară nimic în schimb, au devenit jertfelnici pe altarul culturii.

Reușitele Gabriellei Costescu s-au datorat și oamenilor de care s-a înconjurat, colaboratorilor pe care i-a antrenat în proiectele sale. Desigur, nu a reușit de fiecare dată să-și maximizeze gândurile, dar nu a depus niciodată armele, pentru că a fost mereu animată de bune intenții, de dorința de a cultiva interesul pentru cultură, nu pentru a umple timpul liber al cuiva, ci pentru a umple inimile celor care își respectă condiția, care știu că ceea ce se poate câștiga prin cultură este cea mai sigură investiție pentru salvarea sufletului.

La zece ani de la înființare, putem spune că Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, înmulțind binele și frumosul, este o Asociație de nota zece.

NICOLAE BĂCIUȚ

DECEMBRIE

1 Decembrie 2021, la București

Deși suntem români tot anul, deși suntem patrioți tot anul, ziua de 1 Decembrie este ziua în care sărbătorim apartenența noastră la neamul românesc, la tricolor, la munții noștri plini de bogății, la dealurile și la șesurile de poveste, la ia noastră românească, pe care în această zi de sărbătoare am purtat-o cu mândrie și ne-a îmbogățit portul.

În această zi de poveste, sub egida Consiliului Mondial Român împreună cu Societatea Culturală „Apollon”, doamna Aura Ungureanu, (Auraș a noastră), cu zâmbet de crăiasă și inimă de aur, membru al Consiliului Mondial Român și al Societății Culturale „Apollon”, cu ajutorul nemijlocit al Mariei Petrescu, Director executiv al Consiliului Mondial Român și membru al Societății Culturale „Apollon”, ne-a adunat într-un loc de poveste, undeva în București, la Bistro 37-39, pentru a ne bucura împreună de ziua noastră națională.

A fost o desfășurare în forță a talentelor, seara debutând cu dragul nostru Rareș-Andrei Păuna, student la Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, un suflet evoluat, un tânăr înțelept, a cărui voce te duce pe un tărâm vrăjtit de unde nu-ți dorești a te întoarce.

Bineînțeles că nelipsit a fost și prietenul nostru îndrăgit, Vanghele Gogu, cantautor și interpret aromân, membru al cenaclului „Flacăra”, care, împreună cu Rareș, a ridicat

Mioara Voicu, Maria Petrescu, Aura Ungureanu, alături de invitați

oamenii de la masă, nu se putea rezista, s-au încins hore, sârbe, iar surpriza serii, o surpriză deosebit de plăcută, a fost părintele Dragoș Frâncu. Spun surpriză, pentru cine nu îl cunoștea, căci noi, prietenii dumnealui, știam ce melodii minunate va pune în scenă.

A fost o sărbătoare pe cinste, mi-am revăzut prietenii dragi de care imi era tare dor, căci cu pandemia, nu prea am avut parte de întâlniri cu ei, dar această zi îmi va răsună în suflet mult timp de acum înainte. Pentru că, pe lângă dragii noștri cantautori, care ne-au făcut sufletul de român să vibreze adânc, cu melodiile patriotice pe care le-am cântat în cor, cu mâna la inimă, au fost și poeți care au citit poezie patriotică de bună calitate, poezie scrisă de buni români. S-au transmis mesaje de sănătate domnului Ambasador Cultural prin Convenția Geneva ONU, George Călin, dânsul nefiind alături de noi, dar fiind unul dintre cei mai importanți oameni de cultură ai României, unul dintre patrioții adevărați, care poartă stindardele înalte ale culturii noastre atât în țară cât și peste hotare.

Așadar, 1 Decembrie 2021, o zi importantă, o zi în care, datorită faptului că am fost alături de prietenii mei, a făcut să fie și mai importantă, iar organizatoarelor, celor două doamne pe care le iubesc și le port în suflet cu drag, Maria și Auraș, le spun că a fost un eveniment care a făcut să vibreze în noi fiecare celulă de român adevărat. Cinste vouă, doamne dragi!

NICOLETA TUDOR,
membră a Asociației Literare „Creneluri
Sighișorene”

ANIVERSARE 65 - NICOLAE BĂCIUȚ

Ne-am început colindul cu respect, în data de 7 decembrie 2021, la casa oamenilor pe care-i prețuim! Unde în altă parte, dacă nu la Târgu-Mureș, într-o locație superbă cu ștaif, oferind surpriza mentorului nostru Nicolae Băciuț, care, slujește ca Director la Direcția Județeană pentru Culte Mureș, de 20 de ani.

Niciodata nu e prea mult în a face bucurii prietenilor, în semn de recunoștință. Încă din vară, pe când nu se încheiase unul dintre proiectele noastre de suflet „Ziua Limbii Române”, și ne întorceam spre casă din Bulgaria, mai precis de la Balcic - unde vizitaserăm Castelul Reginei Maria, entuziasmați de cele ce văzuserăm dar mai ales de ceea ce simțiserăm, recunoșteam cu toții că datorăm în cea mai mare parte împlinirile noastre culturale domnului Nicolae Băciuț.

Dumnealui, de mulți ani de zile, a investit în noi, sacrificând timp și disponibilitate necondiționată, pentru a menține vie, efervescentă, o mișcare culturală mureșeană.

Cum poți întoarce bucuria și satisfacția de a face parte dintr-o echipă care te menține activat în spiritualitate, într-o lume cu tendințe de destructurare, într-o lume care alege resemnarea înlocuind principiile cu dezamăgirea?

Nicolae Băciuț, Violina Anti, Codruța Băciuț, Sebastian, Traian Comța, Vanda Ani, Viorica Șutu, Elena Cristea, Florin Voican

Nicolae Băciuț, Sorina Bloj, Codruța Băciuț

Revista nr. 19

Recunoscând cine e *liantul*, cine e *dirijorul*, cine e personalitatea care ne animă în poezie, dragoste de țară, dăruire, prietenie... am decis să-i întoarcem un gest de recunoștință și, deși vremurile de criza sanitară ne erau potrivnice, am decis să ne adunăm prieteni (mult mai puțini decât câți și-ar fi dorit să fie!), din toate părțile județului nostru (și nu numai), pentru a-i aduce un omagiu în omenie la

aniversarea celor 65 de ani trăiți cu demnitate. Gabriella Costescu, poetă din Sighișoara, a adunat între copertile revistei pe care o coordonează – *Creneluri sighișorene*, gândurile noastre sincere pentru distinsul nostru prieten Nicolae Băciuț. Un buchet de flori, un tablou sugestiv, pictat de domnul Galat, o diplomă aniversară oferită de Gabriella Costescu, întreaga sa minunată familie și noi - prietenii declarați... am ciocnit o cupă de șampanie și am colindat preț de de-o seară întreagă!

Fiecare a dorit să-și exprime prețuirea pe care i-o poartă d-lui Nicolae Băciuț, printr-un cântec, printr-o amintire, un vers, o îmbrățișare... așadar au fost prezenți de la Sighișoara, membrii ai Cenaclului „Creneluri Sighișorene”: Gabriella Costescu, Raul Gogoasă, Traian Comșa, Florin Voican, Elena Cristea, Viorica Șutu, Vanda Ani, Vasile Ani și Răzvan Ducan din Târnăveni, Preotul Gheorghe Șincan și Dănilă Lazăr Gîmbuleț din Tg. Mureș, Florin și Monica Bengean, subsemnata cu grupul „Crenguță de brad” din Reghin, Dinuca Burian, Preotul Ilie Bucur și primarul Valer Botezan din Sărmașu, actorul Sergiu Cioiu și Maria Mitrache Bokor din București, Maria Bucin, familia domnului Nicolae Băciuț. Erau prezenți în sală membrii Corului Național de Cameră „Madrigal-Marin Constantin”. Dirijor Anna Ungureanu, a relatat pentru jurnalul „Creneluri Sighișorene”

**Gabriella Costescu, Raul Gogoasă,
Familiiile Băciuț Sergiu și Băciuț Raul**

că se află într-un turneu de concerte de Crăciun, iar în data de 8 dec. 2021, concertează la Târgu Mureș.

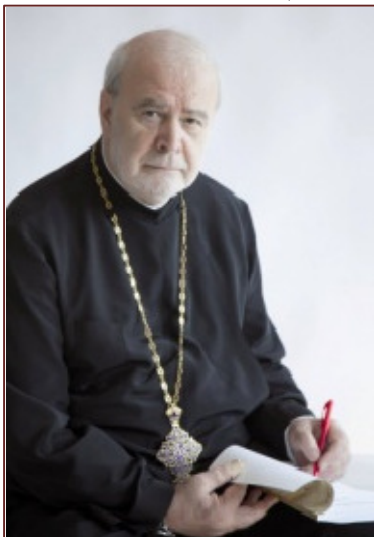
Frumoasa vârstă împlinită este doar un rotund în viața sa și în creația sa. Încă decum înainte așteptăm să-și desăvârșească bogata operă. Îi dorim multă sănătate, putere, inspirație, liniște familială și sufletească!

Mulțumim distinse domnule Nicolae Băciuț pentru efortul constant de a ține aprins focul în vatra culturii neamului nostru românesc și pentru onoarea de a ne simți prietenii dumneavoastră!

Sorina Bloj

NICOLAE GHEORGHE ȘINCAN

Poveste de Crăciun

Printre păstorii de pe câmpiile Betleemului era și un om simplu, poreclit Nătângul. Când îngerii au adus vestea cea bună, Nătângul n-a înțeles mai nimic, dar, văzând că păstorii se grăbesc să plece spre peșteră, s-a gândit să meargă și el cu ei. Păstorilor le era rușine cu Nătângul, de aceea i-au spus să rămână și să aibă grijă de oi, zicându-i:

-„Copilul la care mergem noi este rege și nu are nevoie de un nătâng ca tine”.

Simțind că este ceva important, Nătângul a plecat în urma lor, dar în așa fel încât să nu fie văzut. Descoperit de unul dintre păstori, acesta i-a zis:

-„Ce ai tu să-i duci pruncului rege? Nu vezi că noi Îi ducem brânză, lână, miei și pâine?”.

Nătângul s-a întristat; nu avea nimic; totuși a spus:

-„Eu merg să-l apăr de țăntari și de muște”. Ceilalți păstori au râs de el și i-au spus:

-„Asta nu-i treaba ta; de acest lucru se ocupă îngerii”.

Nătângul s-a întristat, dar apoi, zâmbind fericit, a spus:

-„Aș putea să-i frec picioruțele,

ca să se încălzească”.

-„Tot îngerii se ocupă și de aceasta”, i-au zis păstorii. După un moment de descumpănire și amărăciune, Nătângul a zis:

-„Eu am o voce plăcută și-i voi cânta până o să adoarmă fericit”.

-„Las-o baltă, i-au zis păstorii, nu cântă tu mai frumos decât îngerii. Nu auzi cum deja îi cântă melodii cerești?”

Nătângul s-a întristat, fiindcă nu mai avea ce spune, dar curios, voia să-l vadă pe regele nou-născut. Ajunși la iesle, au văzut pruncul culcat pe paie, pe Maria și Iosif care dădeau celor săraci din darurile primite de la magi.

-„Of, a suspinat Maria, dacă ar fi cineva care să-mi păzească pruncul de țăntari și de muște, să-l încălzească la picioare și să-i cânte ceva până adoarme!”

Nătângul a sărit fericit și s-a oferit. Pruncul i-a zâmbit și a adormit. Păstorii și-au plecat frunțile rușinați că n-au știut să aprecieze inima Nătângului.

Dumnezeu are nevoie și de inimile celor mai simpli dintre oameni. Amin.

Povestea pomului de Crăciun

Înainte peșterii, în care s-a născut „Mântuitorul lumii”, creștea: un finic (curmal), un măslin și un brad. Finicul zise măslinului de lângă el:

-„Vino să ducem daruri și să ne închinăm și noi fiului Mariei”!

Bradul care era ceva mai departe, rugă pe finic să-l primească și pe el în societatea lor.

-„Ce poți duce tu Lui Iisus? - răspunse finicul în ton desprețuitor, „căci afară de crengile cele ghimpoase n-ai nimic”!

Bradul, văzându-se desprețuit, începu să plângă așa de dureros, încât un înger

auzindu-l veni la el să-l mângâie.

-„Du-te! - zise îngerul către brad, după ce îi împodobi crengile cu cei mai strălucitori luceferi, du-te acum și te închină Fiului omenesc”!

Finicul depuse în semn de omagiu una dintre cele mai verzi și mai frumoase ramuri ale sale, zicând:

-„Ție-ți închin ce am mai frumos, primește-o ca un semn de laudă din partea mea”!

Măslinul lăsa să picure în peșteră sucule său cel binemirositor, zicând: „mirosul suculei mele să se înalțe până la Tine, Fiule a Lui Dumnezeu, și spre mărirea numelui Tău, să răspândească miros”. În acel timp micul Iisus deșteptându-se, plin de bucurie și-a întins mâinile spre bradul cel strălucitor. Bradul și-a pierdut mințile de bucurie, dar totuși nu s-a uitat peste umăr la tovarășii săi, care stăteau la o parte nebăgați în seamă de Iisus, și a aruncat și asupra lor raze din strălucitorii săi luceferi. Bradul zise cu adâncă umilință:

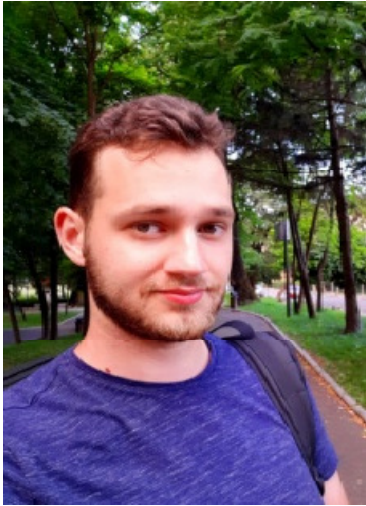
-„Cum mă voi apropia de Tine. care strălucești mai tare decât soarele și ești mai presus de toate”! Un înger se apropie de brad și îi zise:

-„Arbore modest, iată recompensa ta. Plutind într-o așa mare de lumină, vei vesti lumii: „Nașterea lui Iisus! Bucuria ce ai făcut-o fiului Mariei, o vei face și pruncilor celor buni, în fiecare seară de Crăciun; iar părinților le vei aduce aminte de plăcerile copilăriei lor”! Aceasta e misiunea ta, aceasta e recompensa ta!

Hristos se naște măriți-L, Hristos din ceruri întâmpinați-L. Cântați Domnului tot pământul.

**PR. DR. GHEORGHE
NICOLAE ȘINCAN**

CRISTIAN EM. ȘTEFĂNESCU

Vorbe dulci și nu prea dulci...

Legea-n sus și legea-n jos,
Ce bolnavă mascaradă!
Tot scoțând idei din dos,
Legiuți cu mintea voastră,
Limba coborând pe os...
Guvernați? Ce glumă
proastă!

Voi rebuturi la cravată
Tot lătrând... popor și țară,
Ia, băga-ți nările-n vată!
Și-ascultați o vorbă amară!

Viermilor cu gura plină
De pământ și de păduri,
În târâșul prin țărăniță,
Să muriți în jeg și chinuri!

Șerpilor cu limbi spurcate,
Dezbinând un vechi popor,
Împărțindu-le pe toate,
S-aveți gături la topor!

Să vă cadă capul greu
Plin de mârșăvii și jaf
Când vorbiți de
Dumnezeu,
Să rămâneți fără glas!

Iar pe slugile de javre,

Când spre noi le asmuțiți,
Sa le cadă din galoane,
De dulăi proști și smintiți!

În batjocură de oameni,
Tot mai mult vă înstăriți,
Fără dragoste de semeni
Vă umflați și vă măriți.

Un copil moare de foame,
Altul face școala-n beci,
Un bătrân pe scânduri
doarme
Îndurând nopțile reci...

Azi ne strângeți ca pe oi,
Făr' vreun pic de minte
bună,
Ne îmbrânciți, c-așa vreți
voi,
Hai sictir și noapte bună!

Un potop mai nou ca toate

nici măcar Soarele nu
poate încălzi ochii reci
ochii al căror sens e
plânsetul perpetuu
ei țin omenirea plutind
într-un ocean planetar
pe care împreună l-am
adăpat
din prea multe dureri
și care a pătruns în scoarța
lumii
prefăcând Pământul în apă

Valentin Tănase,
„Maternitate”

dacă timp de-o clipă
din orice colț al lumii
ne-am întoarce către acei
ochi
i-am vedea atât de aproape
pe chipuri familiare
ochii mamei ochii tatei
ochii unui cerșetor sărman
ochii câinelui flămând
ochii răniți de pretutindeni
tot hrănind vidul iubirii
un potop mai nou ca toate
lacrimile omenirii

Pastel în parc

într-un parc pustiu
plin de fiare ruginite
un copil rânzând
aduce cu sine
deștelenirea leagănelor
care scârțâie din toate
încheieturile
în râsul său se reflectă
lumina unui felinar pe gaz
a cărui flacără se stinge
de fericirea unui ultim
zâmbet
prin părțile astea uitate

împiedicat de-un șiret
copilul cade se zgârie
și un plânset ascuțit
străpunge liniștea
nimeni n-aude nimeni nu
știe
numai fiare în jur oriunde
te uiți
zgâriate la rândul lor de
timp

căzut dar se ridică
își șterge lacrimile
se dă în leagăne
din zgârietură deși îi curge
sânge
îndură totul pentru joc
înțelege că totul e trecător
și că nimic nu trebuie
să-ți oprească jocul
te-ai oprit ai sângerat
te-apuci din nou

VIORICA ȘUTU

Poeme haiku

Rădăcini de gând
luciu tăcerii spărgând
torent de ploaie.

Săgeți de soare
în piatră dăltuindu-ți
Preasfântul Tău chip.

Groaza crescându-i
în preajma fântânilor.
Sete nestinsă!

Păstrând poți pieri!
Meritând a dăru
viața dă viață.

Ascult finalul!
Surzând în tăcere-i...
Eternitatea.

Nisip pe plajă
Sărutându-ți tălpile.
Un nou răsărit!

Sub apele limpezi
dormind întunericul
adâncurilor!

Sub apele limpezi
dormind întunericul
adâncurilor!

Mirate'ntrebări
în inocența privirii
copilăria.

Expoziție de carte și pictură la Târnăveni

Centrul Cultural de la Târnăveni, a fost recepționat la data de 16. 11. 2021, de către primarul municipiului Târnăveni, Sorin Megheșan. În data de 20. 12. 2021 a avut loc sfințirea Centrului Cultural de către un sobor de preoți ce slujesc în municipiul Târnăveni în fruntea cărora se afla protopopul Sergiu Dumitru.

Cei prezenți la acest eveniment au putut să admire grafică și stampă japoneză a

talentatei Viorica Șutu – artist plastic, scriitor, grafician, pictor, sculptor, gravor, etc. Este o prietenă de nădejde, o profesionistă în tot ce face. Nu-și pune doar talentul în ceea ce face ci și o fărâma din inima ei mare. Pe lângă toate acestea, lucrează ca voluntar cu mult devotament și iubire la Fundația Buckner, care este în colaborare cu Fundația Regală „Margareta de România”. La acest Centru Cultural, Viorica Șutu a organizat o expoziție a copiilor de la Fundația Buckner, unde am putut admira și aprecia munca acestor mici dar talentați artiști, îndrumați de Viorica Șutu și sculptorul Ioan Astăluș.

Tot aici Viorica Șutu a organizat o expoziție de carte personală și a altor poeți și scriitori din Târnăveni: Vanda Ani, Mihaela Cernea, Claudia Vodă, Dumitru D. Silitră, Viorica Feierdan, Răzvan Ducan, Gheorghe Moldovan, Ioan Munteanu, Petre Lechințan, Gina Moldovan, Ovidiu Scridon, Aurel Hâncu, Elena Cristea și Valer Popean. Cristea Elena.

Inițiativa vine odată cu dorința de a realiza ceva. Cu siguranță noile proiecte se vor desfășura la Târnăveni, în incinta acestui nou Centru Cultural, care are două săli de spectacol cu o capacitate de 300 de locuri.

ELENA CRISTEA

Recompensă peste timp – Poveste

Folk-ul dragostea mea

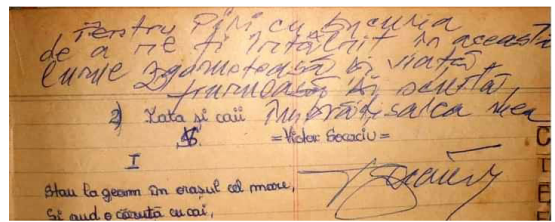

2018 – la Sighișoara

De pe la vârsta de 14-15 ani, am prin drag de muzica folk. Țin minte că mama ne aduna joi seara să ascultăm la radio, Cenaclul „Flacăra”. Acest lucru a devenit un obicei săptămânal. Așteptam seara de joi, să înceapă „spectacolul”, care mie mi se părea mereu că se termina prea repede. Acesta a fost primul meu contact cu cea mai mare mișcare culturală din S-Estul Europei, de atunci. Dintre toți interpreții pe care îi recunoșteam după voce, mi-a intrat în suflet timbrul inconfundabil al vocii grave masculine, a celui care era Victor Socaciu.

În decursul anilor, am rămas fidelă acestei voci. Eram atât de fascinată de profunzimea cântecelor lui, încât, neavând acces la multe informații, în acel timp (1984-1985), mă bucuram când găseam în ziare, pe lângă poeziile lui Adrian Păunescu și cântecele lui Victor Socaciu.

La vârsta de 16 ani, când am plecat din satul natal Batoș, la școală la Sighișoara, mama mi-a adus un caiet studentesc, în care am scris toate poeziile lui Adrian Păunescu, urmate de cântecele lui Victor Socaciu. Am găsit apoi, undeva, o broșă din lemn, pe care era lipită o insignă cu Băile Govora; am rupt acea mică bucată de hârtie, lipind în locul ei, două litere fosforescente „VS”, însemnând Victor Socaciu. Am purtat-o pretutindeni cu mine.

Autograf Victor Socaciu, pe un vechi caiet

La discotecă, la bal, la școală... Seara lumina datorită fosforului. Așezam seara broșa cu grijă în dulapul de lemn din camera de internat unde locuiam.

Îmi petreceam verile la Brașov, în orașul meu de suflet, la o mătușă, unde am avut ocazia să ascult muzica lui Victor Socaciu, la pick-up, în colecția de discuri ale vărului meu, pasionat și el de folk. Cel mai bine îmi amintesc de discul de culoare galben-marونیu „Căruța cu flori”, cu chipul artistului pe copertă. De dimineața până seara, ascultam acele discuri. Anii au trecut și o perioadă, după desființarea Cenaclului „Flacăra”, am pierdut oarecum relația cu muzica folk, rămânându-mi doar în suflet. Vibram de fiecare dată, amintindu-mi de marile voci din acea vreme.

O întâmplare frumoasă, a fost și aceea, când, am văzut în vitrina unei librării, cartea marelui poet Adrian Păunescu, „Poezii cenzurate”. Nu conta că prețul cărții era cât jumătate din leafa mea pe o lună. Împreună cu o prietenă, mergeam dimineața, după schimbul de noapte, pe malul Târnavei, iar sub o salcie, eu recitam din carte, iar ea mă acompania la chitară.

Timpul trecuse precum spunea Victor Socaciu în cântecul său „Anii trec, anii trec, cu melancolii/ Anii trec, anii trec, păsări argintii”. Mereu am citit și mi-a plăcut poezia.

În anul 2011, alături de alți colegi cu care am fondat Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, am avut oportunitatea să organizez spectacole de muzică folk, era deci momentul să fructific ceea ce îmi plăcea dintotdeauna, poezia și muzica, mi-am îndeplinit oarecum visurile. Am invitat la Sighișoara, diferiți artiști de muzică folk, iar providența a avut grijă, ca printre cei invitați, să se afle „prima mea iubire folk”, Victor Socaciu.

L-am invitat așadar la Sighișoara în 16 martie 2018, în locația „La Piazzetta”, cu sprijinul domnului Ioan Lazăr. A fost cea →

mai emoționantă seară de concert și am simțit că Victor Socaciu trebuie prezentat altfel. Cu acea ocazie am scris poemul:

Lui OM BUN, Victor Socaciu

Om bun ai deschis astăzi poarta
Burgului nostru etern,
Iar turnul cetății anunță
La „ceas fără timp” noi suntem

Trubadur al iubirii și-al țării
De patru decenii ne-ncânti
Bard al folkului nostru
Lângă inimi stai și ne cânti.

Un cald acord de chitară
Se-nalță măreț „la un ceai”
Victor Socaciu eternul
„De un mileniu... mai mult” ne lipseai.

Nu am uitat desigur să iau cu mine la spectacol, caietul vechi de peste 35 de ani, îngălbenit, ca pe acel caiet, să primesc un autograf, de la artistul meu preferat.

Dincolo de talentul, vocea și prestația artistului Victor Socaciu, am avut ocazia să descopăr un OM BUN în adevăratul sens al cuvântului, după o prietenie firească. Convingerea că Victor Socaciu este un OM BUN, mi s-a confirmat, în momentul în care am, asistat la o situație dificilă (din culise) în legătură cu un spectacol care a avut loc la Dej, unde, cu tact și blândețe, înțelepciune, a aplanat un conflict.

Oridecâteori trecea prin Sighișoara, la vreun concert spre Reghin, Dej, Cluj, mă întreba dacă doresc să-l însoțesc, alături de soția Brândușa, care, era nelipsită de la concertele lui. Ultima oară, am avut ocazia să ne dăm întâlnire la Sighișoara, în vara anului 2019, când tranzita orașul în drum spre casă.

Astăzi scriu aceste rânduri, cu lacrimi și regret, că artistul nu se mai află printre noi. Un ultim lucru pe care am reușit să-l fac, a fost readaptarea poemului „Lui OM BUN, Victor Socaciu”, poezie pe care, colegulul său Walter Ghicolescu a așezat-o pe note muzicale.

Lui OM BUN, Victor Socaciu *(poem revizuit și adăugit)*

Om bun ai deschis cândva poarta

Burgului nostru etern,
Azi turnul cetății păstrează
Un „ceas fără timp” ca un semn

Trubadur al iubirii și-al țării
Patru decenii ne-ai fost,
Bard al folkului nostru
Pentru inimi ai fost adăpost

Un cald acord de chitară
Se înalță măreț la un ceai,
Victor Socaciu eternul
„Un mileniu”, mai mult de stăteai

Om bun, ți-ai luat azi biletul
Spre altă cetate, în cer
Lăsatu-ne-ai nouă doar cântul
Și zâmbetul tău efemer

Azi gândul mă poartă aieva
Spre seara aceea, cândva,
Când tu străluceai cu chitara-ți
Și sufletul meu, rezona.

Chitara cu lacrimi de sânge
Te cheamă să o-mbrățișezi
Iar scena se-ntunecă, plânge
Te-așteaptă să o luminezi.

Acum ești la nucul din curte
„Îndemnul” tu l-ai urmat
La tineri pletosi cu chitara,
Prea grabnic tu ai plecat.

Legenda folkului nostru,
Ne lași, vom fi mai săraci,
Dar cântul rămâne al nostru
Prin el noi vom fi iar bogați.

Un cald acord de chitară
Se-nalță măreț la un ceai

Victor Socaciu eternul
Ce frumos ne era când erai...

Dar... dorința supremă a fost aceea de a-l conduce pe ultimul drum. Am dat câteva telefoane la colegii săi din apropierea Sighișoarei, cu care să pot merge în localitatea Cornu de Jos, acolo unde a dorit Victor Socaciu să fie înmormântat. Deoarece mulți nu au avut posibilitatea să meargă, fiind final de an 2021, am hotărât să merg singură. Așadar am programat o cursă auto dus-întors, însă mi-a fost anulat biletul retur din cauza traficului.

Din pricina faptului că locuiesc peste hotare, trandafirii albi pentru eternitate, pregătiți să-i depun la locul de veci al artistului, îi voi depune la o altă dată, probabil vara, dar omagiul și respectul pentru prietenul și omul Victor Socaciu, îl voi păstra mereu în suflet. Voi cinsti memoria artistului mereu, din pricina moștenirii lăsate nouă tuturor românilor, colecția de cântece folk.

Victor Socaciu eternul,
Ce frumos ne era, când erai

Piroska Székely

CELEBRARE SAU IN MEMORIAM?

Dan Lăzărescu, Erica Purcariu, Gabriella Costescu, Piroska Székely, Traian Comșa

Prietenul nostru Victor Socaciu, care a plecat la cele veșnice în data de 26 decembrie 2021, trebuie celebrat și nu jelit, deoarece a fost mereu OMUL care aducea buna dispoziție în burgul sighișorean. În seara zilei de 29 decembrie 2021, ne-am întâlnit „La Piazzetta”, în același loc în care erau invitați artiștii folk, loc în care și lui îi plăcea să cânte. Piroska Székely a adus câteva CD-uri ale artistului, dar pentru că Traian Comșa a venit cu chitara, a acompaniat-o pe Anda Voican, interpretând cântecele lui Victor.

De la Târgu Mureș a venit scriitorul Dan Lăzărescu, Erica Purcariu, iar pe camera watsapp am invitat-o pe Ana Munteanu Drăghici, care se află la Chicago. În sală încă mai era bradul de Crăciun, decorul și luminile.

Am cântat, am lacrimat, astfel l-am celebrat în ultima seară de priveghi pe Victor Socaciu. Cenaclul „Creneluri Sighișorene”, a mai prezentat momente din concertele artistului, în revista cu numărul 12, care o puteți găsi pe pagina web a asociației.

Noi, l-am prețuit atâta timp cât a fost în viață.

GABRIELLA COSTESCU

NICOLAE HOFNĂR

Această visare cu tine

E doar o poveste cu jar
Ascuns sub oceanul de paie
Cu teamă de propria văpaie
Poveste cu gustul amar

E doar o poveste cu flăcări
Ascunse în jarul mocnind
Cu teamă de vântul zvâcnind
În suflet, din aripi de păsări

E doar o poveste cu flori,
Un dar poate-l crezi, și-l primești
Cu teamă abia îl privești
Căci poate visează-n culori

Această poveste de doi
Această visare cu tine
Această-ntâmplare cu mine
E chiar speranța din noi

06. 01.2022

pârâul, abia apoi

nu știu de unde vin...
urc stâncile reci
până în căușul palmelor tale
îndoi genunchiul apeii
pe linia vieții
și aștept să îți înviezi cu mine
ochii
abia apoi voi putea sclipi în valuri
în propria matcă
după ce
sufletul meu

îți va fi mângâiat surâsul

ești atât de dulce

ești atât de dulce...
parcă ai fi făcută din zahăr tos
și noi ne-am iubit o singură dată (azi - noapte
)
dar ne-am iubit atât de frumos!

vai, când te-a văzut goală, luna
s-a plecat smerită după un nor
iar așternuturile din patul tău
se înfierbântaseră de dor

ah, azi-noapte, erai lângă mine
din tălpi până-n creștet, ca un pârâu năvălaș
la orice răspântie, la orice prăpastie
te sărutam pătimaș

erai ca dulceața ta de cireșe
și dulce, și amară, și curcubeu
stăpânul stupului tău cu miere eram,
tu, licoarea lui Hebe, eu semizeu

mi-ai dat nemurirea cu surâsul,
cu ambrozia și nectarul trupului tău,
lupul cel alb se regăsise cu firea
și te adulmeca sătul... erai trofeul său

vai, îți spun, ești atât de dulce...
parcă ai fi făcută din zahăr tos
hai să ne mai iubim odată (la noapte)
căci ne iubim atât de frumos!

Singur

Pe buze am gust de timp greu și amar...
A lovit o pasăre-n geam și tresar
În piept zbor de aripi mă înfioară,
pleoapele-mi strâng iar chipul tău drag
îmi răsare așa într-o doară...
(ca-n icoana cea nouă
cu fructe de vară)
Zăpezi umplu drumul
ce caută-n păduri înspre munte...
Pe umărul tău îmi e dor, ca de cer
să reazem a mea tristă frunte
Așteptând într-un colț
al pervazului rece de fier
pasărea albă privește spre 'naltele creste
ce duc depărtări cu vârful spre cer
Îmi pun la-ntâmplare o haină
și plec spre păduri cu zăpezi de poveste

RÂNDURI – GÂNDURI

LILIANA GHIȚĂ BOIAN

**Revista „Creneluri sighișorene” sau
dantela medievală a revistelor literare**

Sighișoara în Caravana Culturii 2016...

Un itinerariu complex care a cuprins peste zece orașe din România - zona de sud vest, nord și centrală și vestică a Ardealului – pământ românesc străvechi și care a avut ca loc de intens și puternic impact cultural și artistic singurul oraș medieval din lume care este locuit.

Sighișoara în Caravana Culturii 2021...

Un oraș trecut pe harta lumii ca loc de popas pentru componenții acestei organizații artistice în vederea participării la o lansare de carte a uneia dintre membrele mișcării culturale care coagulează în fiecare august talentele literare, muzicale, plastice, teatrale, jurnalistice, umoristice de pe un teritoriu străbătut de oamenii frumoși ai culturii românești, Andrada Silvana Tcacenco. În perioada începutului desfășurării de forțe artistice și cea mai recentă incursiune culturală a Caravanei Culturii Românești am intrat în contact cu una dintre cele mai cunoscute și mai reprezentative asociații culturale, Asociația Literară

Gabriella Costescu, Liliana Ghiță Boian

„Creneluri sighișorene” organizație care cuprinde membri, colaboratori și simpatizanți din toată țara și din întreaga lume.

Și nu doar atât...

Am participat la un regal de muzică, poezie, umor la fiecare ediție din 2016 și până în vara acestui an 2021 și în colaborare cu Gabriella Costescu, președinte a asociației, un om de cultură valoros cu rădăcini și în zona de sud a țării. Acest lucru ne determină pe noi, cei care suntem originari de pe aceste meleaguri să o îndrăgim și mai mult.

Ne-am reîntâlnit pe parcursul celor cinci ani de colaborare la multe și diverse activități culturale fie la Sighișoara, fie la București, fie la Târnăveni sau în alte orașe ale României dincolo și dincoace de Carpați, unde am întâlnit oameni de cultură de marcă din spațiul dinamic și mereu continuu din țara noastră, oferindu-ne posibilitatea să ne cunoaștem mai bine din punct de vedere artistic, cultural, creativ.

Am participat cu emoție firească la „Clubul Înțelepților” cu prilejul lansării antologiei de proză și poezie intitulată „România, țara mea de dor” pal cărei inițiator și coordonator am fost prilejuită de sărbătorirea Centenarului Marii Unirii, la încheierea parteneriatului între Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” cu Societatea Culturală „Apollon” România, la revelațiile culturii realizate de Societatea Culturală „Rusidava”, am participat cu poezie în→

antologia realizată de Gabriella Costescu în anul 2018 „Românul s-a născut poet”...

Am luat contact cu revista literară „Creneluri Sighişorene” în paginile căreia s-au regăsit cei care mai scriu, crează sau participă constant la înfăptuirea actului cultural în diversele sale modalități de exprimare artistică. Am fost impresionați de valoarea celor care fac parte din redacția coordonată de Gabriella Costescu sub atenta supraveghere a d-lui. Nicolae Băciuț - directorul Direcției Județene pentru Cultură Mureș și numesc aici doar pe câțiva din aceștia deoarece în decursul celor zece ani componența redacțională a suferit modificări: Ana Munteanu Drăghici, Anda Mari-lena Voican, Nicolae Codrea, Anca Daniela Moldovan, prof. Răzvan Ducan etc, de colaboratorii din țară și străinătate: SUA, Anglia, Austria, Italia precum și de numărul impresionant și personalitatea culturală a celor care sunt în paginile acestei apreciate reviste.

Parteneri media alături de Societatea Culturală „Apollon” sunt și Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu” din sârmașu, Școala Gimnazială „Zaharia Boiu”, SC „Hora” SA Reghin, Asociația ATE Bucovina.

Structural revista este foarte bine realizată, se remarcă un concept bine definit, cuprinzând toate speciile creației literare cu imagini sugestive care scot în evidență în mod adecvat metaforele lirice, epice, dramatice, umoristice. Plastic, artiștii care au fost hărăziți să realizeze opere de artă din acest domeniu sunt prezenți cu realizările lor spre bucuria ochiului, a sufletului și a minții.

Acum, la un deceniu de la apariția pe standul editorial al publicațiilor literare a asociației și Revistei „Creneluri sighişorene” vă urăm drum liber înainte, să aveți colaboratori fideli, parteneri de nădejde și scriitori talentați care să vă susțină cu inspirația lor creativă la un standard de înaltă calitate și mare valoare! Publicația de informare și cultură „Curierul Drăgăneștiului” vă transmite prețuirea sa fără echivoc și fără limite!

La mulți ani, „Creneluri Sighişorene”!

Liliana Ghiță Boian - UZPR

Poem pentru 1 Decembrie

de Liliana Ghiță Boian Jianu

Eu nu-mi dau nimănu sufletul drept vamă
Pentru a trece imună prin anotimpuri fade
Nu încadrez simțirea într-o -nvechită ramă
Și nu urmez curentul care în valuri cade.

Eu nu mă-nclin ușor ca trestia în vânt/
Nu mă închin la idoli falși
cu-mpleticită teamă
Cutez să cred, naivă în cinste și-n cuvânt
Și urc neînfricată spre-înaltul
ce mă cheamă!

Nu-mi este amintire istoria de veacuri
Prezent îmi e și viitor va fi de bună seamă
La mine-n țară cerbii mai bocănesc
pe piscuri
Și raze strălucind se țes în borangicul
din maramă.

Și dacă suferința țării se va topi în lacrimi
Nu voi pleca spre alte țărături de vise
din alamă
Voi îndura durere, chinuri, umilinte, patimi,
Căci eu nu-mi dau nicicând sufletul
drept vamă.

Te-am așteptat cu maci arzând în vază...

Fragment din volumul în lucru „A fost într-o vară”

Primăvară... Luna mai... Luna iubirii
și a îndrăgostiților. Celia și-a așternut cele
mai delicate dorințe pe o pagină Word. Și a
trimis-o iubitelui ei. Cu speranța că el, la
momentul oportun o va citi. Se pare că nu a
făcut-o niciodată. Căci, cum altfel,
nevenirea lui?→

Știam că vei veni în zona mea de contact cultural... Îmi spuseseși când ai plecat, îmi trimiseseși mesaje periodice.

Am răspuns mai lapidar, mai rece și poate mai distant. Să te poți detașa de concretul imediat și să poți privi adânc în tine, să-ți evaluezi sentimentele, să poți defini atitudinea și definitivă deciziile.

Am plecat de acasă dintre cei patru pereți care se prăbușeau în pereții mei interiori ca o construcție aflată în ruină. Am ieșit în marginea orașului acolo unde păsările își probau trilarile cântând dumnezeiește chemându-și perechile și unde ierburile se învolburau sălbatic pe câmpuri, la liziera lanurilor de grâu.

Florile de câmp se zburătăceau din pământul reavăn sărutat adânc de ploii și cum știam că macii sunt florile tale preferate, am ucis prin tăiere tulpina delicată, ramificată în alte tulpini cu frunze crestate și verzi de la câteva tufe și le-am luat în brațe strâns, strâns ca și cum ai fi fost tu. Te-am îmbrățișat prin intermediul macilor roșii. Simțeam cum sângele zvâcnea în tâmpile și cum inima bătea tahicardic la gândul că tu vei veni.

Privirea era tulburată de lacrimile care îmi izvorau din ochi. Te simțeam așa de aproape ca și cum aș fi fost în brațele

Valentin Tănase, „Timp astral”

Valentin Tănase, „Recviem la Turda, 9 august 1601”

tale. Petalele macilor îmi mângâiau cu atingeri catifelate fața și eu vroiam să cred că sunt degetele tale. Frunzele mari, de un verde întunecat, profund și curajos se lăfăiau pe brațele mele aducându-mi în nări aromă de proaspăt, pur, curat.

Am ajuns acasă. Am luat repede o vază de ceramică și am pus macii în apă căci, deja începuseră să se ofilească... O plantă sensibilă nu trebuie niciodată lăsată fără apă prea mult timp. Ca și o femeie care nu trebuie lăsată singură. Se ofilește și moare. Tu te apropiiai teritorial... Bobocii de pe tulpini începeau să se deschidă... Am adormit...

A doua zi dimineață toți macii se deschiseseră într-un tulburător buchet roșu... Și tu, iubitele, erai lângă mine în așternuturile roșii ale iubirii.

Ceasornicul a sunat și Celia s-a trezit. Fusese doar un vis.

„El” tocmai îi trimisese mesaj că s-a întors acasă fără să treacă pe la ea, așa cum sperase.

Liliana Ghiță Boian

DAN LĂZĂRESCU

La bojdeiuca de pe deal

În bojdeiuca de pe deal,
Bunico,
Azi mai țeși ițari
La vechiul tău război,
Ori te-ai... ascuns în umbră,
Sub stejari?
Că parcă nu mai văd, acum,
În vatra ta să ardă foc.
Nu iese fum pe horn
Și nu-i
Miros de mere ce se coc.
E-atâta liniște, n-aid
Nici porumbeii gurluind
Prin șură,
Nici motanul tău
Nu-l văd 'nainte mea venind.
Parcă e totu-ncremenit
În bătătură.
Parcă dorm
Ogoarele, sub buruieni,
În țarină, un veșnic somn.
Și parcă te-ai culcat și tu,
Bunico, ieri?
Sau mai de-un veac?
De ostenită ce erai.
Și după tine toate tac.
Nu vor să te trezești cumva
Din somn,
Că te-ai trudit atât
Până, din mai nimic,
Feciori și fete mândre

Ai crescut.
Te las bunico-n tihna ta.
Mă duc.
Am să mai trec prin sat,
Că nu știu cum, dar am aici
Un pic de suflet presărat.
În bojdeiuca de pe deal,
Bunico,
Toți crescut-am mari
Și am zburat... Dar revenim,
La vremea noastră...
Sub stejari.

Ploi

Dorite ploi... rugate ploi... cerșite ploi
S-au arătat, precum o binecuvântare.
Astâmpărând primăvăratec dor în noi
Și setea holdelor de pe hotare.

Ce liniște s-a așternut sub nori de plumb,
Purtați de pe întinsul marilor oceane
Ca să adape-n țărână bobul de porumb,
Să dea scânteie vieții ce-n el doarme.

Să-ncingă verdele, să-l facă mai vârtos,
Umplând imășurile, sterpe ieri, de iarbă,
De pare că ar fi întins covor pe jos
Și-n crânguri ar fi nins cu floare albă.

Frumoase ploi... mărețe ploi... iubite ploi,
Bine-ați venit! Să adăpați din nou speranța
Și visele culegătorilor din noi...
Bine-ați venit să adăpați viața!

Cât adevăr

Cât adevăr e-n tot ce știm?

Cât e minciună?

Doar pietrele,

când vor vorbi,

au să ne spună.

Când o să stăm,

cu munții-aceștia,

la taclale,

abia atunci

vom ști dacă aveam o altă cale.

Ori, de ne-am dus,

asemeni unei turme,

acolo unde ne făcură urme

și n-am cerut,

din razele de soare,

din cerul cel albastru,

din întinsa mare...

din infinitul cel fără hotare,

n-am îndrăznit să cerem ce-i al nostru.

Laura-Alexandra Pui

Poezia – exercițiu de echilibru

Completând seria editorială a poetului Dan Lăzărescu („Mi-a picurat din suflet poezie”, „Versuri de ieri. Versuri de azi. Versuri de suflet”, „Sub tropotul vremii”, „Renașterea din sine”), volumele „Pamflete și altfel de rime” și „Douămiidouăzeci”, editura „Vatra veche”, recuperează un timp furat de jocul terorii pandemice. Cronosul este și aici descompus triadic – timpul biologic, timpul cosmic și timpul social – dar ponderea o ocupă timpul social – vremurile – la care poetul se raportează critic, luciditatea analitică fiind dublată de pasiunea revoltei.

Fără să fie un eșafodaj teoretic, textul care deschide volumul „Pamflete și altfel de rime”, „**Azi mam dus la-mpărâștie**”, funcționează ca artă poetică ce surprinde ipocrizia libertății de exprimare în așa-zisa democrație. Textul e pragul ce deschide o reală coridă a poetului cu lumea, limbajul devenind mediu și instrument de manifestare a revoltei. Trăim, așa cum afirmă poetul, „*zile cu un timbru/ De șuier rece și zevzec*”, zile în care oamenii par a fi marii absenți înstrăinați ai umanului, ai rațiunii. Elocvente pentru acest regres al umanității sunt versurile: „*Carte, ca o rugăciune, te implor să dai iertare/ Nesimțirii ce se-nține ca o iederă prin mulți./ Să nu te răzbuni, cu ciudă, și-napoi, în umbra minții./ Ca pe-o turmă patrupeadă, veștedă, să ne arunci*” („Carte”).

Impostura societății în care poetul se

vede naufragiat capătă o intrigantă atemporalitate, dovadă fiind dialogul, la un secol distanță, cu poetul Alexandru Macedonski: „*Sărmane Macedonski... nici secolul de-acum/ Nu e mai breaz, nici astăzi nu-i teafără simțirea./ Aceleași idealuri deșarte, omenirea/ Le năzuie... maestre, îți vezi de al tău drum/ Și cată să te-ncumeți, poate, peste alt secol/ Cu visul tău cel nobil că florile simțirii/ Vor înflori în suflet, cum scrisă-i legea firii.../ Cu-asemena visare și azi ajungi ridicol./ Căci, roiuri, interese meschine, egoiste,/ O crasă nepăsare și-o lăcomie hâdă/ Au prosperat în veacul ce tu-l sperai să rădă/ De-atâta fericire... ce vise fanteziste!*”.

Singurul receptor autentic al suferinței umane pare să fi rămas doar Dumnezeu, cu multiplele sale hierofanii, acesta fiind invocat în numeroase poeme: „*Dă, Doamne, bici de flăcări penei mele./ Să strige lacrimile toate ce s-au strâns/ În prea mulți ochi, de prea multă durere.../ Prea ticăloase vremuri am ajuns!*” (**Dă, Doamne!**); „*Fă-ne Tu, Doamne, dintre-ai tăi cucernici, un guvern/ S-aducă-n țară înapoi orânduirea/ Ce s-o cinstescă toată omenirea./ Că balamucul ce-l făcură pare-a fi etern*” (**Guvernul cel din rai**).

Dincolo de această cădere dezamăgitoare a societății, conturul funest al anului 2020 se îngroașă într-o avalanșă de texte în care vieții i se pune „Stop”, tocmai pentru ca ritmul funebru să-i urmeze cursul aleatoriu. Firul Ariadnei s-a rupt. Omul rătăcește în labirintul existențial,

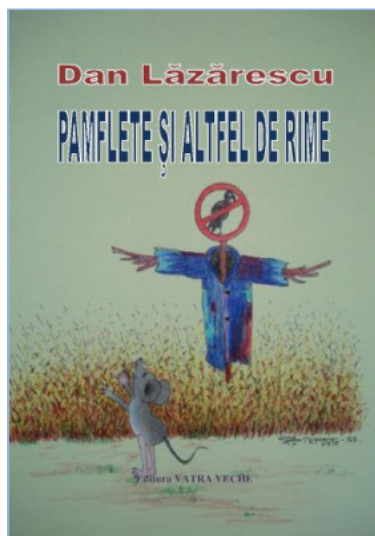
victimă a unei rulete la dimensiuni planetare: „*Pământul e azi o ruletă./ În joc suntem toți, vreți, nu vreți./ Nu vă căutați de parale./ E ieftin... se joacă pe vieți!*” (**Ruleta**).

Cu toate acestea, poetul se retrage într-un timp interior tămăduitor. Ca un Don Quijote contemporan, pentru creatorul din spatele filelor, fiecare creație e o insulă salvatoare, o ancoră smulsă din adâncul ființei. Aici regăsește valori umane perene, deși crucificate de societatea contemporană. Ritmul ciclic al naturii, precum și evocarea reperelor religioase – Paștele, Crăciunul, Bunavestire, Sânpetru - consolidează nostalgic geografia spirituală a satului arhaic în centrul căruia se află omul primenit spiritual: „*Ce dor îmi e de-o sărbătoare!/ Cu cruce neagră de o fi,/ Doar să mai văd oameni în cărare./ Să văd că încă știu zâmbi*”.

Arhitectura impalpabilă a vieții lăuntrice a poetului rămâne constantă și în aceste volume, organizându-se concentric spre eul cel autentic, egal cu sine. Replică a gestului divin, creația este, chiar dacă la dimensiunea umanului, o fortăreață ce își protejează creatorul. Volumele aduc, însă, o raportare inedită la alteritate, aceasta fiind cooptată în actul creației: „*Nu eu, ci ochii tăi au scris aceste versuri./ Când m-au cuprins de suflet cu privirea/ Și mi-au turnat în el un foc năpraznic/ Pe care-l poate stinge doar iubirea./ Nu eu, ci gura ta a scris aceste versuri./ Când mi-a adus, cu buzele-i, sărutul/ Care m-a prefăcut o primăvară/ Din omul cel asemănând cu lutul*” (**Nu eu**).

Iubirea cu multiplele sale fațete funcționează din nou ca o stare izbăvitoare, smulsă din cer: „*Iubito! Crede-mă! Îți spun că răsăritul e perpetuu./ Se plimbă fără încetare, pe Pământ./ Când bezna nopții ne îmbracă-n vălu-i negru./ Alți ochi, în altă parte-n soare, rîd./ De ne-am lua, de undeva din vis, perechi de aripi, Știi... am putea zbura alătura de el/ Într-o eternă dimineață ce revarsă/ Lumină, neoprinde-ne defel*”. (**Răsăritul perpetuu**)

Într-un discurs cu sonorități de imprecuație, ultimul text încheie rotund volumul „Douămiidouăzeci” în speranța unui real răsărit: „*Du-te! An purtând solie/ De către sfârșit, că, poate./ Cel ce-așteaptă să înceapă/ Va fi mai sărac în moarte*”. (**Du-te an**)

NICOLAE HORIA NICOARĂ

Cum cresc din mine aripi...

Dreptatea, ce-i Dreptatea și unde s-a ascuns?
Mă strigă Adevărul cu ochii plânși pe nume,
La întrebare, Doamne, nu mai găsesc
răspuns!
Se-aud cum urlă lupii, tot mai flămânzi prin
lume...

În peștera din Munte și rugăciunea plânge,
Lumina pustnicită din întuneric geme
Și sufletul din mine ca pâinea mi se frânge,
Simt mâna Ta pe fruntea cea plină de
poeme...

Ce liniște înaltă mă prinde dintr-odată!
Cum cresc din mine aripi, cu ele-nvăț să
zbor,
„Să nu mă tem?” Porunca ce clară mi se-
arată
Și trupul mi se umple de-același sfânt fior!

Ești fericit?

Tot mai mereu îmi simt pământul
În care sufletul se-ascunde,
„Ești fericit?” Mă-ntreabă vântul,
Mă ierte-acum, nu-i pot răspunde;

Răspunsul meu și-așa nu-l doare,
Oricum el n-are altă treabă
În goana lui fără hotare

Nici eu nu știu de ce mă-ntreabă!

Și sufletul din lut suspină
De Adevăr tot mai flămând,
„Ești fericit?” Când lumea-i plină
De lacrimi care nu se vând...

Ce tristă-i din cuvânt silaba
În care locuiesc și sunt!
L-aș întreba, dar tot degeaba:
Ce-i fericirea pe pământ?

M-am exilat în tine, Poezie...

M-am exilat în tine, Poezie,
Din lumea asta plină de venin,
Plină de ură și de erezie!
Simt vremurile biblice cum vin...

M-am exilat în tine, Poezie,
Aici nu poate nimeni să-mi distrugă
Liniștea, cea dinspre veșnicie,
Să-mi tulbure cuvintele din Rugă,

Când fără asfințit e Ruga mea!
M-am exilat în tine, Poezie,
Aici, între cuvinte, cum aș vrea
Sfârșitul începutului să-mi fie!

Iubirea nu e vinovată...

„Iubind, ne-ncredințăm că suntem.”
(Lucian Blaga)

Nu mă-ntreba de unde vine,
Din zarea lumii când se-arată
Și se-odihnește lângă tine,
Iubirea nu e vinovată!

Primește dar în orice clipă,
Această „zbatere de vânt...”
E cea mai rodnică risipă
Ce ne-a fost dată prin cuvânt,

E partea dintre noi divină
Care ne leagă de-adevăr,
Iubirea n-are nicio vină
Cum nu au florile de măr;

E Aerul ce-anină zborul
Și taina clipei de văzduh
Și-acum când scriu îi simt fiorul
Dintre cuvinte ca un duh...

Poveștile nescrise ale Consiliului Mondial Român...

A fost odată ca niciodată un punct, în anul 2018, când oameni de bine s-au întâlnit, s-au vorbit și s-au gândit și la cei care nu se pot ajuta singuri. Și-au făcut timp, au pus resursele la bătaie și au crezut într-o comunitate a CMR-iștilor care vor să facă bine oamenilor care au nevoie de susținere. Pe parcursul anilor echipa s-a mărit și alături de noi comunitatea a crescut.

Au fost inspirați de poveștile copiilor, cunoscuților, a comunităților din care vin, poveștile Facebook-ului sau ale partenerilor. Și povestea continuă și în anul 2021.

Un an atipic, cu pandemie, dar cu multe povești așternute de echipa CMR, Filiala București – Ilfov. Vreo 120 campanii sociale și... mult mai multe persoane ajutate. Am ajutat familii cu copii, elevi din unități școlare de profil, copii instituționalizați în centre sociale din Sectoarele 2 și 4 din București, din Județele Ilfov, Gorj, Teleorman, Buzău, Dâmbovița, Brăila, Galați și poate... multe alte zone pe care le-am uitat.

Am promovat istoria, arta și cultura, organizând evenimente, conferințe, expoziții:

- Evenimentul dedicat Micii Uniri de la 24 ianuarie 1859,

Maria Petrescu, Mioara Voicu

Mioara Voicu, invitații Lucian Dumitru, Maria Petrescu, Aura Ungureanu, Mioara Voicu, Marian Stăiculescu

Lucian Dumitru, Maria Petrescu, Aura Ungureanu, Mioara Voicu, Marian Stăiculescu

- Expoziția Internațională de desene Culori pentru pace,
- Spectacole de muzică și poezie, Bicențenar Tudor Vladimirescu, la Timișoara,
- 145 de ani de la nașterea sculptorului Constantin Brâncuși, la Pădureni, Timiș,
- Șezători românești,
- Partener al Festivalului-Concurs Internațional de poezie, proză și grafică „Nicolae Dabija - Tăcerea răstignită”, ediția a I -a, 15 aprilie – 15 iulie 2021,
- Parastas și omagiere a Marelui Mihai Eminescu în edificiul sacrosant al Mitropoliei din Timișoara
- Participant la Festivalul Culturii Românești „Români pentru români”, Ediția a V-a, 22.01.2021, organizat de RTV Unirea Internațional, în parteneriat cu Salonul Cultural Gutenberg și Primăria Vladimirescu, Arad, Lansări de carte,
- Partener LECȚIA DE POEZIE în tinda Bisericii cu Hramurile „Adormirea Maicii Domnului” și „Sfântul Teodosie cel Mare” - Serbare Câmpenească;
- Șezătoare în curtea Bisericii din Sat Baldovenești, com Ciolănești jud. Teleorman,
- Comemorare anuală la mormântul Dr. Avram Imbroane, luptător unionist bănățean, la cimitirul Calea Lipovei – Timișoara;
- Partener al Conferinței multidisciplinare internaționale a profesorilor și dascălilor de pretutindeni: *Profesorii și Reimaginarea Viitorului. O Călătorie În Diversitatea Predării/ Insegnanti E Immaginazione Del Futuro. Un Viaggio Nella Diversità Della Didattica*, urmată de un program internațional de instruire managementul materialelor didactice. *Între inovație și Creativitate/ Gestione Dei Materiali Didattici. Tra Innovazione E Creatività* și de o excursie documentară în perioada 30.11-02.12.2021 în Pescara (Italia);→

- Partener al Simpozionului internațional interdisciplinar „Profesorii și reimaginarea viitorului în pandemie și postpandemie”, organizat și moderat de Conf. Univ. Dr. Sebastian Chirimbu, pășind din nou, virtual, în Cipru, la Paphos;
- Simpozionul webinar „Mica Unire - Arc peste timp”;
- Partener LECȚIE DE POEZIE cu ocazia închiderii Festivalului Internațional de poezie „Zilele Nichita Stănescu”, Ediția a XV-a, 15 martie - 15 aprilie 2021;
- Partener al Simpozionului Internațional „O călătorie în diversitatea predării și în educația bunăstării”/ „Eine reise in der vielfalt der lehre und in der wohlerbildung” (1 august 2021)
- Partener al Școlii Internaționale de Vară a Cadrelor Didactice și a unor workshop în perioada 1-5 august 2021 (modalitate de organizare: derulare fizică la Viena și simultan pe platformă online ZOOM).
- Partener al Proiectului educațional (de voluntariat) Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice prin activități de voluntariat, mentorat și cercetare pentru un sprijin semnificativ în carieră.

Anul 2021 a fost un an semnificativ pentru Consiliul Mondial Român, care a primit recunoașteri la nivel național și internațional, subiect de presă și TV în România și în lume. Toată această muncă mi-a reamintit că există oameni extraordinari în jurul nostru, femei și bărbați deopotrivă. Alături de ei am întâlnit oameni, instituții, ONG-uri, care fac lucruri bune și care cred în ceea ce fac, cred în

Mioara Voicu, Maria Petrescu, cu prezentatorii „Etno TV”, Mihalis și Lavinia Furtună la emisiunea „Matinali și populari”

responsabilitate socială și care ne-au sprijinit în nenumărate feluri, am găsit parteneri extraordinari în organizații din domenii cât se poate de variate, cum ar fi: promovarea voluntariatului, traficul de persoane, servicii medicale, educație, copii, artă și protejarea mediului, am descoperit oameni de presă, scriitori, care vor să ne cunoască poveștile și dau mai departe reușitele noastre.

Alături de oameni speciali de peste tot, de o echipă frumoasă, am învățat că pentru a produce o schimbare trebuie să acționezi, am învățat că nu trebuie să am așteptări de la ceilalți pentru că altfel nu reușești să faci ceea ce ți-ai propus, am învățat să îmi pun în practică propriile idei, că pot, prin implicare permanentă, să produc schimbări la nivelul comunității.

Aceste este Consiliul Mondial Român, Organizația București – Ilfov și aceștia suntem noi, **oameni și fapte...**

MARIA PETRESCU

LUIZA ADRIANA GRAMA

Mă văd în toți

Mă văd în toți și nu mă recunosc în nimeni,
Străine forme ce prin mine trec
Gonind prin viața dup-un țel anume,
Doar eu cu mine timpul mi-l petrec.

Avem aceleași brațe ostenite
De trudă sau de răscolit prin ploi,
Pe unii viața-i scoate la lumină,
Pe alții îi încearcă în nevoi.

Avem de împărțit aceeași vreme,
La fel sunt ninsă cum și tu ai fost,
Dacă prin tine iarna se topește
În mine are-un veșnic adăpost.

Avem aceleași vise de mărire
La fel ne plângem idealul mort
Cu toți avem dorința de mai bine,
Dar nu avem același orizont.

Trăim din plin sau doar pe apucate
Sfidând secunda ce din timp s-a scurs,
Așa le risipim mereu pe toate
Apoi ne plângem unde s-au ascuns.

Mă caut uneori prin toată zarea
Printre cei vii și printre cei ce nu-s,
Doar noaptea îmi oprește căutarea
Căci printre stele nu-s cea mai presus.

Mă văd în toți și nu mă recunosc în nimeni

Căci lumea asta ce se stinge-ncet,
Trăiește doar pe muchii de destine
Iar eu cu viața nu știu să mă cert.

Uitarea de noi

Nu mai vreau să reasc din cenușă,
Nu mai vreau să colind pentru doi,
Pune-mi, Doamne, un lacăt la ușă
Și mă-nvață uitarea de noi.

Din atâtea cărări neumbrate
Lasă-mi una s-o știu numai eu,
Nu spre lume sau eternitate
Ci spre țărmul adâncului meu.

Pune lacăt la uși interzise
Și sigiliu pe stele și foc
Frânge-mi zborul, retează-mi din vise,
Dar păstrează-mi în ceruri un loc.

Port în mine deșert și maree
Oglindesc lumea-n care mă plimb,
Din lut fin m-ai creat ca femeie
Și iubirea mi-ai dat-o drept nimb.

Nu mai vreau să urc iarăși un munte,
Nu mai vreau să cad iar în păcat,
Peste tot ce-i abis sau e punte
Viața mea oare cât a-nsemnat?

Printre umbre

Am ars de-atâtea ori ca lumânarea
Prin întuneric pălpâind ușor,
Cu dorul încercând s-alung uitarea
Din calea celui rătăcit în zbor.

Și umbre desenam în întuneric,
Din sfere mici, planete-nchipuiam
Și-n universul meu arzând feeric
Nu mai conta decât ce eu iubeam.

Și-atunci din umbre-mi făuream o lume
Și orice adiere părea zbor,
Uitând un timp, un adevăr ce spune
Că toate umbrele-n lumină mor.

Am ars de-atâtea ori în faptul serii
Și-n miezul zilei căutând ades
Și-am înțeles, doar la sfârșitul verii
Din tot ce-i viu, c-o umbră m-am ales.

DE PESTE OCEAN

ANA MUNTEANU DRĂGHICI

Sub pleoapa visului

Sub pleoapa visului
Ochiul sufletului tresare!
Casa părintească din zare
Clipire din lumea abisului...

De lanțul singurății cuprinsă,
Printre zale, privire de cer,
Pragul miruit de mister
Amintire neinterzisă!

Tăcerea secundelor sumbre
Măinile mamei săditoare de flori,
Culori răspândite-n fiori
Petale de lumini și de umbre...

Pleoapa, mai grea, mă apasă.
Ușile nopții închid rând pe rând
Lumina revărsatului gând
Peste copilăria din casă

Un singuratic șopron
Îmbie vântul să clatine spații
Zburdălnicia din pașii

Uitați în al vieților zvon.

Vreau să străbat curticica
Trena amintirilor zori,
Mă-nvăluie zbor de fiori
De pe când cânta rândunica...

Printre scânduri, de timp răstignite,
Lumini se preling portativ
Ai zilelor zori se preling
În cântecul dimineții ivite.

Pasul, în zbor preschimbat,
Doboară obstacole lacăt...
Amintire, lacrimă-n trecut,
Copilul din mine a-nviat...

Poveste cu cireșe la urechi

„Au înflorit dealurile”, îmi scria bunica Ioana, într-o scrisoare în care găseam presată, ca o petală a iubirii, o bancnotă de două zeci și cinci de lei. Da, rupea bunica din mica pensie a bunicului, să-mi mângâie sufletul spunând „ca să te îndulcești, Anișoara!”

Mi-amintesc, cum mă îndulceam și cu cireșele coapte de pe dealul din fața casei părintești. A fost o vreme când nu mai avea stăpân. Noi copiii, stăpâneam privescile frumoase ca basmele. Era perioada când pământurile au fost expropriate pentru colectivizare și totuși încă neorganizate. Lăsate vriașta, erau numai bune de explorat...

Aveam adăpost și de ploaie, căci aveau aceste monumentale dealuri și niște case de lemn, cărora noi le ziceam vile. Cât ne mai minunam de încăperile lor cu uși și geamuri colorate albastru și verde, încadrând galbenul pal al clădirilor și prin care intrau în voie ramuri și petale.

Din câțiva pași urcam dealul peste serpentinele cărare, ademeniți de primele fructe ale verii, cireșele! Mai întâi, ne urcam în cireș din creangă-n creangă, până ne atingeau cireșele pe obraji.

Mâncam tot ce puteam, de cele mai multe ori cu sâmburi cu tot. Erau gustoase, rumene zemoase și rubinii. Ne puneam cireșe la urechi. Și ce mai bijuterii!

Cu frații mei Nina și Ghiță, verișoara

Rinela, prietenele copilăriei mele Ica, Rica și Lola, ne amestecam cu fructele primăverii printre ramuri.

Mai culegeam cireșe și pentru acasă, dar cele mai bune erau cele pe care le mâncam direct din pom. Dacă mergeam dimineața, mai prindeam roua strălucind pe cireașa rubinie ca o bijuterie. De spălat cireșele, nici vorbă... Cine știa pe atunci de microbi... Nu-i pomeneam, nu se apropiau de noi.

Uneori cireșul devenea scenă. Cântam în compania păsărilor și recitam poezii. Ecoul mergea departe, dealurile și strada deveneau săli de spectacol. Dacă uitam un vers sau o linie melodică, inventam noi pe loc ceva. Nu rămâneau nici un cântec și nici o poezie neterminată. Ecoul mă străbate și acum, purtând în suflet cireșele copilăriei mele minunate!

ANA MUNTEANU DRĂGHICI

Din Nou Împreună cu Cenaclul „Retro”

Mulțumim, Cenaclul Retro! Mulțumim pentru încă un spectacol minunat! Mulțumim că existați și ne încălziți sufletele cu focul iubirii de artist! O după-masă de vară târzie în care vântul toamnei a încercat să ne pătrundă și sufletele! Noroc... cu haiducii Cenaclului „Retro” care ne-au amintit să trăim clipa! Cât mai intens să ne trăim clipele și să

simțim viața! Să ne bucurăm de ceea ce avem și de ceea ce ne înconjoară! Să fim mai buni, mai calzi, mai iubitori! Și vom fi mai fericiți!

Iubirea lor (Haiduci!) pentru frumos, pentru artă, pornită dezinteresat ne încălzește mereu sufletele! E realitate! Așa că, părăsind „Vara promisă” și îndreptându-ne spre „Toamnă”, cu această „Vânare de vânt”, chiar și „Singur” ajungi să adori „Ochii tăi, iubito”, mai ales „Ochii tăi caprui”! Și, în final „Alege-mă pe mine” a fost de fapt... alege „Clipa”!!!

Trăiește clipa! într-o armonioasă și duioasă cântare de vioară ce-ți alină orice durere și te face să mergi mai departe! Să nu te dai bătut! Viața e frumoasă!

Și vom birui!

Minunate poeme în recital, frumos interpretate! Gânduri despre frumos, despre speranță, despre iubire și despre biruință! Mulțumim! Avem nevoie de frumos! Avem nevoie de mesaje încrezătoare! Moment românesc ce ne-a uns sufletele...

Mulțumim, Cenaclul Retro: Anda și Ștefan, Ligia și Iulian, Ana de Sighișoara, Lavinia și Vali, Corina, Sorin, Cătălin, Radu, Călin.

Sunteți minunați! Vă iubim!

OLEZIA COMȘULEA

Chicago, 26 Septembrie, 2021

Cenaclul „Retro”

Pagini din „Anotimpuri De Dor”

„Mi-e dor de-o ninsoare la mine acasă,
Cu brazi aplecați peste ramuri de vis,
Atât de aproape de clipa măiastră
Cum cerul, la munte, de pisc.”

(Ligia Ana Grindeanu)

„Clipa măiastră” a Sfântului Crăciun se apropie și din poezia sufletului, colindele încep să se-audă. Pretutindeni va fi Crăciun pe mapamond, dar ne va fi mereu dor de Crăciunul de acasă...

Biserica „Sfântul Atanasie cel Mare” din Aurora Illinois e o casă a sufletului pentru românii, care deși departe de țară, se roagă în limba strămoșilor.

Cenaclul literar, coordonat de poeta Ligia Ana Grindeanu, revine prin arta cuvântului și a sunetului, spre întâmpinarea Crăciunului anului 2021. Astfel, după săvârșirea Sfintei Liturghii de către preotul paroh Daniel Teodor Pop, sala de socializare a devenit locul de comunicare spirituală prin poezie și muzică, în duminica zilei de 12 decembrie a anului 2021.

Moderatoare fiind Ligia Ana Grindeanu, poet de credință și medic de profesie, armonia emanată ne-a dăruit împlinirea înruderii spirituale.

În ambientul unei expoziții de carte, cuprinzând titlurile ce urmau a fi lansate, precum și ale altor publicații literare, antologii și reviste, colindele au pregătit sufletele de sărbătoare.

A urmat prezentarea cărților lansate cu recitarea poeziilor din conținutul acestora și comenta-

riile literare. Respeciv, Ligia Ana Grindeanu, a prezentat cartea sa „Anotimpuri de dor”, editura „Ardealul”, ilustrată de Katy Drăgan, cartea subsemnatei, intitulată „Cereasca Grădină” de Ana Munteanu Drăghici, editura „Vatra Veche”, ilustrată de Mihail Gagea și cartea „Trăiri în focuri vii, editura „Amazon”, semnată de Corina Vlad, ilustrație proprie.

Subsemnata, am făcut referire la cartea Ligiei Ana Grindeanu, a Corinei Vlad și la propria-mi carte. Am recitat din conținutul cărților. Colindele interpretate de membrii Cenaclului „Retro”, Corina Vlad, Ștefan Cristolțean, Radu Răcean, au intercalat benefic, ideal și emoțional al poeziei recital. Vocea poetică a Ligiei Ana Grindeanu autoarea poeziei „Poeți la taifas” l-a inspirat pe artistul Sorin Griza, care a compus piesa muzicală cu același titlu. Arta cuvântului și arta sunetului și-au dat mâna prin rostirea poetică a Ligiei Ana Grindeanu și interpretarea vocal-instrumentală aparținând cantautorului Sorin Griza. →

Mereu început

(Ligia Ana Grindeanu)

Oceane de lumină ne despart
Caravanele timpului
Construiesc romburi
Pe cerul inimii
La poarta sărutului
Te oprești să admiri infinitul
Coloana de vis-
Mereu început,
Niciodată sfârșit.
Cu adevărat
Numai pietrele plâng
Cu adevărat
Când li se face dor
De mușchiul verde-
Ochiul tău sărat
Și mâna care stă de veghe.
Numai izvoarele aduc
Întristare
Când le curg șiroaie dorurile

Din cosițele fetelor-
Zâmbetul tău furat
Mister de care-mi este sete.
Zborul cade în petale
Astăzi
De verde care nu există
Albastrul cel deschis spre tine,
Spre mine zarea e închisă.

Gândurile

(Ligia Ana Grindeanu)

Gândurile-țipete de ploii
Într-un glas răstălmăcit de muze
Eu pe un continent de piatră gol
Tu visând la-ntinsele peluze.
Când să mi te-apropiu, ești
suspîn,
Un profil dintr-o poveste veche
Și încerc să-mi amintesc de-un

timp

Când citeam în astrele pereche.

Ochiul tău încremenind în sete
Ți-a purtat zadarnicul păcat
La o margine de câmp atât de verde
Și atât de aproape de înserat.

Lasă merii cei desprinși din
teaca
Vântului adulmecând livezi
Lasă-i jos, aproape de tăcere
Și să-i strângi în brațe, să nu-i
pierzi.

Erai mai frumos pe caii repezi
La izvoare pregătind un zbor
N-a mai fost decât lumina
pietrei
Gândurile-țipete de ploii.

Cartea „Cereasca Grădină” dedicată memoriei fiului meu Adrian Ioan, fiind de factură religioasă, a adus ca ofrandă auditoriului, rugăciunea cuvântului.

A fost prezentată și susținută cu har de fiica mea Ligia, sora lui Adrian. În „**Anotimpuri de dor**” stările de poezie ale Ligiei Ana Grindeanu, emană dorul de plaiul natal medieval exprimat prin profunzimea frumuseții metaforice. „**Focuri vii**” emană dragostea pentru frumusețea peisagistică a naturii, prin poezia Corinei Vlad, la rândul ei cu o frumoasă natură sufletească.

Activitatea cenaclului literar, fiind una interactivă, ne-am bucurat de prestația artistică a tinerei Bianca Frățilă, care ne-a încântat cu o colindă. De asemenea, în ton cu poezia religioasă, doamna profesor inginer Rodica Bărănescu a recitat din poezia lui Radu Gyr. Domnul inginer Radu Mihalcea a făcut referire la sacrificiul și arta poetului ce a crezut în lumina rugăciunii cuvântului.

Discuțiile prietenoase, amintirile în aburii unei cafele calde, ne-au readus acasă... căci cenaclul a revenit... Auditoriul s-a dovedit receptiv și participativ la momentele literar- muzicale. A fost emoționant momentul în care părintele paroh Daniel Teodor Pop a adus mulțumire creatorilor din cenaclu, coordonatoarei acestei grupări literare, poeta Ligia Ana Grindeanu, precum și

tuturor celor ce au onorat cu prezența și prețuirea artei și credinței. Au urmat autografele din partea autoarelor volumelor de poeme. Cărțile au fost distribuite, ca gest de donație, pentru Sfântul locaș în incinta căruia au fost lansate. S-a realizat și sesiunea foto, ecou al amintirilor...

Vor rămâne deschise paginile din „**Anotimpuri de dor**” pentru toți cei doritori de al credinței românesc izvor! Mulțumim iulian Grindeanu pentru fotografii.

ANA MUNTEANU DRĂGHICI
12 Decembrie 2021, Chicago

LIUBA SÂRBU

Originară din Republica Moldova, locuiește la Montréal, Canada.

A apărut pe lume în anul 1981, la 10 octombrie, în cel mai frumos sat, saul copilăriei mele - Secăreni, raionul Hâncești. S-a născut în cea mai frumoasă familie, a profesorilor Sârbu Gheorghe și Sârbu (Romanescu) Fedora.

– În anul 1997 am absolvit gimnaziul din satul natal.

– A urmat studiile la Liceul Teoretic „Mihail Sadoveanu” din orașul Hâncești, clasă cu profil umanist.

– În anul 2000 am urmat studiile la facultatea de Istorie și Etnopedagogie a Universității Pedagogice „Ion Creangă” din Chișinău.

– În iunie 2005, am lucrat la Centrul de Investigații Sociologice și Marketing „CBS-AXA”.

– O perioadă scurtă de timp am lucrat în calitate de profesor de Istorie la gimnaziul din localitatea natală.

– În anul 2009 am emigrat cu familia în Canada, provincia Alberta.

– Din 1 septembrie 2009 până în 19 august 2010 am fost educatoare a grupei de copii cu vârste 2-3 ani la grădinița „Bumble Bears” din orașul Lethbridge, provincia Alberta, Canada. În același an am studiat și obținut „Certificat de gradul 1” cu titlul de educatoare.

– În 19 august 2010 mi s-a oferit postul de educatoare și profesor de limba franceză la școala „Montessori” din același oraș - Lethbridge.

– Tot în 2010 am obținut Certificatul de nivelul 1 cu titlul „Profesoară Montessori”

– În August 2011 ne-am mutat în provincia Quebec, cu scopul de a urma studii medicinale, în orașul Montreal. Tot în acest an m-am

angajat în calitate de educatoare la grădinița „Les Bambins Bricoleurs”, din Montreal, unde am activat până în anul 2014.

– În 2014 am fost acceptată la facultatea de medicină, colegiul Englez Dawson, orașul Montreal, unde studiez în prezent.

– În 2015 am înființat o Organizație NON Profit „Puci Voinivi” prin intermediul căreia am început a publica prima revista literar-distractivă (pentru copii) din Diaspora „Puci Voinici”. Tot din 2005 am început a organiza activități culturale în comunitatea tomsneasca din Montreal care au ca scop promovarea limbii și a literaturii române în rândurile celor mari și mici care au în suflet dorul de plaiul natal.

Cărți publicate:

– 2015 – „Oare Luna are Casa”, editura „Florile Dalbe”

– „Floarea Sufletului”, la editura ARC din Chișinău.

– 2017 – „Azi spre mâine” Editura pentru Literatură și Artă. Carte ilustrată de oenograful Vasile Botnaru, prefața de Nicolae Dabija și postfața de Valeriu Turea.

– În 2017 – Cartea „Biochimii paralele” prefațator Iulian Filip și postfațator Victor Socaciu.

– Apar în „Enciclopedia Scriitorilor Români de pretutindeni”.

Colaborez cu revistele:

- „Itaca” din Dublin,

- „Literatura și Arta” din Chișinău,

- „Literatura de Azi” din România.

– Autoare de text în volumul „80 de poeme” dedicat Marelui Grigore Vieru, de Maria Tonu.

Titluri:

– În 2015, Cetățean de Onoare al orașului Găiești, județul Dâmbovița.

– 2015 – „Cetățean al Culturii Naționale” de la Consulatul General al României la Montreal în persoana Contului General Victor Socaciu.

Inundată

de tâlpi,
plaja își vede nisipul
câlcăt în picioare.

Toți își bagă picioarele în el.

Nimic de mirare.

E ușor,

ușor și plăcut

să-ți bagi piciorul

în nisipul fin.

Apogeul plăcerii

piciorelnice.

Finul place piciorului.

Mâna apreciază mai puțin
finul. Finul e pentru picior,
pentru băgarea de picior
e finul nisipului.

Timpul nu se

trage
cu tine de șireturi.
ți le scurtează
până la infinit,

până rămâi desculț.
Vii desculț, pleci fără șireturi.
Topitor de oameni fiind,
Timpul știe bine ce face.
Tot timpul arde caloriiile
Terrei. Încearcă din răspuțeri
s-o ajute să revină în formă.

Fără șireturi
vin calor – ((copi) ii le pe
coapsele Terrei
ca niște suporteri
Isterici.
Potop de oameni
peste tot.

Timpul îi va rări.
Poate el,
poate altceva.
N-avem de unde ști.
Șiret-like-urile vieții.

Să mă iubești

cât poți,
Cum-~~sînt~~
Să mă iubești fără temele făcute
și când nu scoți un cuvânt.

Eu nu-s,
în contextul vrierilor,
soare nu-s.
În contextul devierilor,
toate-~~sînt~~;
apă, cer și pământ.

Dacă cauți în mine – găsești
poate chiar și așa mă iubești,
Cum ~~sînt~~.
Nu cum vrei. Nici cum vor.
Nu cum cred că e bine
(toți cei care trasează linii în jur).
Eu ~~sînt~~ una de tot,
cum mă vezi,
un eu P-U-R,

BOGDAN NICOLAE GROZA

Cele de sus cu cele de jos

Cele de sus cu cele de jos se unesc
Pământul și cerul împreună exultă...
Îngerii colindă. E bucurie multă
Că se naște Iisus, prunc împărătesc.

Lumea se sfințește, cerul se înomenește
Divinitatea coboară pe pământ
Și face cu noi un sfânt legământ:
De azi, omul -prin prunc- se mântuiește!

Peste tot se aude „Ler, Doamne, Ler!”
Preacurata se roagă îngenuncheată.
În lumină e de-a pururi îmbrăcată
Și ruga-i sfântă ajunge pân' la cer.

Cele de sus și cele de jos sunt de-acum
sfințite
Două cosmosuri pe veci nedespărțite.

crochiuri de crăciun

mi-am împodobit inima cu colorată beteală
prea era fadă, pală, sentimentală...
o curiozitate nu-mi dă deloc pace
cum arată gândul
când vrea să mă dezghioace?

am încercat și astăzi, ca și ieri,
să port un suflet în noi renașteri.
uite, gheața din mine s-a topit!

e semn că soarele iarăși m-a sorbit

îngerii în cercuri prin mine se perindă
și-n hora lor încep să mă cuprindă
acum știu cum fac să mă răsad
în muguri de colinde ce miros a brad

De trei ori patrul magic

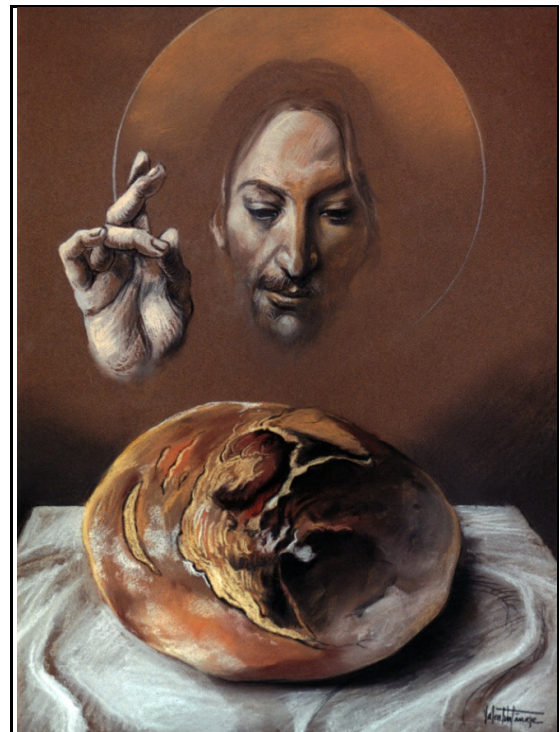
(sonet auto-aniversar)

47 de aniversări le-am parcurs cu bine
Călătorind prin lume cu gândul și cu pasul
Las grăbirile în urmă, întârziind popasul
Ca nou-mi an să se așeze și să se îmbine.

Precum Pitagora analizez numărul
din vârstă
Ce s-a adăugat cu plus la cele deja avute
Prin combinații savante, doar de mine știute,
Îmi dă o cifră care-i de azi întreită și robustă

De trei ori patrul magic îmi va fi călăuza...
Și dacă voi obosi mai des, măcar am scuza
Că voi umbla și întreg și în risipire.
48-ul meu vrea, poate, și-i gata de-nflorire

Invoc divinitatea, îngerul meu și muza,
Să mă protejeze zilnic și să mă inspire.

Valentin Tănase, „Binecuvântarea pâinii”

Valentin Tănase, „Sigismund de Luxemburg și Vladislav Jagiello la Oradea în 1418”

Redactori: Ana Munteanu Drăghici, Piroska Székely, Ligia Ana Grindeanu, Maria Petrescu, Aura Ungureanu, Irina Marinescu Bergmann, Nana Roman, Dinuca Burian, Elena Cristea, Nicoleta Tudor, Răzvan Ducan, Nicolae Băciuț, Turcu Laurențiu, Anda Voican, George Călin, Florin Bengean, Konstantin Korcinski, Dorina Omotă, Simona Daniela Pal, Ilie Bucur, Nicolae Șincan, Viorica Șutu, Viorica Negoiaș, Raul Gogoasă, Cristian Em. Ștefănescu, Nicolae Hofnăr.

Colaboratori: Lőrinczi Francisc-Mihai, Liliana Popa, Zenovia Zamfir, Cornel Popescu, Dana Sebastian, Mircea Dorin Istrate, Nicolae Horia Nicoară, Olezia Comșulea, Liliana Ghiță Boian, Dan Lăzărescu, Laura Alexandra Pui, Nelly Bucur, Dana Sebastian, Luiza Adriana Grama, Liuba Sârbu, Bogdan N. Groza, Cenaclul „Fractali” – București, Cenaclul „Retro” – Chicago.

Coperta: Valentin Tănase – artist plastic

Tehnoredactare și concepție grafică: Nicolae Băciuț

Sponsor: Coralia Online, Sighișoara

Parteneri: Biblioteca „Liviu Rusu” Sărmașu, ATE Bucovina Brașov, Școala Gimnazială „Zaharia Boiu” Sighișoara, Societatea Culturală „Apollon”-România, Biblioteca „Petru Maior” Reghin, CMR – București, Editura „Vatra veche”, RadioSon Sighișoara.

e-mail: creneluri.sighisorene@yahoo.com, telefoane: 0265772220 sau 0746461692

<https://crenelurisighisorene.wordpress.com/>

Valentin Tănase, „Poarta”